

ДЖЕЙМС ДАШНЪР ПОСЛЕДНИЯТ КАНДИДАТ

Част 3 от „Лабиринтът“

Превод от английски: Юлиян Стойнов, 2014

chitanka.info

*Тази книга се посвещава на майка ми,
най-добрия човек, живял някога.*

1

Миризмата всъщност накара Томас да започне да губи разсъдък.

Не фактът, че е сам повече от три седмици. Нито че бе заобиколен от бели стени, таван и под. Не му се отрази и липсата на прозорци или постоянното светене на лампите. Нито едно от тези неща не му повлия. Бяха му взели часовника, хранеха го с едно и също ядене три пъти на ден — парче шунка, картофено пюре, сурови моркови, къшей хляб, вода, — никога не разговаряха с него, не пускаха никого в помещението. Нямаше книги, филми или игри.

Пълна изолация. Вече три седмици — макар че той бе започнал да се съмнява в способността си да отчита правилно времето, която се уповаваше единствено на инстинкта. Опитваше се да предположи какво може да е станало и да спи толкова, колкото му се струваше, че е необходимо. Храненето помагаше, макар да му се струваше, че не е на равни интервали. Сякаш и това целеше да го обърка.

Сам. В звукоизолирана стая, лишена от всякакви цветове — единственото изключение бе малката, почти скрита тоалетна чиния от неръждаема стомана и старото дървено бюро, от което нямаше никаква полза. Сам в непоносимата тишина, с неограничено време да мисли за болестта, която прояжда тялото му — изблика, беззвучно прокрадващия се вирус, който постепенно отнемаше всичко, превръщащо някого в човешко същество.

Нито едно от тези неща обаче не го караше да губи разсъдък.

Но той вонеше и това го изнервяше ужасно, подкопаваше солидните устои на душевното му равновесие. Не му позволяваха да вземе душ и да се мие, не му дадоха чисти дрехи, откакто пристигна, нито каквото и да било, с което да почисти тялото си. Един най-обикновен парцал щеше да свърши работа, би могъл да го накисне във водата, която му даваха за пиене, и поне да си измие лицето. Ала нямаше нищо, освен мръсните дрехи, които носеше, откакто го бяха затворили. Не му подхвърлиха дори завивки — спеше свит на кълбо в

ъгъла на стаята, със скръстени ръце, опитвайки се да запази поне малко от телесната си топлина.

Не знаеше защо миризмата на тялото му го плашеше най-много. Може би в нея се криеше знак, че е изгубил. Влошаващата се хигиена на тялото му потискаше мислите и пораждаше ужасяващи преживявания. Сякаш се разпадаше, разкапваше се, а вътрешностите му се превръщаха в купчина месо, смърдящо като тялото му отвън.

Колкото и да бе глупаво, това не му даваше покой. Носеха му достатъчно храна и вода — колкото да не изпитва жажда и глад, разполагаше с колкото иска време да почива, опитваше се да прави упражнения, доколкото бе възможно в тясната стая, често тичаше на място в продължение на часове. Логиката му подсказваше, че мръсотията няма нищо общо със силата на сърцето ти или функционирането на белите дробове. Въпреки това умът му продължаваше да смята, че вонята на тялото му олицетворява настъпващата смърт, която рано или късно ще го погълне целия.

Тези мрачни мисли на свой ред го караха да се чуди дали в края на краищата Тереза не бе излъгала последния път, когато бяха разговаряли. Тогава каза, че е твърде късно за Томас, че болестта му се развива бързо, изгубил е разсъдък и е станал опасен. Че вече се е побъркал, още преди да дойде на това ужасно място. Дори Бренда го бе предупредила, че нещата скоро ще се влошат. Може би и двете бяха прави.

И към всичко това се притуряше и притеснението за неговите приятели. Какво ли е станало с тях? Къде са сега? Какво върши избликът с умовете им? След всичко, което бяха преживели, така ли трябваше да свършат?

Гневът му набираше сила. Като треперещ плъх, дирещ място, където да се стопли, или трошичка хляб. С всеки изминал ден гневът се усилваше толкова, че понякога Томас започваше да трепери неудържимо, преди да успее да укроти яростта си. Не искаше да се отърве напълно от нея, само да я овладее и да я остави да расте. Да чака подходящ момент и подходящо място, където да я освободи. ЗЛЮ бе направила всичко това с него. ЗЛЮ му бе отнела живота, както и живота на неговите приятели, използваше ги за цели, които смяташе за необходими. Без значение от последствията.

Ето затова трябваше да си платят. Томас се кълнеше, че ще се случи — поне по хиляда пъти на ден.

Такива мисли му минаваха през ума, докато седеше, облегал гръб на стената и извърнат към вратата — и към грозното дървено бюро пред нея, в късния следобед — поне доколкото можеше да прецени, че е следобед, — от двайсет и първия ден на пленничеството му в тази бяла стая. Винаги го правеше — след закуска и след упражненията. Надяваше се, въпреки че нямаше причини за надежда, че вратата ще се отвори, *наистина* ще се отвори — цялата врата, не само процепът в долния край, откъдето му пъхаха храната.

Вече се беше опитвал безброй пъти сам да отвори вратата. Чекмеджетата на бюрото се оказаха празни, вътре нямаше нищо, само миризмата на мухъл и кедър. Проверяваше всяка сутрин, в случай че там се е появило нещо като по вълшебна команда, докато е спял. Такива неща се случваха понякога, когато си имаш работа със ЗЛО.

И ето, седеше и гледаше вратата. Чакаше. Бели стени и тишина. Миризмата на собственото му тяло. Не му оставаше друго, освен да мисли за приятелите си — Миньо, Нют, Пържитиган и останалите оцелели езерни. Бренда и Хорхе, чиито дири бе изгубил, след като се спасиха на гигантския берг. Хариет и Соня, другите момичета от група Б, Арис. Мислеше за Бренда и предупреждението, което му отправи, след като се бе събудил за първи път в бялата стая. Как бе успяла да заговори в ума му? Дали е на негова страна, или не?

Но най-често мислеше за Тереза. Не можеше да я изкара от главата си, макар че я намразваше все повече с всеки изминал час. Последните й думи към него бяха „ЗЛО е добро“ и независимо дали бе права или не, за Томас тя се бе превърнала в олицетворение на всички ужасни неща, които се бяха случили. Всеки път, когато изникваше в мислите му, гневът отново се пробуждаше в душата му.

Може би този гняв бе последната нишка, която поддържаше разума му, докато чакаше.

Ядене. Спане. Упражнения, жажда за мъст. Това бе всичко, което правеше през по-голямата част от дните. В самота.

На двайсет и шестия ден вратата се отвори.

2

Томас си го бе представял да се случва безброй пъти. Какво ще направи, какво ще каже. Как ще се хвърли напред и ще се сборичка с този, който влезе, ще се опита да се измъкне, да избяга. Но тези мисли бяха за забавление. Той знаеше, че ЗЛО не би допуснала да се случи нещо подобно. Въпреки това имаше нужда да планира всяка своя стъпка, преди да се опита.

И когато се случи — когато вратата се отвори с тих свистящ звук и започна да се отмества встрани, — Томас остана изненадан от собствената си реакция: не направи нищо. Нещо му подсказваше, че пред него е изникнала невидима преграда — както се бе случило в спалните помещения след бягството от лабиринта. Времето за действие все още не бе настъпило. Поне засега.

Почти не се изненада, когато в стаята пристъпи Плъха — същият тип, разказал на езерните за изпитанията, които ги бяха принудили да преминат през Обгорените земи. Същият продълговат нос, същите очи на невестулка, мазната коса, сресана върху прозиращата отдолу плешивина в напразен опит да я скрие. Същият нелеп бял костюм. Изглеждаше по-блед, отколкото последния път, когато Томас го бе видял, и държеше под мишница дебела папка с множество смачкани и неподредени документи. Със свободната си ръка влачеше стол с права облегалка.

— Добро утро, Томас — поздрави той и кимна вдървено. Без да чака отговор, мъжът затвори вратата, намести стола зад бюрото и седна. Постави папката пред себе си, отвори я и се зае да прелиства документите. Когато откри това, което търсеше, спря и положи ръце отгоре. Сетне отпрати към Томас съжалителна усмивка, втренчил очички в него.

Томас заговори и осъзна, че не го бе правил от седмици, защото гласът му бе дрезгав и пресипнал.

— Ще бъде добро утро, ако ме пуснете навън.

Нищо не трепна по лицето на мъжа.

— Да, да, зная. Няма нужда да се безпокоиш — днес ще чуеш доста добри новини. Повярвай ми.

Томас се замисли над думите, засрамен, че е разкрил надеждите си. Би трябвало вече да е научил този горчив урок.

— Добри новини? Не ни ли избрахте, защото смятахте, че сме интелигентни?

Плъха помълча няколко секунди, преди да отговори.

— Интелигентни — да. Сред много други важни причини. — Той млькна и огледа преценяващо момчето, преди да продължи: — Мислиш ли, че всичко това ни харесва? Смяташ ли, че се наслаждаваме, докато те гледаме как страдаш? Правим го със съвсем конкретна цел и скоро ще ти стане ясна. — Гласът му постепенно набираше сила и той почти извика последните думи, а лицето му се зачерви.

— Брей — възкликна Томас, усетил, че дързостта му набира сила. — Успокой топката, старче. Още малко и току-виж си получил сърдечен пристъп. — Стана му приятно да говори тези неща.

Мъжът се надигна от стола и се наведе над бюрото. Вените на шията му се бяха издули до пръсване. Той се отпусна бавно назад и си пое няколко пъти дълбоко въздух.

— Човек би си помислил, че четири седмици в тази клетка ще са достатъчни да вразумят едно момче. Но ти си все така арогантен.

— Значи вече не съм побъркан, така ли? Не съм се разболял от изблика, никога не съм бил болен от него. — Томас вече не можеше да се сдържи. Гневът му търсеше отдушник и заплашваше да избухне. Но все пак успя да запази привидно спокойствие. — Ето какво ме крепеше през всичкото това време — дълбоко в себе си знаех, че сте излъгали Тереза, че това е само още един от безбройните ви номера. И какво ще последва сега? Ще ме пратите на Луната? Ще ме накарате да преплувам океана по долни гащи? — Той се усмихна на думите си.

Плъха изслуша с безизразен поглед тирадата му.

— Свърши ли?

— Не, не съм свършил — тросна се Томас. Беше чакал седмици наред възможността да се изкаже, но когато най-сетне я получи, в ума му внезапно се възцари пустота. — Аз... искам да ми кажете всичко. Още сега.

— О, Томас — отвърна Плъха с тъжен глас, като човек, готвещ се да съобщи лоша вест на дете. — Не сме те лъгали. Ти наистина си болен.

Томас го изгледа слисано, сякаш някой бе полял с хладен душ гневния му изблик. Дали Плъха не лъжеше и сега? Но сви рамене, сякаш и без това знаеше какво ще му кажат.

— Какво пък, поне не съм започнал да полудявам. — В един определен момент — след времето, преживяно в Обгорените земи в компанията на Бренда и заобиколен от побърканицяци — той бе започнал да привиква с мисълта, че вероятно също е заразен. Но си казваше, че поне за момента се чувства добре. Все още е с всичкия си. И това бе единственото, което имаше значение тогава.

Плъха въздъхна.

— Ти не разбираш. Не си даваш сметка защо съм дошъл при теб.

— Защо трябва да вярвам на всяка дума, която излиза от устата ти? Как може да очакваш от мен подобно нещо?

Томас осъзна, че се е надигнал, макар че нямаше спомен да го е правил. Гърдите му се повдигаха и спускаха развълнувано. Трябваше да се овладее. Мъжът го гледаше с хладен поглед, очите му бяха като дълбоки и черни кладенци. Независимо дали този тип го лъжеше или не, Томас знаеше, че ще трябва да го изслуша, ако иска да напусне някога тази стая. Затова се опита да диша по-бавно и равномерно. И зачака.

След няколко секунди на мълчание посетителят продължи:

— Зная, че сме те лъгали. Неведнъж. Извършихме някои ужасни неща с теб и твоите приятели. Но всичко това бе част от план, с който ти не само се съгласи, но и помогна да бъде претворен в действителност. Наложих се да стигнем малко по-далече, отколкото се бяхме надявали в началото — няма съмнение в това. Но всичко остана вярно на духа и идеите на Създателите — на твоите идеи, когато зае мястото им, след като те бяха... пречистени.

Томас поклати бавно глава, знаеше, че навремето по някакъв начин е работил заедно с тези хора, но мисълта да накарат когото и да било да преживее това, което той бе преживял, му се струваше непоносима.

— Ти не ми отговори. Как е възможно да очакваш, че ще ти повярвам след всичко това? — Томас, разбира се, си спомняше повече,

отколкото признаваше. Макар прозорецът към неговото минало да бе покрит с плътен непроницаем слой, от време на време през него се мярваха някои неща, достатъчно, за да знае, че е работил за ЗЛО. Тереза също бе работила за тях и те двамата бяха помогнали за създаването на лабиринта. Имаше и други проблясъци в паметта му.

— Защото, Томас, няма никаква полза да те държим в неведение — заяви Плъха. — *Вече* няма.

Томас почувства внезапна умора, сякаш и последните сили се бяха изцедили от тялото му. Той се отпусна с дълбока въздишка на пода и поклати глава.

— Дори не разбирам какво означава това.

Какъв смисъл да се води разговор, ако не вярваш на нито една казана дума?

Плъха продължи да говори, но тонът му се промени, сега не беше толкова отчужден и далеч по-професионален.

— Вече очевидно си наясно, че сме сполетяни от ужасна болест, която прояжда умовете на хората по целия свят. Всичко, което направихме досега, има една-едничка цел — да анализира начина ти на мислене и да създаде модел, по който мозъкът ти действа. Крайната цел е този модел да се използва за откриването на изцеление за изблика. Бяха дадени жертви, хора бяха подложени на мъки и страдания — но ти знаеше какъв е залогът, когато започвахме. Всички ние го знаехме. Направихме го, за да се опитаме да спасим човешката раса. И сега сме много близо. Много, много близо.

Вече на няколко пъти Томас бе спохождан от спомени. Промяната, сънищата след това, откъслечни видения тук и там — като светкавици, прорязващи за кратко съзнанието му. И ето че сега, докато слушаше гласа на човека с белия костюм, изведнъж му се стори, че стои на ръба на скала и всички отговори ще изплуват в миг от бездната пред него. И желанието да получи тези отговори бе твърде силно, за да съумее да го овладее.

Но един глас му повтаряше да бъде предпазлив. Той знаеше, че е бил част от всичко това, че е помогнал за създаването на лабиринта, поел е ръководството след смъртта на Създателите и е продължил техния проект с помощта на новите членове.

— Помня достатъчно, за да се срамувам от себе си — призна Томас. — Да преживееш всичко това е далеч по-страшно, отколкото да

го подготвиш. Просто не е справедливо.

Плъха се почеса по носа и се намести на стола. Нещо в думите на Томас го бе засегнало.

— Ще видим какво ще мислиш в края на този ден, Томас. Всички го очакваме. Но нека първо те попитам нещо — нима смяташ, че дадените жертви не си заслужават заради спасяването на цялото човечество? — Той отново се развълнува и се наведе напред. — Това е много стара мисъл, но мислиш ли, че целта оправдава средствата? Когато няма възможност за избор?

Томас не сваляше втренчен поглед от него. Това бе въпрос, на който нямаше еднозначен отговор.

Плъха може би просто се усмихваше, но изглеждаше, сякаш се хили ехидно.

— Томас, спомни си само, че навремето вярваше в това. — Той се зае да събира документите, сякаш се готвеше да си върви, но не го стори. — Дойдох тук, за да ти кажа, че всичко е готово и данните ни са почти изчерпателни. Ние сме на прага на нещо велико. Веднага щом се сдобием с модела, можеш да се върнеш при приятелчетата си и всички заедно да повтаряте колко е било *несправедливо*.

Томас искаше да го прекъсне с резки думи. Но се сдържа.

— И как нашите мъчения могат да допринесат за получаването на този модел, за който говорите? Как пращането на жалка групичка изплашени юноши на ужасни места, където някои от тях ще изгубят живота си — как е възможно това да помогне за откриването на лек за някаква болест?

— Възможно е и още как — въздъхна тежко Плъха. — Момче, скоро ще си припомниш всичко и имам чувството, че ще съжаляваш за доста неща. А междувременно, има нещо, което трябва да знаеш — то ще ти помогне по-скоро да дойдеш на себе си.

— И кое е то? — попита Томас, който наистина нямаше никаква идея какво ще му каже другият.

Посетителят се изправи, приглади с длан гънките на панталоните си и изпъна куртката. Сетне скръсти ръце на гърба.

— Вирусът на изблика живее във всяка клетка на тялото ти, ала същевременно няма никакво въздействие върху теб, нито пък някога ще има. Ти принадлежиш към една изключително рядка група от хора. Ти притежаваш имунитет към изблика.

Томас преглътна, неспособен да каже каквото и да било.

— Отвън, на улицата, наричат такива като теб мунита —
продължи мъжът. — И ужасно много ви мразят.

3

Томас не знаеше какво да каже. Въпреки всички лъжи, които му бяха подхвърлили, той бе сигурен, че този път е чул самата истина. Погледнато през призмата на последните събития, това обяснение изглеждаше напълно логично. Той, а вероятно и други негови приятели и всички от група Б, имаха имунитет към изблика. Кое то вероятно бе причината да бъдат избрани за изпитанията. Всичко, което им бяха сторили — всеки гаден номер, всяка измама, всяко чудовище, поставено на техния път, — всичко това е било част от внимателно обмислен експеримент. И по някакъв начин е водело ЗЛО към откриването на изцеление.

Сега вече всичко си заставаше на мястото. И нещо повече — това разкритие му се струваше познато. То бе съществувало някъде в ума му.

— Виждам, че ми вярваш — заяви Плъха, нарушавайки дългото мълчание. — Веднага щом установихме, че съществуват хора като теб — заразени от вируса, ала без симптоми на болестта, — се заехме да издирим най-добрите и най-умните сред вас. Така се зароди ЗЛО. Разбира се, някои от вашата група нямаха имунитет и бяха избрани като контролни образци. Томас, когато провеждаш експеримент, ти е нужна контролна група. Така можеш да правиш сравнение.

Последното изявление накара сърцето на Томас да се свие.

— И кой не е... — Нямахме сили да довърши въпроса. Беше твърде изплашен, за да чуе отговора.

— Кой няма имунитет? — Плъха повдигна вежди. — О, мисля, че ще го открият преди теб, нали? Но първо най-важното. Миришеш като едноседмичен труп — време е да минеш под душа и да получиш чисти дрехи. — Той събра документите в папката и се обърна към вратата. Готвеше се да излезе, когато Томас внезапно осъзна нещо.

— Почакай! — извика.

Посетителят се обърна.

— Да?

— В Обгорените земи... защо излъга, че ще има лек, ако стигнем безопасното място?

Плъха повдигна рамене.

— Не мисля, че беше лъжа. Като завършихте изпитанията и стигнахте безопасното място, вие ни помогнахте да съберем още информация. И благодарение на нея ще се сдобием с лекарство за вируса. Някога. Може би скоро. За всички.

— Защо ми казваш всичко това? Защо сега? Защо ме държа тук четири седмици? — Томас посочи стаята, облицованите с изолация стени и таван, жалката тоалетна чиния в ъгъла. — Защо излъгахте Тереза, че съм полудял, че съм опасен и трябва да ме държите тук? Какъв бе смисълът от всичко това?

— Променливите — отвърна Плъха. — Всичко, което направихме с теб, бе внимателно преценено от нашите психолози и лекари. Предприехме го с цел да се стимулира реакция в гибелната зона, където избликът нанася своите поражения. Да се изучи моделът на различните емоционални отговори, реакции и мисли. Да се наблюдава как действат те в ограниченията, наложени от вируса, проникнал в организма ви. Опитвахме се да разберем защо при теб не се наблюдава поражение на умствената дейност. Въпросът опира до гибелната зона, Томас. До картографиране на твоите познавателни и психологически реакции с цел да се създаде схема за потенциално лечение. Всичко е заради изцелението.

— Какви са тези гибелни зони? — попита Томас, мъчейки се напразно да си припомни нещо. — Каж ми само това и ще тръгна с теб.

— Интересно, Томас — отвърна мъжът. — Изненадан съм, че ужилването на скръбник не ти е помогнало да си припомниш това. Гибелната зона е твоят мозък. Мястото, където вирусът се загнездва. Колкото по-заразена е гибелната зона, толкова по-налудничаво и агресивно става поведението на болния. ЗЛО използваше твоя мозък и мозъците на още неколцина други, за да се опита да се справи с този проблем. Ако не си забравил, нашата организация е заявила целта си дори в своето название: Земна Лига за Отбрана, Отдел за експериментиране на гибелната зона. — Плъха изглеждаше доволен от себе си. Почти щастлив. — А сега ела, време е да те почистим. И имай

предвид, че сме под постоянно наблюдение. Опитах ли нещо, ще има последствия.

Томас приседна, за да обмисли наученото. Отново в думите на другия имаше логика и те изглеждаха правдиви. Съвпадаха със спомените, които бяха изплували в съзнанието му през последните седмици. И въпреки това не можеше да се пребори с недоверието и съмненията си към Плъха и ЗЛО.

Най-сетне той се надигна, стараяйки се да освободи мислите си от новата информация с надеждата, че по-късно ще се заеме с нея. Без да каже нищо повече, той прекоси стаята и последва Плъха навън, оставяйки зад себе си бялата килия.

Сградата, в която се намираше, не се отличаваше с нищо особено. Дълъг коридор, застлан с плочки, бежови стени с картини от живата природа — вълни, разбиващи се в бряг, миниатюрни птички, пърхащи над червени цветя, дъжд и мъгла над гора. От тавана блестяха люминесцентни лампи. Плъха го преведе през няколко коридора и накрая спря пред една врата. Отвори я и подкани с жест Томас да влезе. Беше просторна баня с гардеробчета и душеве. Едно от гардеробчетата бе отворено и вътре имаше чисти дрехи и обувки. Дори часовник.

— Разполагаш с трийсет минути — съобщи Плъха. — Когато приключиш, просто седни спокойно — някой ще дойде да те вземе. А след това ще се събереш с приятелите си.

При думата „приятели“ в ума на Томас изплува образът на Тереза. Помъчи се отново да я повика в мислите си, но не получи отговор. Въпреки нарастващото му отвращение към нея празнотата, която бе оставила в душата му, висеше като огромен и пуст мехур. Тя бе връзката му с неговото минало и той знаеше без капчица съмнение, че някога е била неговият най-добър приятел. Това бе едно от малкото неща в този свят, в които бе сигурен, и му бе трудно да се раздели с подобна мисъл.

Плъха кимна.

— Ще се видим след половин час — заяви той. След това затвори зад себе си вратата, оставяйки Томас отново сам.

Момчето все още нямаше никакви планове, само надежда да се срещне със своите приятели. Това му се струваше по-осъществимо. И

макар да не знаеше какво да очаква, все пак се бе отървал от онази бяла стая. Най-накрая. И имаше горещ душ на разположение. Възможност да смъкне мръсотията от себе си. Всичко това бе наистина чудесно. Като остави за момент грижите си, Томас съблече подгизналите от пот дрехи и се захвана с приятното занимание отново да стане човек.

4

Тениска и джинси. Маратонки — също като тези, които бе носил в лабиринта. Чисти, меки чорапи. След като се стърга под душа почти пет минути, той се почувства прероден. Не можеше да се пребори с напразната надежда, че оттук нататък нещата ще стават все по-добри. Че най-сетне ще стане господар на живота си. Само да не беше огледалото, което да му припомни за татуировката — тази, която му бяха направили преди Обгорените земи. Тя бе постоянен символ за всичко, което бе преживял и би предпочел да бъде забравено.

Томас стоеше пред вратата на банята, облегнат на стената, със скръстени ръце и чакаше. Чудеше се дали Плъха ще се върне — или довеждането му тук е само поредното изпитание? Тъкмо обмисляше тази възможност, когато чу отвън стъпки и скоро иззад ъгъла се показва познатата бяла униформа.

— Ама че сме се издокарали — подхвърли Плъха и краищата на устните му се повдигнаха в насмешлива усмивка.

Томас се готвеше да отвърне нещо саркастично, но реши да не обръща внимание на дреболиите. Единственото, което имаше значение сега, бе да събере повече информация и да се върне при приятелите си.

— Вярно, чувствам се чудесно. Много... благодаря. — Той лепна на лицето си лека усмивка. — Кога ще се видя с другите езерни?

— Веднага — отвърна с делови вид мъжът. Той кимна в посоката, от която бе дошъл, и махна на Томас да го последва. — Всички вие преминахте през различни тестове за третия етап от изпитанията. Надявахме се да картографираме модела на гибелната зона до края на втория етап, но се наложи да импровизираме, за да продължим нататък. Както вече казах, много близо сме. От този момент вие ставате пълноправни сътрудници в изследванията и ще ни помагате да ги довършим и да разрешим поставената задача.

Томас примижа. Предполагаше, че неговият трети етап е бил бялата стая — но какво ли е бил за другите? Колкото и да ненавиждаше преживените изпитания, не можеше дори да си

представи на какво още е способна ЗЛО. Надяваше се, че никога няма да го узнае — нито той, нито приятелите му.

Най-сетне Плъха спря пред една врата. Отвори я без колебание и пристъпи вътре.

Озоваха се в малка зала и Томас се изпълни с облекчение. По пейките бяха насядали неговите приятели, всичките поне на пръв поглед съвсем здрави. Езерните и момичетата от група Б, Миньо, Пържитиган, Нют, Арис, Соня, Хариет. Всички бяха щастливи — разговаряха, усмихваха се или се смееха, — макар че поне до известна степен се преструваха. Томас предположи, че и на тях са казали, че нещата вървят към своя край, но се съмняваше някой да е повярвал. Той със сигурност не бе. Още не.

Томас потърси сред присъстващите Хорхе и Бренда — наистина искаше да я види. Безпокоеше се за нея, откакто бе изчезнала, след като бергът ги откара, страхуваше се, че ЗЛО са ги пратили с Хорхе обратно в Обгорените земи, както заплашваха да направят. Но нямаше и следа от тях. Преди да успее да попита Плъха, един глас надви глъчката и Томас не можа да сдържи усмивката си.

— Проклет да съм, ако не са ме сбръчкали и пратили на небесата. Че това е самият Томас! — провикна се Миньо. Думите му бяха придружени от радостните възгласи на останалите. Томас усети как душата му се изпълва с облекчение, но примесено с малко тревога. Продължи да оглежда лицата на присъстващите. Твърде развълнуван, за да говори, той само се усмихваше, докато най-сетне очите му не се спряха на Тереза.

Беше се изправила в далечния край на горния ред. Черна коса, гладко сресана и блестяща, се спускаше по раменете ѝ и обрамчваше бледото ѝ лице. Червените ѝ устни се бяха разтворили в широка усмивка, сините ѝ очи сияеха. Томас едва не се хвърли към нея, но се сдържа. Все още не можеше да се отърси от спомена какво му бе сторила, за думите ѝ, че ЗЛО е добро, след всичко, което се бе случило.

„Чуваш ли ме?“ — попита той в ума си само за да провери дали способността им се е възстановила.

Но тя не отговори и той все още не чувстваше присъствието ѝ в себе си. Стояха там, изправени, загледани един в друг. А после до него се озоваха Миньо и Нют, взеха да го тупат по гърба, да му друсат ръката и го задърпаха навътре.

— Е, Томи, гледам, че още не си ритнал камбаната — подхвърли Нют, докато му стискаше силно ръката. Звучеше малко по-троснато от обикновеното, сигурно защото не се бяха виждали от седмици. Но поне изглеждаше цял и невредим. Нещо, за което Томас можеше само да благодари на съдбата.

Миньо се подсмиваше, ала мрачните сенки в очите му подсказваха, че е преживял тежки времена.

— Могъщите езерни отново заедно. Радвам се да те видя, сбръчканяко, защото си те представях как умираш по хиляди начини. Сигурно си плакал всяка нощ за мен.

— Аха — промърмори Томас, развълнуван от срещата и неспособен да намери подходящи думи. После се откъсна от тях и приближи Тереза. Ужасно му се искаше двамата отново да се сдобрят, но не го показа с нищо.

— Здравей.

— Здравсти — отвърна тя. — Добре ли си?

Томас кимна.

— Предполагам. Последните седмици не бяха от приятните. Можеше... — той се сепна. Едва не я бе попитал на глас дали е опитвала да се свърже с него мислено, но не искаше да ѝ позволи да изпита удоволствие от факта, че той го бе направил.

— Опитвах се, Том. Всеки ден се опитвах да говоря с теб. Те ни отрязаха, но мисля, че си заслужаваше. — Тя се пресегна и го хвана за ръката, което накара околните да се сръчкат подигравателно.

Томас побърза да издърпа ръката си от нейната и лицето му пламна.

— Охооо — провикна се Миньо. — Това е почти толкова сладко, колкото и онзи път, когато го прасна по главата с дръжката на копието.

— Истинска любов, няма що — подхвърли Пържитиган и думите му бяха последвани от нов изблик на смях. — Не искам да си представя какво ще стане, когато тези двамцата се скарат *сериозно*.

Томас не даваше пукнат грош за това какво мислят другите, но бе твърдо решен да даде урок на Тереза, за да научи, че не може да си позволява с него каквото ѝ скимне. Доверието, което бяха изградили помежду си преди изпитанията, сега не значеше нищо. В този момент би могъл да вярва само на Миньо и Нют. И на никого друг.

Готвеше се да отговори, когато Плъха плесна с ръце и се провикна:

— Всички да седнат! Трябва да обсъдим още някои неща, преди да премахнем заличителя.

Беше произнесъл думите небрежно и Томас едва не ги пропусна. Сетне съзнанието му ги регистрира — *заличителя!* И той замръзна.

В помещението се възцари тишина, Плъха се покачи на подиума в долната част и приближи катедрата. Подпря се на нея и продължи със същата пресилена усмивка:

— Точно така, дами и господа. Предстои ви да си възвърнете спомените. Всеки един от тях.

5

Томас го погледна слисано. Сетне отиде да седне до Миньо, като му се струваше, че светът около него се върти.

След толкова много напразни усилия да си припомни предишния живот, семейството и детството — дори какво е правил в деня, преди да се пробуди в лабиринта — мисълта, че всичко ще му бъде върнато, му се струваше почти невероятна. Ала докато привикваше с нея, изведнъж осъзна още нещо. Тази идея вече не му изглеждаше толкова примамлива. В главата му се прокрадна още една мисъл — всичко това бе някак твърде лесно.

Плъха се покашля.

— Както бяхте осведомени в срещите ви на четири очи, изпитанията са приключили за всеки от вас. Веднага щом спомените ви бъдат възстановени, мисля, че всички ще ми повярват и ще можем да продължим напред. Всеки от вас получи нужната информация за изблика и за целите на изпитанията. Ние сме много близо до изготвяне модела на гибелната зона. Това, от което се нуждаем — за да изясним в подробности вече наученото, — ще бъде постигнато с вашето доброволно съдействие. Така че, поздравления.

— Би трябвало да слеза долу и да ти разбия сбръчкания нос — обади се Миньо. Гласът му бе невероятно спокоен, като се има предвид казаното. — Писна ми да се държите сякаш всичко е в реда на нещата, когато половината от другарите ни загинаха.

— С радост ще ти помогна да го ступаме тоя! — присъедини се към него Нют.

Съдейки по гнева в гласа му, той очевидно бе преживял ужасни неща през време на третия етап.

Плъха завъртя с досада очи и въздъхна.

— Първо, всеки от вас беше предупреден за последствията, в случай че прояви към мен агресия. Бъдете сигурни, че ви държим под постоянно наблюдение. Второ, съжалявам за дадените от вас жертви, но в края на краищата те ще се окажат ползотворни. Това, което ме

безпокои обаче, е неспособността ви да разберете какво е заложено тук. Говорим за оцеляването на човешката раса.

Миньо пое рязко въздух, сякаш възнамеряваше да отвърне, но този път се сдържа.

Томас знаеше, че колкото и правдиво да звучат думите на Плъха, той отново е способен на измама. Че всичко може да е поредният трик. Ала нямаше никаква полза да се карат с него — с думи или с юмруци. В този момент се нуждаеха единствено от търпение.

— Хайде да се успокоим всички — предложи той. — И да го изслушаме.

Пържитиган заговори тъкмо Когато Плъха се готвеше да продължи:

— Защо трябва да ви вярваме, бе хора? За онова там... как се казваше, заличителя? След всичко, което ни сторихте, на нас и на нашите другари, да ви повярваме, че ще го премахнете? Аз не ви вярвам. А и честно казано, предпочитам да си остана в неведение.

— ЗЛО е добро — обади се Тереза, сякаш говореше на себе си.

— Какво? — попита Пържитиган. Всички се извърнаха към нея.

— ЗЛО е добро — повтори тя малко по-силно и се завъртя така, че да е с лице към всички. — От всички неща, които бих могла да напиша на ръката си, когато се събудих от комата, бях избрала тези три думи. Затова предлагам да млъкнете и да изслушате какво ще ви каже човекът. Можем да разберем случилото се едва когато ни върнат спомените.

— Съгласен съм! — провикна се Арис, малко по-силно, отколкото беше необходимо.

Томас замълча, ала в помещението бяха избухнали спорове. Най-вече между езерните, които бяха на страната на Пържитиган, и членовете на група Б, които пък подкрепяха Тереза. Едва ли можеше да има по-неподходящо време за разпавии и борба за надмощие.

— Тишина! — провикна се Плъха и удари с юмрук по катедрата. Той почака, докато спорещите се усмирят, и продължи: — Вижте, никой няма да ви вини за недоверието, което проявявате. Вие бяхте подложени на нечовешки терзания, пред очите ви умираха ваши приятели, преживяхте ужаси в най-чистата им форма. Но ви обещавам, че когато всичко бъде обяснено, няма да погледнете назад...

— Ами ако не искаме? — провикна се Пържитиган. — Ако не искаме да ни връщате спомените?

Томас извърна облекчен поглед към своя приятел. Беше изразил и неговото желание.

Плъха въздъхна.

— Искате го, защото не се интересувате от спомените или защото не ни вярвате?

— О, има поне сто причини да не ви вярваме — отвърна троснато Пържитиган.

— Не си ли давате сметка, че ако искахме да ви сторим нещо, каквото и да било, вече да сме го направили? — Мъжът изгледа присъстващите. — Щом не желаш да ти премахнем заличителя — твоя воля. Но не бива да се изказваш от името на останалите.

Дали това бе предложение, или блъф? Томас не можеше да определи по тона на мъжа.

В залата отново се възцари тишина и преди някой да успее да заговори, Плъха слезе от подиума и се отправи към вратата. Когато я стигна, спря и отново се обърна към тях.

— Наистина ли искате да прекарате остатъка от живота си без спомени за родителите си? За семействата и приятелите? Да си възвърнете поне малкото хубави мигове, които сте преживели? Какво пък, вие решавате. Но може никога вече да не получите тази възможност.

Томас се колебаеше. Вярно, че жадуваше да си припомни своето семейство. Много пъти бе мислил за това. Но той вече добре познаваше ЗЛО. И не смяташе да им позволи да го примамят в поредната клопка. Беше готов да се бие на живот и смърт, преди да разреши на тези хора отново да бърникат в ума му. Как би могъл да им повярва, че ще му върнат истинските спомени?

Имаше и нещо друго, което го безпокоеше — краткотрайното прозрение, което изпита, когато Плъха обяви, че ЗЛО ще им премахне заличителите. Ако всичко, което те твърдяха, че е истина, *се окажеше истина*, не знаеше дали е готов да приеме своето минало. Едва ли би могъл да разбере човека, който е бил по-рано. И още по-малко да го хареса.

Томас наблюдаваше как Плъха отваря вратата и излиза. Веднага щом той напусна залата, Томас се наведе към Миньо и Нют, за да могат

само те да го чуват.

— Няма начин да го направим. Няма начин.

Миньо го стисна за рамото.

— Амин. Дори и да вярвах на тия сбръчканяци, защо ми е да си спомням? Виж какво направиха с Бен и Алби.

Нют кимна.

— Но трябва час по-скоро да предприемем нещо. И когато дойде това време, смятам да халосам няколко глави, най-вече за да се почувствам по-добре.

Томас се съгласи, но си даваше сметка, че трябва да бъдат предпазливи.

— Не бързайте толкова — предупреди ги той. — Не можем да си позволим да прецакаме всичко. Трябва да изчакаме най-подходящия момент. — Беше толкова отдавна, че Томас се изненада, когато внезапно почувства как у него отново се пробужда предишната решителност. Ето че пак бе сред приятели и изпитанията бяха приключили завинаги. По един или друг начин те повече нямаше да вършат каквото им нареди ЗЛО.

Тримата се изправиха и се приближиха до вратата. Томас протегна ръка към дръжката, но се спря. Това, което чу, накара сърцето му да се свие мъчително. Останалите от групата все още разговаряха, но повечето от тях държаха да им върнат спомените.

Плъха чакаше отвън пред залата. Той ги поведе по лишения от прозорци коридор, докато накрая стигнаха масивна стоманена врата. Беше снабдена със солидна заключваща система и изглеждаше изолирана херметически от външната среда. Човекът с белия костюм опря електронна карта непосредствено до ключалката и след няколко изцраквания тежкото резе се отмести със звук, който напомни на Томас за вратите на Езерото.

Следваше втора врата, след което групата се озова в малко преддверие, където Плъха затвори вратата зад тях със същата карта и отключи тази отпред. От другата страна имаше голяма стая, която не се отличаваше с нищо особено — същият облицован с плочки под и бежови стени. Множество отделения и шкафове. И няколко легла до задната стена, над всяко от които висеше страховито съоръжение от

блестящ метал и пластмаса, наподобяващо маска. Томас не можеше да си представи, че някой ще допусне да му опрат подобно нещо в лицето.

Плъха махна към леглата.

— Тук ще премахнем заличителя от умовете ви — обясни той. — Не се безпокойте, знам, че тези устройства ви плашат, но процедурата няма да е толкова мъчителна, колкото си мислите.

— Няма да е *толкова* мъчителна? — повтори Пържитиган. — Това не ми харесва. Значи все пак ще боли, така ли?

— Разбира се, ще изпитате дребни неудобства — това все пак е хирургична процедура. — Мъжът в бяло застана до голямата машина отляво на леглата. По нея блещукаха десетина лампички. — Ще премахнем едно миниатюрно устройство от онази част на мозъците ви, която е заделена за дълготрайната памет. Но обещавам ви, не е толкова страшно, колкото звучи. — Той се зае да натиска копчетата и бръмченето в помещението се усили.

— Почакайте малко — спря го Тереза. — Това означава ли, че ще бъде премахнато онова, което ви позволяваше да ни държите под свой контрол?

В съзнанието на Томас изникна образът на Тереза пред онази колиба в Обгорените земи. И Алби, който се гърчеше на леглото в Чифлика. И Гали, докато убива Чък. Те всички са били под контрола на ЗЛО. За един кратък миг Томас се усъмни в решението си — нима бе съгласен отново да се остави в техни ръце? Да ги остави да бърникат в мозъка му? Но после съмненията му се разсеяха. Сега не бе моментът да се поддава на своята недоверчивост.

Тереза продължи:

— И какво ще кажете... — млъкна и погледна Томас.

Той знаеше за какво мисли тя. За способността им да разговарят телепатично. Както и за странното усещане, което я придружаваше — усещането, че са съединени, сякаш умът им е едно. Томас внезапно хареса идеята да се раздели с това завинаги. Може би скоро щеше да изчезне и празнотата от липсата на Тереза.

Тя се съвзе и продължи:

— И всичко ли ще бъде извадено? Всичко?

Плъха кимна.

— Всичко, освен малкото устройство, което ни помага да картографираме модела на гибелната зона. Не е необходимо да го изричаш, защото го чета в очите ти — вече няма да можете — ти, Томас или Арис, да правите дребните си номера. Изключихме го временно, но сега ще го премахнем окончателно. Заедно с това ще ви върнем дълготрайната памет и няма да можем да манипулираме умовете ви. Така че това е пакетна сделка. Приемате или отказвате.

Останалите в помещението си зашепнаха развълнувано. През главите им минаваха милион неща. Имаше толкова много работи, за които да помислят, толкова много усложнения. Толкова много причини да се сърдят на ЗЛО. Но хората от групата, изглежда, бяха поизгубили предишния си борбен дух и сега той бе заменен от нетърпението да се приключи веднъж завинаги.

— Ще ни бъркат в мозъците! — провикна се Пържитиган. — Разбрахте ли? Ще бъркат вътре.

В отговор се чуха само изплашени въздишки.

— Добре, мисля, че сме готови — обяви Плъха. — Но едно последно уточнение. Искам да ви го кажа, преди да ви върна спомените. По-добре да го чуете сега от мен, отколкото... да си припомните изпитанията.

— За какво говорите? — попита го Хариет.

Плъха скръсти ръце на гърба с мрачно изражение.

— Някои от вас притежават имунитет към изблика. Но... не всички. Сега ще ви прочета списъка — ако обичате, постарайте се да го приемете спокойно.

6

В помещението се възцари тишина, нарушавана единствено от бръмченето на машината и тихото писукане на индикаторите. Томас знаеше, че е от тези с имунитет — поне така му беше казал Плъха, — но нямаше представа кои от другите са като него. В душата му отново се пробуди предишният задушаваш страх.

— За правилното провеждане на един експеримент — обясняваше Плъха — ние се нуждаем от контролна група. Направихме всичко по силите си да ви опазим колкото се може по-дълго от вируса. Но той се пренася по въздушен път и е силно заразен.

Мъжът млъкна и огледа присъстващите.

— Просто ни кажи — ядоса се Нют. — И без това вече всички смятахме, че сме болни. Няма да ни разбиеш сърцата.

— Така е — добави Соня. — Прекрати драмата и казвай.

Томас забеляза, че Тереза се е промъкнала до него. Дали и на нея вече ѝ бяха казали? Предполагаше, че и тя като него има имунитет — инак ЗЛО не би ги избрала за техните особени роли.

Плъха се покашля.

— Добре тогава. Повечето от вас имат имунитет и ни помогнаха да съберем безценна информация. Само двама от вас за момента се смятат за подходящи кандидати, но ще стигнем до това по-късно. Да преминем към списъка. Изброените по-долу не са с имунитет: Нют...

Нещо прободете Томас в сърцето. Той се наведе рязко и втренчи поглед в пода. Плъха извика още няколко имена, нито едно от които не бе познато на Томас, и той едва ги чу заради нарастващия шум в ушите и бръмченето в главата. Остана изненадан от собствената си реакция, не си бе давал сметка колко много значи за него Нют, докато не чу името му начело на списъка. Сетне си спомни нещо — по-рано Плъха бе казал, че контролните образци са като лепило, което слепва събраната информация, прави я разбираема и подлежаща на анализиране.

Лепилото. Нали така бяха нарекли Нют — татуировката, която и сега чернееше на кожата му като белег.

— Томи, стегни се.

Томас вдигна глава и видя, че Нют стои пред него, скръстил ръце и с измъчена усмивка на лицето.

— Да се стегна? Този сбръчканяк току-що заяви, че нямаш имунитет към изблика. Как можеш да...

— Не се страхувам от проклетия изблик, човече. Никога не съм вярвал, че ще доживея да стигна до това място — пък и едва ли ще го наречеш живот.

Томас не знаеше дали Нют говори сериозно, или просто се опитва да му вдъхне кураж. Но усмивката му го накара на свой ред да се усмихне.

— Щом нямаш нищо против бавно да губиш разсъдък, докато започнеш да се храниш с малки деца, предполагам, че няма да плачем за теб.

Никога досега не му се бе струвало, че говори по-фалшиво.

— Разбрано — отвърна Нют, ала усмивката изчезна от лицето му.

Томас едва сега насочи вниманието си към останалите в помещението. Един от езерните — хлапе на име Джаксън, когото не познаваше много добре — гледаше с изцъклен и невиждащ поглед към стената, друг се опитваше да скрие сълзите си. Едно от момичетата от група Б беше със зачервени, подпухнали очи, няколко нейни приятелки я бяха наобиколили и се опитваха да я утешат.

— Искях да приключим с това — заяви Плъха. — Най-вече за да ви кажа, *да ви напомня*, че смисълът на тази операция е да бъде открито лечение за болестта. Повечето от тези, които нямат имунитет, са в ранен стадий на изблика и съм уверен, че ще успеем да се погрижим за тях, преди болестта да напредне. Но изпитанията изискваха вашето участие.

— Ами ако не успеете да откриете лекарство? — попита Миньо.

Плъха не му обърна внимание. Той приближи едно от леглата, протегна се и положи ръка на металното устройство, което висеше от тавана.

— Това е нещо, с което много се гордеем — истинско постижение на медицинската и инженерната мисъл. Нарича се ретрактор и осъществява тази процедура. Постава се върху лицето —

но ви обещавам, че ще изглеждате все така красиви и когато всичко приключи. От него ще се протегнат малки жички и ще проникнат в ушните ви канали. Оттам те ще извлекат машинките, поставени в мозъка ви. Нашите лекари и сестри ще ви дадат успокоително, за да можете да изтърпите процедурата.

Той млъкна и огледа помещението.

— Ще изпаднете в състояние, наподобяващо транс, и докато нервите ви се възстановяват, вашите спомени ще се върнат по начин, сходен на този при един процес, който в лабиринта наричахте Промяната. Но ви уверявам, няма да е толкова неприятно. Цялата процедура целеше да се стимулират определени модели на поведение в ума ви. Разполагаме с няколко помещения, подобни на това, и с цял екип лекари и сестри. Сигурен съм, че имате милион въпроси, но повечето от тях ще намерят отговори във вашите спомени, затова ще изчакаме да мине процедурата, преди да си поиграем на въпроси и отговори.

Плъха направи кратка пауза, преди да приключи:

— Дайте ми само няколко минути, за да се уверя, че медицинските екипи са готови. После ще ви отговоря на всички запитвания.

Той прекоси стаята, като шумолеше тихо с белите си панталони, и изчезна зад първата стоманена врата, като я затвори след себе си. Едва тогава в помещението избухнаха множество развълнувани гласове.

Тереза се приближи до Томас и Миньо се озова зад нея. Той се наведе, за да може да го чуе над общата глъчка.

— Вие двамата помнете повече, отколкото всички останали. Тереза, никога не съм го пазил в тайна — не те харесвам. Но въпреки това бих искал да чуя какво мислиш.

Томас бе не по-малко любопитен да узнае мнението на Тереза. Една малка част от съзнанието му все още се надяваше да я чуе как говори срещу ЗЛО.

— Трябва да го направим — заяви тя и думите ѝ не го изненадаха. Надеждата му умря завинаги. — Струва ми се, че така ще постъпим правилно. Трябва да си върнем спомените, за да знаем как да продължим нататък. И да решим с какво да продължим.

Томас я гледаше все така объркан.

— Тереза, зная, че не си глупачка. Но освен това съм наясно, че обичаш ЗЛО. Не съм сигурен какво си намислила, но не бих приел решението ти.

— Аз също — присъедини се Миньо. — Човече, те могат да ни манипулират, да си играят с умовете ни! Как да сме сигурни, че ни връщат нашите спомени, а не ни набутват нечийи други?

Тереза въздъхна.

— Вие двамата пропускате най-важното! Ако те могат да ни контролират, ако могат да правят каквото поискат с нас, защо им е целият този театър с правото на избор? Склонна съм да повярвам, че ще измъкнат от мозъците ни тъкмо тая джаджа, с която са ни контролирали.

— Никога не съм ти вярвал — озъби се Миньо и поклати глава. — Нито пък на тях. Аз съм с Томас.

— Ами Арис? — Нют бе мълчал досега и Томас не бе забелязал, че двамата с Пържитиган са се приближили. — Не казахте ли, че е бил с вас, преди да дойдете в лабиринта? Той какво мисли?

Томас огледа стаята и го откри да разговаря с няколко момичета от група Б. Навърташе се край тях, откакто Томас се бе появил, в което имаше логика — Арис бе преминал през лабиринтните изпитания с тази група. Но Томас не можеше да прости на момчето, че бе помогнало на Тереза в Обгорените земи, като го примамил в онази кухня в планините и го накара да влезе вътре.

— Аз ще го попитам — обяви Тереза.

Томас и приятелите му я изпратиха с погледи, тя доближи другата група и си зашепна с тях.

— Мразя тази кокошка — рече накрая Миньо.

— Хайде де, не е чак толкова лоша — възрази Пържитиган.

Миньо завъртя очи.

— Ако тя реши да го прави, аз съм против.

— Аз също — присъедини се Нют. — Аз по всяка вероятност съм заразен с изблика, така че имам какво да губя в сравнение с повечето от останалите. Но въпреки това няма да се подлъжа на номерата им.

Томас вече бе взел решение.

— Нека само да чуем какво ще ни каже тя. Ето я — идва.

Разговорът ѝ с Арис се оказа кратък.

— По-решителни са от нас. Те всички са за.

— Какво пък, значи е ясно — заяви Миньо. — Щом Арис и Тереза са за, аз съм против.

Томас не би могъл да го каже по-добре. Всички инстинкти му подсказваха, че Миньо е прав, но не бързаше да изрази мнението си на глас. Вместо това се взираше в лицето на Тереза. Тя се обърна и го погледна. Поглед, който познаваше добре. Тереза очакваше да застане до нея. Само че сега той изпитваше подозрение. Защо ѝ е нужно да ги убеждава?

Томас продължи да я гледа безизразно, докато лицето на Тереза не помръкна.

— Както желаяш. — Тя поклати глава, обърна се и се отдалечи.

Въпреки всичко случило се, сърцето на Томас трепна, докато тя прекосяваше стаята.

— Ах, човече — обади се Пържитиган и го сръга с лакът. — Не можем да им позволим да лепят тия неща на лицата ни. Кълна се, да можех да се върна в кухничката ми в Чифлика, няма да има по-щастлив човек от мен!

— Забрави ли скръбниците? — попита Нют.

Пържитиган помисли, преди да отговори.

— Какво пък, те никога не са ми се пречкали в кухнята, нали?

— Да, но ще трябва да ти намерим ново място, където да готвиш — подхвърли Нют, улови Томас и Миньо за ръцете и ги дръпна настрани. — Наслушах се на глупави аргументи. Няма да легна на някое от тези легла.

Миньо се пресегна и го стисна за рамото.

— Нито пък аз.

— С вас съм — добави Томас. След това най-сетне даде израз на нещо, което бе набирало сила в него от седмици: — Ще се навъртаме наоколо и ще се преструваме, че играем тяхната игра. Но веднага щом се открие възможност, ще си пробием, ако трябва със сила, път навън.

Плъха се върна, преди Нют или Миньо да успеят да отговорят. От израженията на лицата им обаче Томас бе сигурен, че го подкрепят. Сто процента.

Още хора влязоха в стаята. Носеха свободни зелени комбинезони с изписано на гърдите „ЗЛО“. Томас изведнъж бе споходен от мисълта колко внимателно е изпиан всеки детайл от тази игра — този експеримент. Възможно ли бе названието на организацията от самото начало да е било една от променливите? Дума, която съдържа откровена заплаха, ала същевременно е наименование на организация, която уж се придържа към доброто. Вероятно бе само поредното сръчкване, за да видят как ще реагират умовете им. Какво ще почувстват.

Една непрестанна игра на отгатване. Така беше от самото начало.

Всеки доктор — Томас предположи, че са доктори, както бе казал Плъха — застана на мястото си до едно от леглата. — Те се заеха да подготвят висящите от тавана маски, да натискат копчета и да настройват датчици.

— Вече определихме легло за всеки от вас — съобщи Плъха, загледан в папката пред него. — В тази стая ще останат... — Той изброи няколко имена, включително Соня и Арис, но сред тях не бяха нито Томас, нито някой друг от езерните. — Ако не съм прочел имената ви, моля последвайте ме.

Цялата тази сцена бе невероятно странна, ако не беше сериозността, която се криеше в нея. Сякаш бяха прочели имената на предатели, които предстоеше да си получат заслуженото. Томас не знаеше какво да направи, но реши да следва предназначения път, докато се появи удобен момент.

Той последва заедно с останалите Плъха. Излязоха в дълъг коридор, отново без прозорци, и спряха пред друга врата. Водачът им погледна списъка и този път сред изброените бяха Нют и Пържитиган.

— Няма да го направя — обяви Нют. — Казахте, че можем да избираме и това е решението ми, проклет да съм. — Той размени гневен поглед с Томас, сякаш му казваше, че ако не предприемат скоро нещо, болестта може да му отнеме разсъдъка.

— Ами добре — отвърна Плъха. — Скоро ще промениш решението си. Остани с мен, докато приключим с разпределянето на останалите.

— Ами ти, Пържитиган? — попита Томас, изненадан от лекотата, с която Плъха бе приел решението на Нют.

Готвачът внезапно го погледна овчедушно.

— Аз... мисля, че ще им позволя да го направят.

Томас бе шокиран.

— Да не си се побъркал? — подскочи Миньо.

Пържитиган поклати глава, но изглеждаше още по-изплашен.

— Искам да си спомня. Решавайте за себе си, оставете аз да решавам за мен.

— Да вървим нататък — подкани ги Плъха.

Пържитиган се шмугна в стаята, за да избегне повече спорове. Томас знаеше, че е прав — всеки трябва да решава за себе си. За щастие, след като той вземе своето решение, ще може да спаси всички останали.

Плъха не повика Миньо, Тереза или Томас, докато не застанаха пред последната врата заедно с Хариет и две момичета от група Б. До момента Нют бе единственият, отказал процедурата.

— Не, благодаря — заяви Миньо, когато мъжът в бяло покани всички да влязат в стаята. — Но желая на останалите приятно прекарване вътре.

— Аз също се отказвам — рече Томас. Усещаше надигащо се нетърпение. Съвсем скоро трябваше да направят нещо.

Плъха изгледа Томас продължително, но лицето му оставаше непроницаемо.

— Добре ли сте, господин Плъх? — попита го Миньо.

— Името ми е помощник-директор Джансън — отвърна мъжът с нисък и напрегнат глас, сякаш с мъка запазваше спокойствие. Очите му не се откъсваха от Томас. — Научи се да уважаваш по-възрастните.

— Не и когато се отнасят с нас сякаш сме животни — отбеляза Миньо. — И защо сте се облещили в Томас?

Плъха — Джансън — най-сетне извърна очи към Миньо.

— Защото има много неща за обмисляне. — Той млъкна, сетне продължи: — Но добре. Казах, че можете да избирате сами, и ще се придържам към думите си. Нека влезем вътре и ще започнем процедурата с тези, които не са се отказали.

Томас отново усети как по тялото му преминава тръпка. Моментът бе дошъл. Знаеше го. Виждаше по лицето на Миньо, че и той смята същото. Двамата си кимнаха едва забележимо и последваха Плъха вътре.

Помещението бе огледален образ на предишното, шест легла и висящи от тавана маски. Машината, която вероятно вършеше всичко, бръмчеше и писукаше. До всяко легло стоеше човек, облечен в познатия зелен комбинезон.

Томас се огледа и си пое рязко дъх. До леглото в далечния край на стаята стоеше Бренда, облечена в зелено. Изглеждаше по-млада от останалите, със сресана кестенява коса и измито лице, каквато не я бе виждал в Обгорените земи. Тя му кимна едва забележимо и премести поглед към Плъха, сетне, преди Томас да осъзнае какво става, се затича през стаята. Сграбчи Томас и го стисна в обятията си. Той я прегърна на свой ред, малко изненадан, но тя не го пускаше.

— Бренда, какво правиш? — извика ѝ Джансън. — Върни се на своя пост!

Тя опря устни в ухото на Томас и му зашепна, толкова тихо, че дори той едва я чуваше.

— Не им вярвай. Нито за миг! Можеш да вярваш само на мен и на председателя Пейдж. Само на нас, Томас. На никой друг!

— Бренда! — почти изкрещя Плъха.

Едва сега тя го пусна и отстъпи встрани.

— Извинявайте — промърмори. — Просто се радвах да видя, че е достигнал до трети етап. Май се забравих. — Тя се върна на мястото си и се обърна към тях с безизразно лице.

Джансън се озъби.

— Нямаме време за такива излияния.

Томас не можеше да откъсне очи от нея, не знаеше какво да мисли. Вече не вярваше на ЗЛО, така че думите ѝ само подсилваха увереността му. Но тогава защо тя работеше за тях? Болна ли е? И кой

е този председател Пейдж? Дали това не е поредният тест? Поредната променлива?

Нещо много силно бе изпълнило тялото му, докато бяха притиснати. Спомни си как Бренда бе проговорила в ума му, след като го оставиха в бялата стая. Тя го бе предупредила, че положението ще стане още по-лошо. Все още не можеше да разбере защо го е направила — дали наистина е на негова страна?

Тереза, която не бе проговорила, откакто напуснаха първата стая, сега се приближи до него, прекъсвайки мислите му.

— Тя какво прави тук? — прошепна с нескрита злоба в гласа. Всяка нейна дума сега пробуждаше у него нови тревоги. — Мислех, че е побърканица.

— Не зная — промърмори Томас. В ума му изникваха картини от времето, прекарано е Бренда в разрушения град. По някаква странна причина онова място му липсваше. Липсваше му да е насаме с нея.

— Може би тя просто... ми подхвърли променлива.

— Мислиш, че е била част от техните планове и са я пратили в Обгорените земи, за да контролира на място нещата?

— Вероятно. — Томас усети, че сърцето му се свива болезнено. Имаше логика Бренда да е част от ЗЛЮ, да работи за тях от самото начало. Но това означаваше, че го е лъгала през цялото време. Толкова му се искаше нещата между тях двамата да не са такива.

— Не я харесвам — призна Тереза. — Тя е много... изобретателна.

Томас трябваше да си наложи с усилие на волята да не й кресне. Или да се разсмее. Вместо това заговори с привидно спокойствие:

— Иди и им позволи да си поиграят с ума ти.

Може би недоверието й към Бренда бе най-добрата причина той пък да й вярва.

Тереза го изгледа навъсено.

— Мисли за мен каквото си щеш. Но аз правя каквото смятам за правилно. — Тя отстъпи назад в очакване Плъха да им даде наставления.

Джансън определи легла за тези, които бяха заявили, че са готови да се подложат на процедурата, докато Томас, Нют и Миньо стояха в ъгъла на стаята и гледаха. Томас поглеждаше към вратата и се чудеше

дали да не се опитат да избягат. Тъкмо се готвеше да сръчка Миньо, когато Плъха заговори, сякаш му бе прочел мислите:

— Вие, тримата бунтовници, да знаете, че сте под постоянно наблюдение. Не си и помисляйте да опитате каквото и да било. Насам идва въоръжена охрана.

Томас бе споходен от тревожното прозрение, че някой може наистина да му е прочел мислите. Дали не можеха да ги интерпретират от умствения модел, за който събираха толкова стриктна информация?

— Не издържам повече сред тия цопла — прошепна Миньо, когато Джансън насочи вниманието си към хората по леглата. — Предлагам да рискуваме, пък каквото стане.

Томас не отговори и вместо това погледна към Бренда. Тя бе свела очи към пода и изглеждаше потънала в мисли. Изведнъж осъзна, че ужасно му липсва, че между тях се е изградила връзка, която не разбира. Прииска му се да разговаря с нея насаме. И не само заради това, което му бе казала.

Откъм коридора се чува забързани стъпки. Трима мъже и две жени нахлуха в стаята, всичките облечени в черно и с разни неща, прикачени по телата им — въжета, инструменти, муниции. В ръцете си стискаха някакви странни, обемисти оръжия. Томас не можеше да откъсне очи от тези оръжия — пробуждаха далечен спомен, ала му бе трудно да го извлече от паметта си и същевременно беше убеден, че ги вижда за пръв път. Странните устройства изпускаха синкава светлина — прозрачната тръба в средата бе пълна с лъскави метални гранати, които пукаха и съскаха, изхвърляйки електрически искри. Пазачите ги насочиха към Томас и двамата му приятели.

— Твърде дълго чакахме, мама му стара — тросна се тихо Нют.

— Щяха да ни заловят навън — отвърна Томас също тихо, като едва помръдваше устни. — Запази спокойствие.

Джансън се приближи до пазачите. Посочи едно от оръжията:

— Това е гранатомет. Пазачите не ще се поколебаят да използват оръжията си, ако ни създадете някакви неприятности. Тези оръжия не убиват, но повярвайте ми, ще ви осигурят най-неприятните пет минути в живота ви.

— Какво става? — попита Томас, изненадан, че не изпитва почти никакъв страх. — Нали ни казахте, че можем да избираме сами. Защо е необходима тази армия?

— Защото не ви вярвам. — Джансън го погледна и продължи, като подбираше внимателно думите си: — Надявахме се, че ще продължите да работите с нас доброволно, когато ви върнем паметта. Това щеше да улесни нещата. Но никога не съм казвал, че вече не сте ни нужни.

— Защо ли не съм изненадан — изръмжа Миньо. — Пак сте ни лъгали.

— За нищо не съм ви лъгал. Вие взехте това решение, сега приемете и последствията. — Джансън посочи вратата. — Охрана, придружете Томас и останалите до техните стаи, където могат да помислят над грешките си до утрешните изпитания. Ако е необходимо, използвайте сила.

8

Двете жени вдигнаха оръжия и насочиха широките, зловещи дула към момчетата.

— Не ни принуждавайте да ги използваме — рече едната от тях. — Нямаме право на втора грешка. Една погрешно движение и ще натиснем спусъка.

Тримата мъже преметнаха гранатометите през рамо и се приближиха към момчетата, като всеки си избра своя жертва. Томас все още изпитваше странно спокойствие — което може би донякъде произтичаше от изчезналата необходимост да взема решения — и задоволство от факта, че ЗЛО се нуждае от петима въоръжени войници, за да пазят три момчета.

Мъжът, който го сграбчи за ръката, бе едър и мускулист. Той прекоси забързано помещението, теглейки Томас със себе си, и излезе в коридора. Момчето извърна глава и видя, че втори пазач влачеше Миньо, а Нют бе най-отзад, като се съпротивляваше отчаяно.

Изминаха няколко коридора, като единствените звуци издаваше Миньо — пъшкания, стонове и проклетия. Томас на няколко пъти му извика да спре, защото само влошава нещата и може всеки момент да го застрелят, но Миньо не му обърна внимание и продължи да се съпротивлява със зъби и нокти. Най-сетне групата спря пред една врата.

Един от пазачите извади карта и отвори. Озоваха се в спално помещение с койки на два реда, миниатюрна кухня, маси и столове в далечния ъгъл. Не беше каквото очакваше Томас — той си спомни дранголника в Езерото с неговия мръсен под и единствен счупен стол.

— Влизайте — нареди жената. — Скоро ще ви донесем храна. Радвайте се, че няма да ви оставим да погладувате няколко дни след това, което направихте. Утре сте на изпитания, така че най-добре да се наспите.

Тримата мъже избутаха момчетата в стаята и хлопнаха вратата зад тях. Бравата изщрака и звукът отекна в пустото помещение.

Това пробуди у Томас спомени за преживяното в бялата стая. Той се втурна към вратата и натисна дръжката, сетне опря рамо в нея. Блъсна я с юмрук и изкрещя с цяло гърло, настоявайки да ги пуснат.

— Зарежи — спря го Нют, застанал зад него. — Никой няма да ти обърне внимание.

Томас се завъртя ядосано, но като видя приятеля си, се сепна. Миньо заговори, преди двамата да кажат каквото и да е.

— Май си проиграхме шанса — промърмори ядосано, отиде при койките и се отпусна върху една от тях. — Не трябваше да чакаме толкова дълго, Томас. Какво си мислеше, че ще обявят: Ето че дойде най-подходящият момент да избягате, защото ще сме заети през следващите десет минути. Трябваше да рискуваме, човече.

Макар и с неохота Томас бе принуден да признае, че Миньо е прав. Тримата трябваше да побягнат, преди да се появят пазачите.

— Съжалявам — каза той. — Но когато ни тикнаха онези оръжия в лицата, реших, че съпротивата е безсмислена.

— Хубаво де — махна с ръка Миньо. — Ама вие с Бренда май много се имате?

Томас въздъхна.

— Тя ми каза нещо...

Миньо се надигна от леглото.

— Какво ти е казала?

— Каза ми да не им вярвам — да вярвам само на нея и на някой си председател Пейдж.

— Нея пък какво я е еня? — обади се Нют. — Нали работи за ЗЛО? Не помните ли каква мръсна роля изигра в Обгорените земи?

— Да, струва ми се, че не е по стока от останалите — добави Миньо.

Томас не беше съгласен. Но не знаеше как да защити мнението си пред своите приятели.

— Вижте, аз също съм работил за тях, но вие ми имате доверие, нали? Това не означава нищо. Може би тя няма избор, може би се е променила. Не зная.

Миньо примижа, докато обмисляше думите му. Нют седеше на пода, скръстил ръце, и се цупеше като малко дете.

Томас поклати глава. Беше му омръзнало да е в постоянно неведение. Той отиде в кухнята и отвори малкия хладилник —

стомахът му се свиваше от глад. Имаше няколко резена сирене и грозде. Той разпредели храната на три порции и изгълта своята, като я поля с половин шише вода. Другите двама също се нахраниха мълчаливо.

Малко по-късно една от жените им донесе свинско с картофи и момчетата изядоха и него. Според часовника на Томас беше рано привечер, но той не можеше да си представи, че ще успее да заспи. Седна на един стол, обърнат към приятелите си, докато се питаше какво да правят сега. Все още бе малко ядосан заради провала им одеде.

Миньо заговори пръв:

— Може би трябва да се оставим на тия сбръчканяци. Нека правят каквото щат. Някой ден ще се съберем тримцата отново — охранени и щастливи.

Томас знаеше, че не мисли и една дума от казаното.

— Да, ти ще си намериш някое хубаво момиче, което работи тук, ще се установиш, ще се ожениш и ще имате деца. Докато накрая светът завърши в море от побъркани.

Миньо продължи нататък:

— Накрая ЗЛО ще се сдобие с жадувания модел и всички ще заживеем щастливо.

— Това не е смешно — тросна се Нют. — Дори да открият лек, ти сам видя какво е в Обгорените земи. Ще мине ужасно много време, докато светът се възстанови. Дори и да успее, никога няма да го видим с очите си.

Томас седеше, втренчил очи в пода.

— След всичко, което ни сториха, не мога да повярвам в каквото и да било. — Още не можеше да привикне с мисълта, че Нют — неговият приятел — е болен. Бяха му прочели смъртната присъда — заболял от неизлечима болест — просто за да видят как ще реагира.

— Онзи нещастник Джансън смята, че е предвидил всичко — поде Томас. — Вярва, че го прави заради по-голямото добро. Ще остави хората да мрат само за да може накрая да спаси някои от тях. Дори тези, които имат имунитет, едва ли ще оцелеят в един свят, в който деветдесет и девет процента са побъркани чудовища.

— Накъде биеш? — попита тихо Миньо.

— Натам, че преди да ми прочистят паметта, бях готов да приема подобни обяснения. Но вече не. — Единственото, което го ужасяваше сега, беше, че каквото и да си спомни, няма да промени вече решението си.

— Томи, в такъв случай да не пропиляваме шанса си — предложи Нют.

— Утре — добави Миньо. — Както можем — така и ще го направим.

Томас го изгледа продължително.

— Добре. Както можем — така ще го направим.

Нют се прозя и другите неусетно последваха примера му.

— В такъв случай най-добре да се наспим.

9

Близо час Томас се взираше в мрака, преди да заспи. А когато най-сетне се унесе, сънищата му бяха изпълнени с кошмарни образи и спомени.

Жена, която седи от другата страна на масата и го гледа с усмивка. Тя вдига чаша с димяща напитка и отпива. Отново се усмихва. После казва:

— Изяж си зрънчото. Веднага. Бъди послушен.

Това е майка му, обичта ѝ буквално блика от кожата и усмивката ѝ. Не сваля очи от него, докато той дояжда и последната хапка, сетне взема купата и я отнася в мивката.

Ето че той седи на застлан с килим под и се опитва да построи огромен замък от кубчета. Майка му се е отпуснала в ъгъла и плаче. Томас веднага се досеща за причината. Избрали са го, за да го диагностицират за изблика, тъй като вече показва някои симптоми. Няма съмнение, че майка му също е болна или скоро ще бъде. Сънуващият Томас знае, че съвсем скоро докторите ще открият, че малкото момче носи в себе си вируса, но има имунитет към него. По това време те вече разполагат с тест, с който да го докажат.

Следващата сцена — той кара колело в горещ ден. От паважа лъха жегата, от двете страни на улицата има трънаци, където преди растеше подрязана трева. На потното му лице цъфти усмивка. Майка му е наблизо, тя го наблюдава и той знае, че се наслаждава на момента.

Насочили са се към близкото езеро. Водата там е застояла и мирише лошо. Майка му събира камъчета и му ги дава, за да ги хвърля в тъмните дълбини. В началото той ги мята колкото се може по-далече, след това се опитва да ги плъзга по водата, както му е показвал баща му миналото лято. Все още не го бива. Уморени и изтощени от жегата, двамата с майка му най-сетне се отправят към дома.

Нататък спомените в съня му придобиват по-тъмен оттенък.

Отново е в къщата и на кушетката е седнал мъж с черен костюм. В ръката си държи документи, лицето му има мрачен вид. Томас стои

до майка си и я държи за ръка. ЗЛО вече е сформирана, съвместно предприятие на световните правителства — тези, които са оцелели от слънчевите изригвания и събитията, разиграли се преди раждането на Томас. Предназначението на ЗЛО е да изучава нещо, което по-късно ще нарекат „гибелна зона“, тоест мястото, в което избликът извършва пораженията си. Мозъкът.

Мъжът казва, че Томас има имунитет. Други също го притежават. По-малко от един процент от населението, повечето от тях под двайсет години. За тях светът е опасен. Те са мразени заради устойчивостта им към ужасния вирус и ги наричат подигравателно мунита. Хората вършат с тях ужасни неща. ЗЛО твърди, че могат да защитят Томас, а той от своя страна да им помага да открият лечение. Казват, че е умен — един от най-умните, които са преминали изследванията. Майка му няма друг избор, освен да го пусне. Със сигурност не би желала момчето ѝ да я гледа как умира бавно.

По-късно тя казва на Томас, че го обича и много се радва, че той никога няма да преживее това, което е сполетяло баща му. Как лудостта е отнемала разсъдъка му сантиметър по сантиметър, как го е лишила от всичко, присъщо на човека.

След като видението се разсея, Томас потъна в дълбокото и тъмно измерение на съня.

Рано сутринта на вратата се почука и той скочи. Едва бе успял да се разсъни, когато вратата се отвори и вътре влязоха петимата пазачи от предния ден с насочени гранатомети. Зад тях пристъпваше Джансън.

— Ставайте, момчета — подкани Плъха. — Решихме да ви върнем паметта. Независимо дали го искате или не.

10

Томас все още бе под въздействието на съня. Виденията от детството изпълваха съзнанието му. Едва успяваше да проследи думите на влезлия.

— Няма да стане — заяви Нют. Беше се изправил, стиснал юмруци и облещил очи в Джансън.

Томас не помнеше да го е виждал толкова развълнуван. Едва сега думите на Плъха стигнаха до съзнанието му.

Той се надигна.

— Нали казахте, че ще ни оставите на мира.

— Боя се, че нямаме голям избор — каза Джансън. — Времето за лъжи отмина. Нищо няма да се получи, докато държим вас тримата в неведение. Съжалявам. Имаме нужда от това. Нют, повярвай, от всички ти ще спечелиш най-много от лечението.

— Вече не ми пука какво ще стане с мен — отвърна почти с ръмжене Нют.

Инстинктите взеха връх над предпазливостта. Томас знаеше, че това е мигът, който са чакали. Това беше последната сламка.

Томас наблюдаваше внимателно Джансън. Лицето на мъжа се напрегна и той си пое бавно дъх, сякаш усещаше назряващата опасност и искаше по някакъв начин да я избегне.

— Вижте, Нют, Миньо, Томас. Разбирам как се чувствате. Видели сте ужасни неща. Но най-лошото премина. Не можем да променим миналото, не можем да ви върнем това, което ви беше отнето. Но няма ли да загубим всичко, ако не завършим плановете си?

— Не можете да ни върнете отнетото? Това ли е всичко, което ще кажете?

— Внимавай — предупреди го един от пазачите и насочи оръжието към него.

В стаята се възцари тишина. Томас никога не бе виждал Нют такъв. Толкова ядосан и неспособен да се овладее.

Джансън продължи:

— Нямаме много време. Да вървим, иначе ще се повтори това, което стана вчера. Моите пазачи са готови за действие, уверявам ви.

Миньо скочи от леглото.

— Той е прав — рече. — Нют, ако можем да те спасим — и да спасим другите, трябва да сме идиоти, за да останем в тази стая дори миг повече. — Той погледна Томас и кимна към вратата. — Хайде, да тръгваме. — Подмина Плъха и излезе в коридора, без да се обръща.

Джансън повдигна въпросително вежди към Томас, който все още се бореше с изненадата си. Решителността на Миньо беше странна — вероятно имаше някакъв план. Сигурно щеше да се престори, че е готов да изпълнява каквото му наредят, за да спечелят време.

Томас се обърна с гръб към Плъха и намигна лекичко на Нют.

— Какво пък, щом нещата стоят така, да вървим и ние. — Опита се да звучи небрежно и искрено, но не му се удаде лесно. — Работил съм за тези хора и преди да дойда в лабиринта. Едва ли съм сбъркал в избора си, нали?

— О, моля те! — Нют завъртя очи, но пристъпи към вратата и Томас се засмя на малката си победа.

— Когато всичко свърши, ще бъдете герои — заяви Джансън на Томас, докато излизаха.

— Млъквай — срязва го Томас.

За пореден път малката група се отправи по коридорите. Докато вървяха, Джансън не спираше да говори, сякаш бе техен гид. Обясни, че сградата нямала много прозорци заради суровия климат отвън и нападенията на банди от заразени хора. Спомена проливния дъжд в нощта, в която езерните бяха изведени от лабиринта, и как група побъркани нахлули в охранявания периметър и ги видели да се качват на автобуса.

Томас помнеше добре онази нощ. Мигът, в който гумите на автобуса бяха преминали през тялото на жената, която го бе заговорила, преди да се качи на автобуса — шофьорът дори не бе забавил. Не можеше да повярва, че това се бе случило едва преди няколко седмици — струваше му се, че са минали години.

— Защо най-сетне не си затвориш устата? — обади се накрая Нют. Плъха го изгледа сякаш са го зашлевили и наистина млъкна.

Когато стигнаха онази част, в която ги бяха събрали предния ден, Плъха спря и се обърна към тях:

— Надявам се, че днес няма да се противите. Нямате друг избор.

— Къде са останалите? — попита Томас.

— Опитните образци се възстановяват...

Преди да успее да завърши изречението, Нют подскочи, сграбчи Плъха за реверите на бялата куртка и го блъсна в близката врата.

— Ако още веднъж ги наречеш опитни образци, ще ти строша врата!

След миг двама от пазачите се нахвърлиха върху Нют и го дръпнаха настрана от Джансън. Събориха го на земята и опряха гранатомети в лицето му.

— Стойте! — извика им Джансън. — Почакайте. — Той се надигна и изпъна гънките на куртката си. — Не го обезвреждайте. Искам да приключим с това.

Нют се изправи бавно, с вдигнати ръце.

— Не ни наричайте образци. Ние не сме мишки, опитващи се да намерят сирене. И кажи на приятелите ти да се успокоят — нищо няма да ти сторя. Поне засега. — Той погледна въпросително Томас.

ЗЛО е добро.

По някаква необяснима причина тези думи изникнаха в съзнанието на Томас. Сякаш предишният Томас — този, който бе вярвал, че целите на ЗЛО заслужават дадените жертви — се опитваше да го убеди, че това е истина. Че колкото и ужасно да му се струва всичко, трябва да направят каквото се иска от тях, за да открият лек за изблика.

Ала този път имаше нещо различно. Не можеше да разбере какъв е бил преди. Как би могъл да смята, че е редно да се постъпва така. Беше се променил завинаги... но бе длъжен да даде поне един последен шанс на стария Томас.

— Нют, Миньо — рече той тихо, преди Плъха да успее да заговори отново. — Мисля, че той е прав. Време е да направим това, което трябва да се направи. Нали така се уговорихме снощи.

На лицето на Миньо се появи нервна усмивка. Нют стисна ръце в юмруци.

Сега или никога.

11

Томас не се поколеба. Заби лакът в лицето на пазача зад него и изрита с коляно този отпред. И двамата тупнаха на пода зашеметени, но бързо се съвзеха. С крайчеца на окото Томас видя Нют да се сборичква с неговия пазач, Миньо налагаше с юмруци своя. Но петият — една от жените — вече вдигаше своя гранатомет.

Томас се метна към нея, изби оръжието към тавана, преди тя да натисне спусъка, но жената се завъртя и стовари приклада върху главата му. Болка изригна в челюстта и скулата му. Той се олюля, падна на колене, сетне тупна по корем. Протегна ръце да се изправи, но нещо го притисна в гърба, последва силен удар, който му изкара въздуха. Едно коляно го прикова към пода и той усети, че опират дуло във врата му.

— Дай ми заповед! — извика жената. — Джансън, само ми дай заповед. Ще му изпържа мозъка!

Томас не виждаше останалите, но шумът от борбата бе утихнал. Вече осъзнаваше, че бунтът им е бил краткотраен и всички са обезвредени за по-малко от минута. Сърцето му се сви от отчаяние.

— Какво си мислите вие, бе момчета! — изрева Джансън зад Томас. Представяше си как изглежда разгневеното му лице. — Наистина ли вярвате, че три... деца, ще могат да надвият петима въоръжени пазачи? Вие трябваше да сте гениални, а не идиоти... глупави бунтовници. Чудя се дали пък в края на краищата избликът не ви е изсмукал мозъците?

— Млъквай! — чу Томас гласа на Нют. — Просто млъкни!

Последните думи бяха приглушени от нещо. Томас предположи, че някой от пазачите е накарал приятеля му да замълчи. Потрепери от гняв, но жената притисна по-силно оръжието.

— Дори... не си... помисляй — прошепна тя в ухото му.

— Изправете ги! — излая Джансън. — Нека станат!

Жената дръпна Томас на крака, като не спираше да притиска дулото в тила му. Нют и Миньо също бяха с опрени в главите дула на

гранатометите, а двамата свободни пазачи бяха насочили оръжията си към тях.

Лицето на Джансън бе почервенияло от гняв.

— Колко нелепо! — ядоса се той. — Не бива да позволим да се случва повече! — Завъртя се към Томас.

— Аз бях само едно дете — промълви Томас, изненадвайки дори себе си.

— Какво? — зяпна го слисано Джансън.

Томас отвърна на погледа му.

— Аз бях *дете*. Те ми промиса мозъка, накараха ме да върша тези неща. Да помагам. — Ето какво го бе измъчвало още откакто спомените взеха да изплуват в съзнанието му. Откакто бе започнал да свързва точките.

— Не съм бил тук в началото — каза Джансън с равен глас. — Но ти лично ме одобри за тази работа, след като Създателите загинаха. И трябва да знаеш, че не съм виждал никого, дете или възрастен, който да е толкова убеден като теб.

— Не ме е грижа какво...

— Стига! — кресна му Джансън. — Първо него! — и махна на един от пазачите. — Повикайте сестрата. Бренда е вътре, тя настояваше да помогне. Може би ще стане по-лесно, ако оставим на нея да работи с него. Отведете другите в чакалнята. Ще ги обработим един по един. Първо искам да проверя нещо друго. Ще се срещнем тук.

Томас бе толкова объркан, че не обърна внимание, когато споменаха Бренда. Двама пазачи го хванаха за ръцете.

— Няма да ви позволя да го направите! — изкрещя Томас, внезапно завладян от истерия. Мисълта, че ще узнае кой е бил преди, го ужасяваше. — Няма начин да поставите онази гадост на лицето ми!

Джансън не му обърна внимание, а нареди на пазачите:

— Преди да започнат, нека го упоят.

Той се отдалечи.

Пазачите го задърпаха към вратата и краката му се провлачиха по земята. Томас се дърпаше, опитваше се да се освободи, но ръцете им бяха като железни окови и накрая се предаде, за да запази поне малко сила. Едва тогава осъзна, че е изгубил битката. Бренда оставаше последната му надежда.

Бренда стоеше до леглото. Лицето ѝ бе като издялано от камък. Томас се опита да улови погледа ѝ, но тя го избягваше.

Пазачите го дръпнаха към леглото. Не разбираше защо Бренда е тук, защо помага на ЗЛО.

— Защо работиш за тях? — попита той през сълзи.

Пазачите го завъртяха.

— Най-добре си затвори устата — сръза го тя. — Искам да ми се довериш, както направи в Обгорените земи. За твое добро е.

Не можеше да я види, но имаше нещо в гласа ѝ. Въпреки острите думи долавяше топлота. Дали пък не е на негова страна?

Пазачите отведоха Томас при последното легло от редицата. После жената го пусна и насочи гранатомета към него, докато мъжът го притискаше към ръба на матрака.

— Лягай долу! — нареди той.

— Не — изръмжа Томас.

Мъжът замахна и го зашлеви по бузата.

— Лягай долу! Веднага!

— Не.

Мъжът го сграбчи за раменете и го тръшна върху матрака.

— Ще стане, искаш или не, така че престани да се съпротивляваш.

Металната маска, с нейните кабели и тръби, висеше отгоре като гигантски паяк, очакващ да се впие в него.

— Няма да ви позволя да сложите това нещо на лицето ми — изстена Томас, усещайки как страхът сковава тялото му и умът му започва да губи яснотата си.

Мъжът го хвана за китките и ги притисна към леглото, след това се наведе и го затисна с тяло.

— Сложете му упойка.

Томас се помъчи да се успокои, да съхрани малко сили за момента, в който ще му се удаде възможност да избяга. Погледът му се спря на Бренда. Щом не му помага в този момент, дали това означава, че е на страната на неговите врагове? Сърцето му се сви при тази мисъл.

— Моля те, Бренда — прошепна Томас. — Не го прави. Не им позволявай да го направят.

Тя пристъпи към него и сложи нежно ръка на рамото му.

— Всичко ще бъде наред. Не си мисли, че тези хора ти желаят лошото. После ще си ми благодарен за това, което след миг ще направя. Хайде, спри да се дърпаш и се успокой.

Все още не можеше да разбере поведението ѝ.

— Това ли е то? След всичко, което се случи в Обгорените земи? Колко пъти едва не загинахме в онзи град! След всичко, през което преминахме, няма ще ме изоставиш?

— Томас... — Тя поклати глава с натъжено лице. — Такава ми е работата.

— Чух гласа ти в главата си. Ти ме предупреди, че нещата ще станат още по-зле. Моля те, кажи ми, че не си с тях.

— Когато се върнахме в централата, след като се прибрахме от Обгорените земи, влязох в телепатичната система, защото исках да те предупредя. Да те подготвя. Не съм си и помисляла, че можем да станем приятели в онзи ад.

Ала думите ѝ вместо да го успокоят, само засилиха душевните му терзания.

— Болна си ли от изблика? — попита той.

Тя отвърна с няколко кратки, насечени изречения:

— Само се преструвах. Двамата с Хорхе притежаваме имунитет знаем го от доста време. Ето защо ни използват. А сега се успокой. — Тя погледна към пазача.

— Хайде, давай! — подкани я ядно мъжът.

Бренда го изгледа намръщено, но не отговори. След това, за изненада на Томас, извърна глава към него и му намигна едва забележимо.

— След като ти инжектирам успокоителното, ще заспиш до няколко секунди. *Разбра ли ме?* — Тя произнесе натъртено думата и отново смигна незабележимо. За щастие двамата пазачи се бяха съсредоточили върху своя пленник, а не върху нея.

Томас все още беше объркан, но дълбоко в душата му се пробуди надежда. Тя явно бе намислила нещо.

Бренда се върна при шкафчето и се зае с приготовленията. Пазачът продължаваше да държи Томас за китките и пръстите му бяха

посинели от липсата на кръвоснабдяване. По лицето на мъжа бе избила пот, но нямаше съмнение, че ще държи Томас, докато не бъде упоен. Жената стоеше до него с насочен към Томас гранатомет.

Бренда се обърна, стиснала в ръката си спринцовка, чийто връх сочеше нагоре. Вътре се виждаше жълтеникава течност.

— Добре, Томас. Ще го направим много бързо. Готов ли си?

Той ѝ кимна, без да знае какво означава това, но решен на всичко.

— Хубаво — отвърна тя. — Дано да си готов.

12

Бренда се усмихна и се приближи към Томас, после неочаквано се спъна в нещо и полетя напред. Подпря се с дясната си ръка на леглото, но се завъртя несръчно и изведнъж върхът на иглата се заби в ръката на пазача. Бренда натисна буталото, изстрелвайки вътре съдържанието, сетне се дръпна назад.

— Какво става, мамка му! — изруга мъжът, но очите му вече помътняваха.

Томас реагира мигновено. Освободен от желязната хватка, той натисна с крака матрака и изви тяло към жената, която още не се бе съвзела от изненадата. Успя да изрита с крак гранатомета, с другия я блъсна по рамото. Жената нададе изплашен вик, полетя назад и удари силно глава в пода.

Томас се метна към оръжието, сграбчи го и го насочи към жената, която държеше главата си с две ръце. Бренда изтича при мъжа, взе гранатомета му и го насочи към проснатото му тяло.

Томас си пое бавно въздух, адреналинът изпълваше на тласъци жилите му. От седмици не се бе чувствал толкова добре.

— Знаех, че ти...

Преди да успее да завърши изречението, Бренда натисна спусъка.

Силен, пронизителен звук изпълни помещението. Дулото избълва синкав заряд и откатът я отхвърли назад. Една блестяща граната излетя във въздуха и се удари в гърдите на жената, обгръщайки тялото ѝ в малки, трепкащи светкавици. Тя започна да се гърчи неконтролируемо.

Томас гледаше, зяпнал от почуда на какво е способна гранатата и изумен, че Бренда бе действала без колебание. След този случай едва ли се нуждаеше от повече доказателства, че Бренда не е тясно обвързана със ЗЛО. Той вдигна очи към нея.

Тя отвърна на погледа му и на лицето ѝ се появи усмивка.

— От доста време ме сърбяха ръцете да направя нещо такова. Радвам се, че успях да убедя Джансън да ме включи в твоята

процедура. — Тя се наведе, вдигна картата на упоения пазач и я прибра в джоба си. — Това ще ни отвори някои врати.

Томас едва се сдържа да не я сграбчи в прегръдките си.

— Ела — рече той. — Да се съберем с Нют и Миньо. А после да намерим и другите.

Те прекосиха тичешком няколко коридора. Бренда водеше. Томас неволно си спомни за времето, което двамата бяха прекарвали в тунелите на Обгорените земи. Непрестанно я подканяше да бързат — знаеше, че всеки момент може да се покажат още пазачи.

Стигнаха една врата и Бренда използва картата да я отвори. Чу се тихо свистене и металната врата се отмести. Томас се шмугна пръв, Бренда го последва.

Плъха седеше на стол, но скочи веднага щом ги видя и лицето му се изкриви от ужас.

— Какво, за бога, си мислите, че правите?

Бренда вече бе изстреляла две гранати по пазачите. Мъжът и жената рухнаха на пода, обгърнати в искрящ облак. Нют и Миньо се нахвърлиха върху третия пазач, Миньо сграбчи гранатомета за дулото.

Томас насочи своя гранатомет към Джансън и опря пръст на спусъка.

— Дай ми картата си и лягай на земята с ръце на тила. — Гласът му звучеше спокойно, но сърцето му туптеше като полудяло.

— Това е пълна лудост — отвърна Джансън. Подаде картата си на Томас. Говореше с доста спокоен глас предвид обстоятелствата. — Шансът ви да напуснете комплекса е нула. Насам вече идват още пазачи.

Томас също знаеше, че шансовете им не са големи, но нямаха кой знае какъв избор.

— След всичко, което преживяхме, едва ли ще ни уплашиш. — Усмихна се, осъзнавайки, че това е самата истина. — Благодаря за подготовката. А сега — още една дума и ще се наложи да преживееш — как го каза? Петте най-кошмарни минути в живота си?

— Как може...

Томас натисна спусъка. Стаята се изпълни с познатия пронизителен звук, последван от изстрелването на гранатата. Тя удари

мъжа в гърдите и избухна в ярки електрически отблясъци. Той изпищя и падна на пода, обхванат от конвулсии, а от косата и дрехите му се вдигаше дим. Разнесе се отвратителна миризма, която му напомни за Обгорените земи, когато Миньо бе ударен от светкавица.

— Сигурно никак не е приятно — обърна се Томас към другарите си. Изрече го толкова спокойно, че сам не можеше да си повярва. Докато наблюдаваше как жертвата му се гърчи, почти изпита срам заради липсата на чувство за вина. Почти.

— Предполагам, че това няма да го убие — подхвърли Бренда.

— Толкова по-зле — обади се Миньо. Той се изправи, след като бе завързал пазача с колана си. — Светът щеше да стане по-добро място.

Томас извърна очи от гърчещия се мъж.

— Да изчезваме. Веднага.

— Съгласен — кимна Нют.

— Точно това си мислех и аз — добави Миньо.

Те се обърнаха и погледнаха Бренда. Тя вдигна гранатомета на рамо и кимна. Изглеждаше готова за бой.

— Мразя тези типове не по-малко от вас — рече. — Бройте и мен.

За втори път през този ден Томас бе изпълнен със странното чувство за щастие. Бренда се бе върнала при тях. Той погледна към Джансън. Електрическата сфера бе започнала да избледнява. Очите на поваления мъж бяха затворени, тялото му се бе успокоило и той дишаше равномерно.

— Не зная колко дълго ще го държи зарядът — обади се Бренда, — но съм сигурна, че когато дойде на себе си, ще е страшно ядосан. Най-добре да се махаме оттук.

— Какъв е планът? — попита Нют.

— Ще го обмислим в движение — отвърна Томас, който също нямаше идея.

— Хорхе е пилот — предложи Бренда. — Ако успеем да се доберем до хангара, до неговия берг...

Преди някой да отговори, откъм коридора долетяха викове и се чуха стъпки.

— Идват — посочи Томас. Отново осъзна, че положението им не е никак розово. Някой нямаше да им позволи да напуснат

безпрепятствено сградата. Кой знае с колко пазачи разполагаха.

Миньо изтича при вратата и зае позиция до нея.

— Няма откъде другаде да влязат.

Звучите от коридора се усиливаха — пазачите приближаваха.

— Нют — рече Томас. — Застани от другата страна на вратата.

Двамата с Бренда ще стреляме по първите, които влязат. Вие ще поемете следващите отстрани, сетне се измъквате в коридора. Ние ви следваме отзад.

Те заеха позиции.

13

Изржението на Бренда бе смесица от гняв и вълнение. Томас застана до нея, стиснал здраво гранатомета. Даваше си сметка колко е рисковано да й се доверят. Беше лъган от почти всеки в тази организация и знаеше, че не бива да подценява ЗЛО. Но само благодарение на нея бяха стигнали дотук. Пък и ако смяташе да я държи край себе си, не биваше да се съмнява в мотивите й.

Появи се първият пазач, мъж, облечен с познатия черен костюм, но носеше друг тип оръжие — по-малко и по-тънко. Томас стреля, видя как гранатата се удря в гърдите му и го отхвърля назад, обгърнат в искри и обхванат от конвулсии.

Отзад стояха още двама души — мъж и жена — с насочени дула.

Миньо реагира, преди Томас да успее. Той сграбчи жената за ризата и я дръпна към себе си, след това се завъртя и я блъсна в стената. Тя успя да стреля, но металната топка се разби в пода и хвърли ярки отблясъци чак до тавана, без да засегне никого.

Бренда стреля в мъжа и го уцели в крака. Дребни, ярки светкавици обгърнаха тялото му и той тупна в коридора. Гранатометът падна до него.

Миньо обезоръжи жената и я накара да коленичи. Сега той държеше гранатомет, опрян в главата й.

Четвърти мъж нахлу през вратата, но Миньо изблъска оръжието му встрани и го удари в лицето. Мъжът рухна на земята, притиснал лицето си с окървавени ръце. Сякаш се готвеше да каже нещо, но Нют го доближи и го простреля в гърдите. От толкова кратка дистанция гранатата издаде съскащ звук, преди да избухне в тялото му. От гърлото му се изтръгна мъчителен вик.

— Онзи бръмбар острие ни следи от самото начало. — Нют кимна към дъното на стаята. — Да се махаме, че сигурно ще дойдат още.

Томас се обърна и видя един дребен метален гуцер да клечи в ъгъла, с блещукащи, червени очички. После погледна към вратата,

която бе опустяла. Попита жената, която Миньо държеше на прицел:

— Колко още има? Колко ще дойдат?

Тя мълчеше и Миньо я сръчка с оръжие в лицето.

— Има най-малко петдесет на смяна — побърза да отговори жената.

— Къде са тогава? — попита Миньо.

— Не зная.

— Не ме лъжи! — кресна Миньо.

— Ние... станало е нещо друго. Не зная какво. Кълна се.

Томас я изгледа внимателно и не пропусна страха, изписан на лицето ѝ. Или отчаяние? Изглежда, казваше истината.

— Нещо друго? Какво?

Тя поклати глава.

— Зная само, че извикаха част от нас в друга секция.

— И нямаш представа защо? — попита Томас с нескрито съмнение. — Трудно ми е да повярвам.

— Кълна се.

Миньо я сграбчи за ризата и я изправи на крака.

— Ще вземем тази приятна дама за заложник. Да вървим.

Томас го спря.

— Нека Бренда мине отпред — тя познава мястото. След това ще съм аз, после ти с новата ни приятелка и накрая Нют.

— Все още не чувам никого, но не бива да се бавим. Хайде — подкани Бренда, надзърна в коридора, сетне излезе бързо навън.

Томас избърса потните си длани в панталоните и стисна гранатомета. Бренда бе тръгнала надясно и той я последва. Чу другите да вървят зад него, един бърз поглед го увери, че Миньо се справя добре със заложницата, макар тя да не изглеждаше особено щастлива от развитието на нещата.

Стигнаха края на първия коридор и свиха наляво, без да спират. И този коридор бе досущ като предишния, с бежови стени, завършващ с двойни врати. Кой знае защо тази гледка го накара да си спомни последния коридор в лабиринта, точно преди Скалата, където тримата с Тереза и Чък бяха побягнали към изхода, докато останалите се сражаваха със скръбниците, за да им дадат малко време.

Когато наближиха вратата, Томас извади от джоба си картата на Плъха.

Заложницата се опита да го спре.

— Не бих го направила! — извика тя. — Предполагам, че от отсрещната страна чакат поне двайсет пушки, готови да ви изгорят живи в мига, когато вратата се отвори. — В гласа ѝ се долавяше отчаяние. Но от друга страна — възможно ли бе ЗЛО да са толкова уверени в силата си, че да са оставили неохранявани места? Едва ли разполагат с повече от двама пазачи за всеки от младежите. Ако имаха и по толкова.

Томас и приятелите му трябваше да открият Хорхе и берга, но също така трябваше да намерят и всички останали. Той се замисли за Пържитиган и Тереза, Не смяташе да ги изоставя само защото бяха предпочели да си получат обратно спомените.

Спря пред вратите и се обърна към Нют и Миньо.

— Имаме само четири гранатомета и най-добре да повярваме на думите ѝ. Готови ли сме да продължим?

Миньо доближи контролното табло, като теглеше жената със себе си.

— Ти ще ни отвориш вратата, за да можем да се съсредоточим върху твоите приятелчета. Застани точно тук и не прави нищо, докато не ти наредим. И гледай да не объркаш нещата. — После се обърна към Томас. — Откриваме стрелба веднага щом вратата се откряне.

Томас кимна.

— Аз ще приклекна. Миньо, наведи се през рамото ми. Бренда ще застане отляво, а Нют отдясно.

Томас се наведе и опря дулото на гранатомета в цепнатината, където се събираха вратите. Миньо се наведе над него и направи същото. Нют и Бренда заеха позиции.

— Отваряме на три — нареди Миньо. — А ти, госпожице, внимавай. Побегнеш ли, един от нас ще те гръмне. Томас, брой.

Жената извади мълчаливо картата.

— Едно — започна да брой Томас. — Две...

Той спря, колкото да си поеме дъх, но преди да успее да проговори, зазвуча аларма и светлините угаснаха.

Томас премигна в опит очите му да свикнат с тъмнината. Сирените виеха с оглушителна сила.

Усети, че Миньо се надигна и се върти около него.

— Жената изчезна! — извика. — Не мога да я намеря.

Още докато произнасяше тези думи, се чу силен гръм, последван от тропването на граната недалеч от тях. Електрически отблясъци озариха помещението и Томас видя една сенчеста фигура да се отдалечава по коридора, потъвайки постепенно в мрака.

— Аз съм виновен — укоряваше се Миньо, но гласът му едва се чуваше.

— Заемете позиция — нареди Томас. — Ще използвам картата на Плъха. Поставете ръце на цепнатината между вратите, за да усетите, когато се отворят. Готови!

Той намери пипнешком контролното табло и мушна картата. Чу се силно изщракване и вратите започнаха да се отместват навътре.

— Огън! — извика Миньо.

Нют, Бренда и Миньо откриха стрелба към потъналия в мрак коридор от другата страна. Електрическите мълнии озариха помещението чак до следващите двойни врати. Нямаше и следа от хора, нито ги посрещна отведен огън.

Томас наведе оръжието надолу.

— Спрете! — извика той. — Да не пилеем муниции!

Миньо пушна още една граната, но след това всички спряха стрелбата и зачакаха електрическата буря пред тях да утихне, за да могат да влязат в помещението.

Томас заговори високо на Бренда, за да надвика шума:

— Ние сме малко закъсали със спомените. Да знаеш нещо повече, което би могло да ни помогне? Къде са хората? Защо пушнаха сирените?

Тя поклати глава.

— Честно казано, представа нямам. Явно става нещо странно.

— Обзалагам се, че това е поредното им гадно изпитание! — провикна се Нют. — Нагласили са го за нас и сега сигурно ни анализират!

Томас не знаеше какво да мисли, а и Нют не му помогна особено с предположението си.

Той вдигна оръжието и прекрачи прага. Искаше да се доберат до някое по-безопасно място, преди да угаснат и последните електрически искри. От откъслечните си проблясъци от предишния си живот той знаеше, че е познавал добре това място — жалко само, че нямаше спомен за разположението. Едва сега осъзна колко е важна Бренда за тяхната свобода. И Хорхе, разбира се — стига да се съгласи да ги откара някъде другаде.

Алармата замлъкна.

— Какво... — заекна Томас. — Какво ще правим сега?

— Онези сигурно са оглушали от този вой — тросна се Миньо. — Иначе защо ще спрат сирените?

Сиянието на електрическите заряди изчезна напълно, но в помещението замъждукаха червеникави аварийни светлини и създадоха нещо като алена мъгла. Намираха се в приемна зала с множество подвижни легла, пейки и две бюра. Нямаше жива душа.

— Не мога да разбера защо е толкова пусто наоколо — промърмори Томас, който отново бе споходен от чувството, че мястото му е добре познато. И че винаги е било пусто.

— Сигурна съм, че от доста време не са имали посетители — съгласи се Бренда.

— Томи, сега какво? — попита Нют. — Не можем да стърчим тук цял ден.

Томас се замисли. Трябваше да открият приятелите си, но още по-важно бе да намерят пътя навън.

— И така — заговори той. — Бренда, нуждаем се от помощта ти. Трябва да се доберем до хангара, да намерим Хорхе и да го накараме да подготви берга. Нют и Миньо ще останат да го пазят, а ние с теб ще потърсим нашите приятели. Бренда, да знаеш къде може да има още оръжия?

— Арсеналът е на път за хангара — отвърна тя. — Но вероятно се охранява.

— Виждали сме и по-лоши неща — обади се Миньо. — Ще стреляме, докато ги обезвредим всичките. Или те обезвредят нас.

— Ще си пробием път през тях — заяви решително Нют. — Ще се справим с всички тия гадове.

Бренда посочи един коридор, който тръгваше от приемното.

— Нататък — рече тя.

Четиримата извървяха няколко коридора, озарени от неизменната мъждукаща червена светлина. Никъде не срещнаха съпротива, само от време на време мярваха по някой метален бръмбар острие да трака по пода недалеч от тях, но животинките изчезваха от погледа им с присъщата им бързина. Миньо се опита да гръмне една от тях, но не уцели и едва не обгори Нют, който извика гневно и ако се съдеше по ядния израз на лицето, с мъка се сдържа да не отвърне на огъня.

След близо петнайсет минути тичане стигнаха арсенала. Томас спря в коридора, изненадан от широко зеещата врата. Изглежда, рафтовете вътре бяха натъпкани с оръжие.

— Това е то — рече Миньо. — Няма съмнение.

Томас се досещаше какво има предвид. Той беше на същото мнение.

— Някой ни е устроил клопка — промърмори.

— Сигурно е така — съгласи се Миньо. — Изведнъж всички изчезват, вратите са широко отворени и оръжията ни чакат непокътнати. Навярно ни наблюдават чрез металните си животинки.

— Няма съмнение, че тази работа намирисва — добави Бренда.

Чул гласа ѝ, Миньо се обърна.

— Откъде да сме сигурни, че ти не си с тях? — попита той.

— Мога само да се закълна, че не съм — отвърна тя уморено.

— Нямам представа какво се случва.

Томас трябваше да се съгласи неохотно с идеята на Нют — цялата тази история с бягството им приличаше на предварително подготвено и режисирано упражнение. Отново ги бяха превърнали в лабораторни мишки, просто щъкаха из различен лабиринт. Можеше само да се надява, че греши.

Нют пристъпи в арсенала.

— Погледнете това — извика той.

Когато Томас влезе вътре, видя, че Нют сочи една празна секция на стената.

— Вижте очертанията в прахта. Съвсем скоро оттук са взели нещо. Може би дори през последния час.

Томас огледа помещението. Имаше доста прах, дори се усещаше във въздуха, но петната, които Нют сочеше, бяха съвсем чисти. Приятелят му беше прав.

— И какво значение има? — попита зад тях Миньо.

Нют се обърна.

— Не можеш ли сам да си го обясниш, сбръчканяк такъв!

Миньо трепна. Изглеждаше учуден и ядосан.

— Ей, Нют — намеси се Томас. — Успокой малко топката. Зная, че сме го загазили, но защо се гневиш на нас?

— Ще ви кажа защо се гневя. Правите се на големи мъже и ни разкарвате по тия коридори сякаш сме пилци на заколение. А Миньо не може да направи и една крачка, без да попита кой крак да използва.

— Виж какво, сбръчканяко — озъби се Миньо. — Ти си тоя, дето се мисли за гений само защото видя, че пазачите са взели нещо от арсенала. То пък голямото откритие! Замълчах си, за да не те дразня, дето си мислиш, че си видял преди нас очевидното! Следващия път няма да съм толкоз тактичен.

Томас не сваляше очи от лицето на Нют. То имаше изтерзан, почти отчаян вид.

— Съжалявам — промърмори унило Нют. После излезе от стаята.

— Какво беше това? — прошепна Миньо.

Томас не знаеше какво да мисли. Дали пък Нют не бе започнал да губи разсъдък от болестта? За щастие, в този момент се намеси Бренда:

— Момчета, пропускайте нещо важно.

— Какво е то? — попита Миньо.

— Тук е имало двацет или трийсет пушки и гранатомети, а сега са изчезнали. Съвсем наскоро. През последния час, както смята Нют.

— Е, и? — попита Миньо.

Бренда обърна ръце с длани нагоре, сякаш отговорът се подразбираше.

— Пазачите идват тук само ако трябва да заменят нещо или искат да използват други оръжия, освен гранатометите. А гранатометите са тежки, не можеш да ги използваш едновременно с друго оръжие. Къде тогава са оръжията, които са оставили в замяна?

15

Миньо бе първият, който предложи обяснение.

— Може би са знаели, че ще се случи нещо подобно, и не са искали да ни избиват. Защото, доколкото разбрах, тези гранатомети само те зашеметяват за известно време.

Бренда поклати глава.

— Не. Пазачите по правило винаги са въоръжени с гранатомети. Няма логика да дойдат тук, за да си вземат нови. Каквото и да смятате, целта на ЗЛО не е да избива хора. Дори когато вътре нахлуят побърканияци.

— Побърканияците и преди ли са прониквали тук? — попита Томас.

Бренда кимна.

— Колкото са по-заразени, колкото по-напреднала е болестта, толкова по-отчаяни стават. Наистина се съмнявам, че пазачите...

Миньо я прекъсна.

— Ето какво може да е станало. Алармите са се задействали не заради нас, а защото са проникнали побърканияците. Те са взели оръжия от склада, зашеметили са случайни жертви и са започнали да се хранят с телата им. Може би срещнахме толкова малко пазачи, защото останалите са мъртви!

Томас бе виждал какво правят побърканияците, когато полудеят напълно, и това бяха спомени, които би предпочел да заличи завинаги в паметта си. Нещастници, живели толкова дълго с изблика, че мозъците им са били проядени докрай. Почти като животни в човешка форма.

Бренда въздъхна.

— Колкото и да ми е неприятно, трябва да призная, че си прав. — Тя помисли малко. — Да, това обяснение ми се струва най-логично. Някой е дошъл и е взел оръжията.

Томас го побиха ледени тръпки.

— Ако наистина е така, проблемите ни са много по-сериозни, отколкото си мислехме.

— Щастлив съм да видя, че човек без имунитет към изблика не е единственият с все още работещ мозък.

Томас се обърна, за да установи, че Нют е застанал на вратата.

— Следващия път по-добре обясни какво мислиш, вместо да се нахвърляш върху другите — тросна се Миньо и в гласа му нямаше и капчица състрадателност. — Не съм си помислял, че ще изгубиш толкова бързо разсъдък, но се радвам, че се върна. Със сигурност ще ни трябва побърканяк, който да подуши къде се спотайват другите побърканяци, ако са нахлули в сградата.

Томас трепна от острата забележка и погледна към Нют, за да види каква ще е реакцията му.

Определено не изглеждаше доволен — личеше си по изражението му.

— Никога не знаеш кога да си затвориш плювалника, нали, Миньо? Все трябва последната дума да е твоя.

— Млъкни бе, сбръчканяк — озъби се Миньо. Говореше спокойно, но Томас бе готов да се закълне, че всеки миг ще си изпусне нервите. Напрежението в стаята бе почти осезаемо.

Нют доближи бавно Миньо и застана пред него. След това замахна чевръсто и го удари в лицето. Миньо се олюля и се блъсна в опразнените рафтове. После скочи напред, сграбчи Нют и двамата тупнаха на пода.

Всичко стана толкова бързо, че Томас направо не повярва на очите си. Изтича при тях и задържа Миньо за ризата.

— Прекратете! — кресна ядосано, но двете момчета продължаваха да се боричкат и налагат.

Бренда притича да помогне и двамата с Томас най-сетне успяха да издърпат Миньо настрана, но той продължаваше да диша тежко и да размахва юмруци. При едно от тези замахвания лакътят му прасна Томас по брадичката и пробуди гнева му.

— Как може да сте такива тъпаци? — извика Томас, притиснал ръцете на Миньо зад гърба му. — Бягаме най-малко от един противник, по-вероятно от двама, а вие, момчета, сега намерихте да се млатите?

— Той започна! — тросна се Миньо и без да иска, наплю Бренда.

Тя избърса лицето си.

— Ти да не си на осем години?

Миньо не отговори. Продължи да се бори още малко в прегръдката на Томас, но после се предаде. Томас бе омерзен от цялата тази случка. Не знаеше кое е по-лошо — че Нют вече показва белези за болен разсъдък или че Миньо — този, който би трябвало да се контролира — се държи, сякаш му хлопа дъската.

Нют се изправи и опипа с пръсти зачервеното петно на лицето си, където вероятно Миньо го бе ударил.

— Аз съм виновен — призна той. — Всичко ме дразни. Вижте, най-добре решавайте какво ще правим. Аз имам нужда от почивка. — След тези думи той отново напусна помещението.

Томас въздъхна обезсърчено. Пусна Миньо и изпъна смачканата си риза. Нямаха време за дребни разпри. Ако искаха да се измъкнат оттук, трябваше да действат като екип.

— Миньо, подбери още няколко гранатомета и вземи два пистолета от оня рафт. Бренда, ще напълниш ли една кутия с муниции? Аз ще ида за Нют.

— Разбрано — кимна тя и се огледа. Миньо не отговори, но се зае да тършува по рафтовете.

Томас излезе в коридора — Нют бе седнал на пода на двайсетина крачки по-нататък, опрял гръб на стената.

— По-добре мълчи — изръмжа той, когато Томас го приближи.

„Страхотно начало“ — помисли си Томас.

— Слушай, нещо странно стана. Или ЗЛО отново ни подлагат на изпитание, или това място гъмжи от побърканици, които избиват хората където им падне. Каквото и да е, трябва да намерим нашите хора и да изчезваме.

— Зная. — Това бе всичко. Нищо повече.

— Тогава ставай и идвай да ни помагаш. Ти ни даваше зор, караше ни да бързаме. А сега си седиш в коридора и не помръдваш.

— Зная. — Същият отговор.

Томас никога досега не бе виждал Нют такъв. Изглеждаше изгубил надежда и отдаден на отчаянието.

— Започваме да полудяв... — той спря, вероятно преди да каже нещо още по-страшно. — Тоест...

— Просто млъкни — прекъсна го Нют. — Усецам, че нещо става в главата ми. Не се чувствам съвсем наред. Но няма нужда да се плашиш за кожата ти. Дай ми малко време и ще се оправя. Ще ви помогна да се измъкнете, пък тогава ще му мисля.

— Какво искаш да кажеш с това — да се измъкнете?

— Да се *измъкнем*, добре. Просто ме остави на мира една минутка.

Светът на Езерото изглеждаше на хилядолетия зад тях. В онези дни Нют бе спокойният и разсъдливият — а сега той заплашваше да разкъса групата им. Сякаш искаше да каже, че няма значение дали ще избяга, че по-важното е да се спасят другите.

— Ами добре — въздъхна Томас. Не му оставаше друго, освен да се държи с Нют както винаги. — Но разбираш, че не можем да губим повече време. Бренда събира муниции. Трябва да ѝ помогнеш да ги отнесе в хангара на берга.

— Ще стане. — Нют се надигна от пода. — Първо трябва да взема нещо — няма да ме забави много. — Той се отдалечи към приемното.

— Нют! — извика Томас, учуден какво ли може да е намислил. — Не прави глупости, трябва да тръгваме. И да се държим заедно.

Но Нют не спираше. Дори не се обърна да погледне към Томас.

— Трябва да взема нещо! След две минутки се връщам.

Томас поклати глава. Повече нищо не можеше да направи или да каже, за да върне приятеля си. Обърна се и се прибра в оръжейната.

Томас, Миньо и Бренда нарамиха всичко, което можеха да носят. Томас държеше един гранатомет, а втори бе праметнал на гърба си. Напъха два пистолета в предните си джобове и няколко пълнителя в задния. Миньо направи същото, Бренда носеше картонена кутия, пълна със синкави гранати и още патрони. Тя също се бе въоръжила с гранатомет.

— Кутията май е тежка — Томас протегна ръце. — Ако искаш...

— Мога да се справя, докато се върне Нют — възрази Бренда.

— Кой знае какво е намислил този тип — промърмори Миньо. — Никога досега не се е държал така. Избликът направо му разяжда мозъка.

— Каза, че скоро ще е тук. — Томас бе уморен от поведението на Миньо — той само влошаваше нещата. — И внимавай какво говориш пред него. Последния път ти го предизвика.

— Помниш ли какво ти казах в камиона, когато бяхме в града? — попита го Бренда.

Внезапната промяна на разговора го изненада, както и това, че връща мислите му към Обгорените земи. Към времето, когато го бе излъгала.

— Какво? — попита. — Да не би да твърдиш, че някои от нещата, които си казала там, са били истина? — В онази нощ я чувстваше толкова близка. Осъзна, че се надява да отвърне утвърдително.

— Томас, съжалявам, че те излъгах за причината да бъда там. И за това как избликът е започнал да променя ума ми. Но останалото бе вярно. Кълна се. — Тя млъкна и го погледна в очите. — Както и да е, говорихме как повишените нива на мозъчна активност в действителност ускоряват процеса на разрушение — нарича се когнитивна деструкция. Ето защо лекарството — блаженството — е толкова популярно сред хората, които могат да си го позволят. Блаженството забавя мозъчната дейност. Удължава времето, преди съвсем да ти захлопа дъската. Но е много скъпо.

Мисълта за хора, живеещи в свят, който не е част от грандиозен експеримент, или спотайващи се из разнебитени сгради, както бе видял в Обгорените земи, сега му се струваше нереална.

— И тези хора все още ли водят нормален живот — ходят на работа, или каквото е там?

— Правят каквото е нужно, но се чувстват много по-спокойни. Ако си пожарникар, спасяващ деца от огнен ад, няма да се притесниш особено, ако изпуснеш няколко от тях в пламъците.

Тази мисъл накара Томас да потрепери от ужас.

— Това е толкова... извратено.

— Трябва да си намеря малко от вашето лекарство — промърмори Миньо.

— Пропускаш най-важното — продължи Бренда. — Помисли си за ужаса, през който е преминал Нют, за всички решения, които е трябвало да взема. Нищо чудно, че избликът напредва толкова бързо

при него. Вълненията, които е преживял, са много по-силни, отколкото при обикновените хора.

Томас въздъхна и отново усети, че сърцето му се изпълва с печал.

— Какво пък, нищо не можем да направим, докато не стигнем някое по-безопасно място.

— Да направим какво?

Томас се обърна, Нют отново бе застанал на вратата.

— Нищо, няма значение — рече той и затвори уморено очи. — Ти къде беше?

— Томи, трябва да говоря с теб. Само с теб. За няколко секунди.

„Сега пък какво?“ — зачуди се Томас.

— Какво става? — озъби се Миньо.

— Оставете ни за малко. Трябва да дам нещо на Томас. Само на него и на никого друг.

— Каквото и да е, побързайте. — Миньо нагласи презрамката на своя гранатомет. — Не бива да се бавим повече тук.

Томас пристъпи в коридора и последва Нют, изплашен до смърт от това, което можеше да каже неговият приятел. Секундите бавно се нижеха.

Те се отдалечиха на няколко крачки от вратата, преди Нют да спре и да се обърне към него. Подаде му малък, запечатан плик.

— Пъхни това в джоба си.

— Какво е то? — Томас го обърна. От другата страна пликът също не беше надписан.

— Просто го прибери в джоба, мама му стара.

Томас побърза да изпълни заръката, объркан, но и изпълнен с любопитство.

— А сега ме погледни в очите. — Нют щракна с пръсти.

Сърцето на Томас се сви от страданието, което видя там.

— Какво има?

— Не е необходимо да го знаеш още отсега. Не бива да го знаеш. Но трябва да ми обещаеш — и говоря напълно сериозно.

— Какво?

— Закълни се, че няма да прочетеш писмото, докато не настъпи времето.

Томас нямаше търпение да види какво има вътре — понечи да извади плика, но Нют го спря.

— Когато настъпи времето? — повтори Томас. — Откъде ще знам...

— Ще знаеш и още как! — тросна се Нют. — А сега се закълни. Закълни се! — Момчето трепереше неудържимо, докато произнасяше тези думи.

— Добре! — Томас бе истински изплашен за него. — Кълна се, че няма да го прочета, докато не настъпи времето. Но защо...

— Разбрахме се — отрязва го Нют. — Ако нарушиш обещанието си, никога няма да ти простя.

Томас искаше да протегне ръка и да докосне своя приятел. Да разчупи стената между тях. Но остана неподвижен, когато Нют се обърна и се върна в арсенала.

16

Томас трябваше да се довери на Нют. Да го направи за своя приятел. Но любопитството го изгаряше като горски пожар. Знаеше обаче, че няма време за губене. Трябваше да измъкнат всички, които намерят, от този проклет комплекс. Би могъл да обсъди по-подробно проблема с Нют, докато са на берга — ако успеят да стигнат хангара и убедят Хорхе да им помогне.

Нют се върна от оръжейната с още една кутия с муниции, следван от Миньо и Бренда, нарамили оръжията си.

— Да идем да потърсим другите — предложи Томас. Те поеха назад по пътя, по който бяха дошли, подредени в колона.

Търсиха около час, но другарите им сякаш се бяха изпарили. Плъха и пазачите, които бяха оставили, също се бяха скрили, столовата, спалните и останалите стаи бяха съвсем пусати. Нито хора, нито побърканица. Томас се боеше, че нещо ужасно се е случило, след като си бяха тръгнали.

По някое време му хрумна една идея.

— Хора, беше ли ви позволено да се движите свободно наоколо, докато аз бях заключен? — попита той. — Сигурни ли сте, че не сме пропуснали някое място?

— Ако сме, ще е някое, за което не знам — отвърна Миньо. — Бих се изненадал, ако няма тайни помещения.

Томас се съгласи, но не мислеше, че могат да си позволят още време за търсене. Единственият им шанс бе да продължат към хангара.

Вървяха от доста време, когато Миньо внезапно замръзна неподвижно. Беше наострил слух. Не се виждаше много добре, защото коридорът бе осветен от мъждиви аварийни лампи.

Томас спря заедно с другите и се опита да затаи дъх и да се послуша. И веднага го чу. Нисък звук, подобен на стенание, от което по гърба му пробягнаха тръпки. Идваше недалеч пред тях, от един от

редките прозорци, който надзърташе към голяма стая. От мястото си Томас виждаше, че стаята тъне в мрак. Стъклото на прозореца бе разбито отвътре — на пода имаше счупени стъкла.

Вопълът прозвуча отново.

Миньо опря пръсти на устните си и внимателно остави двата гранатомета на пода. Бренда направи същото, а Нют се освободи от кутията с муниции. Четиримата стиснаха своите оръжия и Миньо ги поведе бавно напред. Звукът бе като от човек, сънуващ кошмар. Безпокойството на Томас растеше с всяка крачка. Боеше се от това, което щяха да видят.

Опрял гръб на стената, Миньо се плъзна до ръба на прозореца. Вратата към стаята бе от другата страна. Затворена.

— Готови — прошепна Миньо. — Сега.

Той се завъртя и насочи гранатомета към тъмната стая. Томас застана вляво от него, а Бренда отдясно, с вдигнати оръжия. Нют остана да им пази гърбовете.

Томас бе опрял пръст на спусъка, готов да го натисне при първа необходимост. Чудеше се какво ли ще заварят в стаята. Червената светлина на аварийните лампи не разкриваше много, но подът изглеждаше покрит с някакви тъмни купчинки. Нещо бавно се движеше. Очите му постепенно привикнаха и той започна да различава силуети в черни дрехи. И забеляза въжета.

— Това са пазачите — промълви задъхано Бренда зад него.

Приглушени стенания долетяха откъм стаята и Томас най-сетне успя да различи няколко лица. Натъпкани в устите парцали, изцъклени очи. Пазачите бяха завързани и положени на пода, един до друг, изпълвайки цялата стая. Някои от тях лежаха неподвижно, но повечето се бореха с въжетата. Докато ги гледаше, Томас отчаяно търсеше някакво обяснение.

— Ето значи къде са били — промърмори Миньо.

Нют се наведе и надзърна вътре.

— Поне не висят от тавана с проточени езици, както беше последният път.

Томас не можеше да не се съгласи с тази зловеща забележка. Твърде добре помнеше онази ужасна сцена, независимо дали бе реална, или не.

— Трябва да ги разпитаме и да разберем какво е станало — предложи Бренда, която вече приближаваше вратата.

Томас я задържа, преди дори да помисли.

— Не.

— Защо не? Те могат да ни кажат какво е станало.

Тя се освободи от ръката му, но остана да чака обяснението.

— Може да е клопка. За нас най-важното е да се измъкнем от това място.

— Така е — присъедини се Миньо. — Не е моментът за спорове. Не ме интересува дали наоколо е пълно с побърканици, бунтовници или бандити. Тези нещастни пазачи вече не са наша грижа.

Бренда повдигна рамене.

— Хубаво. Просто си помислих, че малко информация ще ни е от полза. — Тя се огледа и посочи. — Хангарът е нататък.

След като събраха оръжието и мунициите, те се отправиха тичешком по коридорите, като непрестанно бяха нащрек за неизвестния противник, обезвредил пазачите. Най-сетне Бренда спря при една двойна врата. Едното ѝ крило зееше отворено и през него появяваше вятър.

Без да се уговарят, Миньо и Нют заеха позиции от двете страни на вратата с готови за стрелба гранатомети. Бренда хвана дръжката с насочен към отвора пистолет. От другата страна не се чуваха никакви звуци.

Томас стисна здраво гранатомета си, опрял приклада в рамото.

— Отваряй — нареди той с разтуптяно сърце.

Бренда бутна и второто крило на вратата и Томас хукна напред. Той завъртя оръжието наляво и надясно, за да покрие всички ъгли.

Огромният хангар изглеждаше сякаш е бил построен да побира три берга, но само два стояха на своите площадки. Извисяваха се като гигантски клечащи жаби, с обгорена, черна обшивка и олющени ръбове, като да бяха стари войници, преживели безброй битки. Ако се изключеха няколко сандъка с товар, останалата част от помещението бе празна.

Томас продължи навътре, оглеждайки хангара, а тримата го последваха. Не се виждаше жива душа.

— Ей! — провикна се Миньо. — Ето тук. Има някой на... — не довърши, а спря при следващия сандък и насочи оръжието си към нещо зад него.

Томас първи се озова до него и остана изненадан да види, че отзад лежи стенещ мъж, който си разтрива машинално главата. Не се виждаше кръв под черната му коса, но съдейки по начина, по който се опитваше да се изправи, беше ударен доста силно.

— Кротко, друже — предупреди го Миньо. — Леко и внимателно, без резки движения, че ще замиришеш на пушен бекон, преди да разбереш какво става.

Мъжът се облегна на лакът и когато свали длан от лицето си, Бренда извика тихо и се завтече към него.

Хорхе. Томас почувства облекчение — бяха открили своя пилот, макар и леко зашеметен, но иначе изглеждаше съвсем наред.

Бренда обаче не бързаше да се успокои. Тя прегърна Хорхе, огледа главата му и го засипа с въпроси:

— Какво стана? Кой те удари? Кой откара берга? Къде са всички?

Хорхе изстена отново и я бутна настрана.

— Успокой се, *хермана*. Имам чувството, че в главата ми танцуват хиляда побърканияци. Дай ми секунда да си поема дъх.

Бренда приседна до него с пламнало лице и разтревожено изражение. Томас също бе готов да зададе милион въпроси, но от личен опит имаше представа какво е да те халосат по главата. Той почака търпеливо, докато Хорхе се съвземаше, припомняйки си колко го бе страх навремето от този човек. Образът на Хорхе, мерещ сили с Миньо в онази развалина в Обгорените земи, никога нямаше да го изостави. Но с течение на времето Хорхе — подобно на Бренда — бе осъзнал, че те двамата и езерните са на една и съща страна.

Хорхе затвори очи, отвори ги след няколко секунди и заговори:

— Не зная как го направиха, но превзеха сградата, обезвредиха пазачите, подкараха берга и излетяха навън. Имат си свой пилот. Опитах се да ги задържа и да разбера какво става, но пострадах. Главата ми плати за тази хитрост.

— Кой? — попита Бренда. — За кого говориш? Кой е отлетял?

Докато отговаряше, Хорхе погледна към Томас.

— Онази Тереза. Тя и другите опитни образци. Е, поне повечето от тях — без вас, *мучачос*.

Томас отстъпи встрани и се подпря на високия сандък. Беше си помислил, че побърканиците са превзели комплекса или че някаква друга група е проникнала в ЗЛО и е отвлякла Тереза и останалите. Дори, че ги е спасила.

Но Тереза да предвожда бягството? Пробили са си път, обезвредили са охраната, отлетели са с берга? Без него и другите? Имаше толкова много елементи в този сценарий, които умът му не побираше.

— Затворете си плювалниците! — кресна Хорхе на Миньо и Нют и Томас се върна със сепване в настоящето. — Все едно че ми забивате пирони в главата... просто ме оставете за малко. Някой да ми помогне да стана.

Нют улови мъжа за ръка и го дръпна да се изправи.

— Най-добре да ни обясниш по-скоро какво е станало — каза той. — Започни от началото.

— И побързай — добави Миньо.

Хорхе се облегна на дървения сандък, като потръпваше при всяко движение.

— Виж, хермано, вече ти казах, че не зная много. И ви разказах каквото се случи. Главата ми е като...

— Да, тази част я знаем — прекъсна го Миньо. — Боли те главата. Просто ни кажи какво знаеш, а аз обещавам, че ще ти потърся аспирин.

Хорхе въздъхна.

— Храбри думи, момче. Ако си спомням добре, май ти трябваше да се извиняваш и да молиш за пощада в Обгорените земи.

Лицето на Миньо се сгърчи от неприятния спомен, миг след това почервения.

— Лесно е да се правиш на много силен, когато си заобиколен от банда кръвожадни типове, готови да те пазят с ножове. Но сега нещата са малко по-различни.

— Ще престанете ли! — скара им се Бренда. — Всички сме на една и съща страна.

— Добре де, нека ни разкаже — обади се Нют. — Макар че, изглежда, това ще е всичко.

Томас все още бе в шок. Слушаше разпратата на Нют, Миньо и Хорхе, ала имаше чувството, че ги гледа на екран, сякаш е нещо, което не го засяга. Беше решил, че Тереза не може да крие повече загадки от него. Оказа се, че може.

— Вижте — вдигна ръце Хорхе. — Прекарах повечето време в тоя хангар, ясно? По едно време взех да чувам гласове и предупреждения по радиостанцията, после се включи аварийното осветление. Излязох навън да видя какво става и някой ме халоса по главата.

— Поне вече не те боли толкоз — подхвърли Миньо.

Хорхе или не чу коментара му, или не му обърна внимание.

— След това светлините угаснаха напълно и аз тръгнах да си търся оръжието. Следващото, което зная, е, че Тереза и вашите приятелчета дотичаха тук сякаш е настъпил краят на света и влачеха със себе си стария Тони, за да вдигне берга във въздуха. Отказах се да ги плаша с пистолета, след като насочиха към мен няколко гранатомета, и взех да ги моля да почакат и да ми обяснят какво става. Но някакво русокосо девойче ме светна по челото с приклада на оръжието си. Припаднах, а когато се свестих, над мен бяха грозните ви лица, а бергът бе изчезнал. Това е всичко.

Томас го слушаше внимателно, но си даваше сметка, че информацията едва ли има някакво значение. Само едно нещо беше важно и тъкмо то караше сърцето му да се свие болезнено.

— Изоставили са ни — прошепна той. — Не мога да повярвам.

— Какво? — зяпна го Миньо.

— Говори, Томи — подкани Нют.

Томас ги изгледа бавно.

— Изоставили са ни. Ние поне тръгнахме да ги търсим. А те ни зарязаха на милостта на ЗЛО.

Двамата не отговориха, но по очите им разбра, че мислят същото, което и той.

— Може би са ви търсили — обади се Бренда. — И не са могли да ви намерят. Или положението им се е влошило и са побързали да

изчезнат.

Миньо изпръхтя презрително.

— Всички пазачи лежат вързани в онази стая! Имали са предостатъчно време да ни потърсят. Няма начин. Просто са ни зарязали.

— Съвсем преднамерено — добави тихо Нют.

— Нещо не е наред — поклати глава Томас. — Напоследък Тереза се държеше сякаш е пръв почитател на ЗЛО. Защо ѝ е да бяга? Това трябва да е някакъв номер. Хайде, Бренда, ти ми каза да не им вярвам. Сигурно знаеш нещо. Говори.

Бренда поклати глава.

— Нищичко не знам. Но защо ти е толкова трудно да проумееш, че на другите образци им е хрумнала същата мисъл като на нас? За бягството. Просто са се справили по-добре.

Миньо изръмжа като вълк.

— Не е необходимо да ни обиждаш. Ние не сме образци. Ако го кажеш още веднъж, ще те зашлевя. Нищо, че си момиче.

— Опитай само — предупреди го Хорхе. — Посегнеш ли ѝ, това ще е последната ти глупава проява в живота.

— Не може ли да престанем с тия мачовски изпълнения? — Бренда завъртя очи. — Трябва да решим какво ще правим.

Томас не можеше да повярва колко дълбоко го бе засегнала постъпката на Тереза и на Пържитиган. Ако неговата група бе успяла да обезвреди пазачите, нямаше ли първо да претърсят целия комплекс за другарите си. И защо Тереза бе поискала да си тръгне? Да не би със спомените ѝ да е изплувало нещо, което не е очаквала?

— Няма какво повече да му мислим — каза Нют. — Трябва да се измъкнем и ние оттук — той посочи един берг.

Томас бе напълно съгласен с него. Обърна се към Хорхе:

— Наистина ли си пилот?

Мъжът се захили.

— Дяволски си прав, мачо. Един от най-добрите.

— Защо тогава те пратиха в Обгорените земи? Не си ли ценен за тях?

Хорхе погледна към Бренда.

— Където е Бренда, там съм и аз. Не ми се ще да го признавам, но в Обгорените земи ми се видя по-примамливо, отколкото туканка.

Смятах го за нещо като ваканция. Показа се малко страшно, ама...

Зазвуча аларма и в същия миг отново есна познатият страховит писък. Сърцето на Томас подскочи — звукът бе по-силен в хангара, отколкото в коридора, и отекна от стените и тавана.

Бренда ококори очи и се обърна към вратата, през която бяха влезли. Томас завъртя глава да види какво е привлякло вниманието ѝ.

Поне десетина облечени в черни униформи фигури нахлуха през широко отворената врата с насочени оръжия. И веднага откриха огън.

Някой сграбчи Томас отзад за ризата и го дръпна силно наляво, той се олюля, спъна се и падна зад сандъка в мига, когато хангарът се изпълни с трясък на строшено стъкло и електрически пукот. Над сандъка прелетяха няколко обгърнати в мълнии гранати. Едва се изгубиха от погледа, когато в дървената стена се заби дъжд от куршуми.

— Кой ги е освободил? — извика Миньо.

— Точно сега не ми е до това! — изкрещя също с цяло гърло Нют.

Всички бяха залегнали зад сандъка, притиснати плътно един към друг. Изглеждаше невъзможно да отразят атаката от тази позиция.

— Всеки момент ще ни излязат във фланг — предупреди Хорхе. — Трябва да отвърнем на стрелбата!

— Значи си с нас, така ли? — попита го Томас.

Пилотът погледна към Бренда и повдигна рамене.

— Щом тя ви помага, значи и аз. И ако не сте забелязали — те се опитват да убият и мен!

Томас изпита облекчение въпреки ужасната ситуация. Сега поне имаха шанс да се измъкнат с някой от берговете.

Канонадата за миг се поуспокои и Томас чу забързани стъпки и пресекливи команди. Ако ще оказват съпротива, време бе да действат.

— Какво ще правим сега? — попита той Миньо. — Този път ти командваш.

Миньо го изгледа с присвити очи и кимна отривисто.

— Добре, аз стрелям надясно, Нют наляво. Томас и Бренда, вие ще откриете огън над сандъка. Хорхе, ти разузнай чист ли е пътят към берга. Стреляй по всичко, което се движи. Пригответе се.

Томас коленичи, извърнат към сандъка и готов да се изправи по сигнал на Миньо. Бренда бе приклепнала до него, с два пистолета в ръце, вместо гранатомет. Очите ѝ пламтяха.

— Решила си да светиш маслото на някого? — попита я Томас.

— Не. Ще се целя в краката. Но никога не знаеш дали няма да улучиш някого случайно.

Тя му се усмихна и Томас осъзна, че я харесва все повече.

— Добре! — извика Миньо. — Сега!

Всички се раздвижиха едновременно. Томас се изправи и вдигна гранатомета над сандъка. Стреля, без да рискува да се оглежда, и едва след като чу гранатата да избухва, надзърна, за да потърси конкретна цел. Един мъж се прокрадваше към тях през помещението, Томас се прицели и стреля отново. Гранатата удари мъжа в гърдите и избухна в познатите синкави мълнии, запращайки го на пода. Тялото му се загърчи в конвулсии.

Хангарът се изпълни с писъци и изстрели, придружени от непрестанния пукот на електрически заряди. Пазачите падаха един след друг, тези, които уцелваше Бренда, се улавяха за ранените си крака. Останалите отстъпиха и затърсиха прикритие.

— Обърнахме ги в бягство! — извика Миньо. — Но няма да е задълго. Сигурно не са очаквали, че ще сме въоръжени. Хорхе, кой е твоят берг?

— Онзи там — посочи Хорхе далечния ляв ъгъл на хангара. — Това е моето вярно бебче. Не ми трябва много време, за да го приготвя за полет.

Томас погледна накъдето сочеше пилотът. Голямата товарна врата на берга зееше отворена, Томас я помнеше добре от бягството им от Обгорените земи. Беше като метален език, опрян на пода, в очакване по него да изтичат пътници. Изглеждаше толкова подканяща.

Миньо изстреля още една граната.

— Добре. Първо всички да заредят. След това аз и Нют ще прикриваме, докато Томас, Хорхе и Бренда изтичат при машината. Хорхе, ти стартирай двигателите, а Томас и Бренда ще ни прикриват иззад вратата на товарния отсек. Одобрявате ли плана?

— Гранатометите могат ли да повредят берга? — попита Томас. Всички презареждаха оръжията и си тъпчеха джобовете с резервни мунции.

Хорхе поклати глава.

— Ни най-малко. Тези чудовища са по-здрави от пустинна камила. Ако гранатите ни подминат и ударят кораба, толкова по-добре. Да вървим, мучачос!

— Хайде, хайде, хайде! — извика Миньо без никакво предупреждение. Двамата с Нют започнаха да стрелят като пощурели, обсипвайки с гранати празното място пред машината.

Томас усети внезапен прилив на адреналин. Двамата с Бренда заеха позиции вляво и вдясно от Хорхе и хукнаха едновременно. Във въздуха имаше толкова дим и електричество, че почти нищо не можеше да се види. Томас стреля няколко пъти в движение, Бренда стори същото. Вляво и вдясно отекнаха трясъци.

— Бягай! — кресна Хорхе.

Томас ускори крачка. Краката му сякаш бяха подпалени. Кинжали от ярка светлина прорязваха хангара във всички посоки, куршуми звъняха в металните стени, димът се стелеше като гъста мъгла. Той бе втренчил поглед в берга, до него имаше не повече от десетина крачки.

Почти бяха успели, когато една граната удари Бренда в гърба, тя извика и падна. Лицето ѝ се блъсна безпомощно в бетонния под, тялото ѝ се обгърна от електрическа мрежа.

Томас изкрещя уплашено името ѝ и спря, след това залегна долу, за да не е толкова видна мишена. По тялото на Бренда продължаваха да пълзят синкави пипала, от дрехите ѝ се вдигаше дим. Томас лежеше по корем, на няколко крачки от нея. Започна да я приближава пълзешком.

Нют и Миньо очевидно не бяха пропуснали катастрофалната промяна на събитията и изоставиха предварителния план. Хукнаха към него, като не спираха да стрелят. Хорхе бе достигнал берга и бе изчезнал през люка, но се показа отново, като стреляше с различен гранатомет — гранатите избухваха в ослепителен огън там, където попадаха. Неколцина пазачи изкрещяха, обгърнати в пламъци, и останалите побързаха да отстъпят пред тази нова опасност.

Томас чакаше нетърпеливо на пода до Бренда, проклинайки неспособността си да ѝ помогне. Знаеше, че ще трябва да потърпи, докато се укротят електрическите заряди, преди да я задърпа към берга, но не беше сигурен, че ще му стигне времето. Лицето ѝ бе преbledняло до неузнаваемост, от носа ѝ течеше кръв, от устата ѝ — слюнка. Гърдите ѝ продължаваха да подскочат конвулсивно. Очите ѝ бяха разширени и в тях се четеше мъка и ужас.

Нют и Миньо стигнаха до тях и се проснаха на пода.

— Не! — извика им Томас. — Продължавайте към берга! Прикрийте се зад люка. Изчакайте ни да тръгнем и тогава открийте огън. Дръжте онези приковани към земята, докато се приберем при вас.

— Няма време за това! — извика в отговор Миньо. Той сграбчи Бренда за раменете и дъхът на Томас секна — Миньо потрепери и по тялото му плъзнаха синкави светкавици. Но енергията явно бе намаляла, така че той успя да се изправи и да задърпа Бренда зад себе си.

Томас я подхвана през раменете, а Нют я улови за краката. Тримата забързаха приведени. Хангарът бе един малък свят от трясъци, викове и святкащи отблясъци. Един куршум облиза Томас по крака, той усети остра болка и почувства стичащата се топла кръв. Няколко сантиметра встрани и щеше да окуцее за цял живот или да изгуби смъртоносно количество кръв. Той нададе гневен вик и напъна мускули.

Миньо извърна лице към него, имаше изтерзан и уморен вид, докато влачеше Бренда. Томас реши да рискува, насочи с една ръка гранатомета назад и стреля напосоки, а с другата ръка помагаше да носят Бренда.

Най-сетне стигнаха подножието на входа. Хорхе се спусна по металната платформа и подхвана Бренда. Обувките им кънтяха върху металната повърхност на платформата.

Нют отново бе открил огън и продължи да стреля, докато не му свършиха гранатите. Томас гръмна още веднъж и неговият гранатомет също изщрака на сухо.

Пазачите в хангара явно бяха осъзнали, че времето им изтича, защото се втурнаха към кораба, като стреляха безпорядъчно.

— Няма време за презареждане! — извика Томас. — Да изчезваме!

Нют се обърна и изкатери рампата. Томас го последва по петите. Тъкмо бе прекрачил прага, когато нещо го удари с пукот в гърба. След миг той почувства изгаряща болка и тялото му бе обгърнато от хиляди малки мълнии. Тупна по гръб, претърколи се назад и се спря на пода на хангара. Тялото му продължаваше да потръпва в конвулсии, пред погледа му се спусна пелена.

19

Очите на Томас бяха отворени, но той не виждаше нищо. Не, това не беше съвсем вярно. Ярки светкавици озаряваха полезрението му и го заслепяваха. Не можеше да премигне, нито да затвори очи. Тялото му бе изпълнено с болка, усещаше кожата си сякаш е била разтопена и отделена от мускулите. Опита се да изкрещи, но не можеше да командва тялото си — ръцете и краката му се тресяха колкото и да се мъчеше да ги спре.

Електрически пукот ехтеше в главата му, но скоро над него се извиси нов звук. Дълбоко, басово бръмчене, което нахлуваше в ушите му и караше мозъка му да пулсира. Имаше чувството, че се намира на ръба на някаква черна бездна, която всеки миг ще го погълне. Но нещо в него разпозна този звук. Двигателите на берга бяха стартирали и дюзите изпускаха белезникави пламъци.

Веднага си помисли, че са го изоставили. Първо Тереза и другите, сега най-близките му приятели и Хорхе. Не можеше да понесе още едно предателство. Болката бе твърде силна. Искаше му се да закрещи, ала агонията, сковала тялото му, не му позволяваше да го направи. Не, те няма да го изоставят. Сигурен бе в това.

Постепенно зрението му се проясни и електрическите заряди се разсеяха. Томас премигна. Две, после три облечени в черно фигури се надвесиха над него с насочени към лицето му оръжия. Пазачи? Дали ще го убият? Или ще го отнесат при Плъха за нови мъчения? Един от тях заговори, но Томас не чуваше какво казва, бръмченето в ушите му го заглушаваше.

Изведнъж пазачите изчезнаха, съборени от две други фигури, които сякаш се появиха от въздуха. Приятелите му, неговите приятели. През мъглата от дим Томас различаваше тавана отгоре. Болката почти бе изчезнала, заменена от безчувственост, и той се зачуди дали няма да успее да се раздвижи. Наведе се наляво, сетне се повдигна и се подпря на лакът, все още замаян и отпаднал. По тялото му от време на време

преминаваха бледи мълнии, които изчезваха в циментовия под. Найлошото бе отминало. Поне така се надяваше.

Той се намести отново и погледна през рамо. Миньо и Нют бяха яхнали един пазач и го налагаха с все сили. Хорхе стоеше до тях и стреляше с гранатомета си във всички посоки. Повечето от пазачите бяха избягали или се бяха отказали — иначе Томас и другите едва ли щяха да стигнат дотук. А може би, помисли си той, само се преструваха и това бе поредното изпитание.

Не го беше грижа. Искаше само едно — да се махне от това място. И спасението бе на ръка разстояние.

Той изстена, обърна се по корем, после се надигна на колене и лакти. Наоколо се чуваха трясъци на гранати, гърмежи и звън на строшено стъкло. Ако някой го простреля сега, не може да направи нищо. Оставаше му само да пълзи към берга. Дюзите на кораба продължаваха да бълват пламъци, корпусът вибрираше и караше пода отдолу да се тресе. До люка имаше само няколко крачки. Трябваше час по-скоро да се приберат вътре.

Понечи да извика на Миньо и другите, но от гърлото му излезе само гъгнец стон. На ръце и колене, като ранено куче, Томас запълзя, борейки се за всеки сантиметър. Стигна горния ръб на рампата и се претърколи през него. Болеше го всеки мускул на тялото, стомахът му се свиваше от мъчителни напъни. Звукът на битката не утихваше нито за миг, нещо можеше да го уцели всеки момент.

Най-сетне доближи коридора. Обърна се да види къде са другарите му. Те отстъпваха заднешком към него, като не спираха да стрелят. Миньо трябваше да спре и да презареди и Томас се изплаши да не би в този момент да го уцели някоя граната. Но Миньо се справи без проблеми и продължи да стреля. Тримата стигнаха подножието на люка, вече бяха съвсем близо.

Томас се опита да заговори, но само изскимтя като ранено куче.

— Това е! — извика Хорхе. — Хващайте го за краката и го дърпайте вътре!

Хорхе изтича нагоре по рампата и изчезна в другия край на коридора. Нещо изщрака силно и изведнъж рампата започна да се повдига нагоре, а пантите ѝ заскърцаха. Томас лежеше на пода, опрял лице в металната повърхност. Внезапно осъзна, че не може да си спомни какво е станало. Усети, че нечии ръце го улавят и го вдигат във

въздуха. След това го пуснаха от другата страна на люка, който се затвори след миг и ключалката се активира.

— Извинявай, Томи — прошепна Нют в ухото му. — Май трябваше да сме по-внимателни.

Макар едва да се задържаше в съзнание, Томас почувства как сърцето му се изпълва с радост — те бяха избягали от ЗЛО. Той изстена в опит да сподели радостта си със своя приятел. След това затвори очи и изпадна в несвяст.

Когато Томас се събуди, над него се бе надвесила Бренда. Имаше разтревожен вид. Кожата ѝ беше бледа, с дири от засъхнала кръв, имаше тъмни петна на челото ѝ и охлузено на бузата. И сякаш раните ѝ му напомниха какво бе станало с него, защото той внезапно почувства бодежи в цялото тяло. Нямахме представа как действат онези гранати, но беше щастлив, че са го уцелили само веднъж.

— Току-що ставам — уведоми го Бренда. — Как се чувстваш?

Томас се подпря на лакът и присви болезнено устни.

— Като кофа с цопла.

Лежеше на койка в просторния товарен отсек, в който в момента имаше само разхвърляни мебели. Миньо и Нют си бяха взели заслужена почивка на съседните койки, завити презглава с одеяла. Томас подозираше, че ги е завила Бренда — изглеждаха като малки деца, свити в леглата си.

После бе коленичила до неговата койка. Тя се изправи и седна на близкото кресло.

— Спали сме почти десет часа.

— Сериозно? — Томас не можеше да повярва, имаше чувството, че е подремнал за кратко. Всъщност, по-точното бе, че е бил в безсъзнание.

Бренда кимна.

— Толкова дълго ли летим? Къде отиваме — на луната?

Томас пусна крака и седна в койката.

— Не. Хорхе ни откара на стотина мили встрани и после се приземи на едно широко и равно място. Той също реши да подремне. Рисковано е да имаш уморен пилот.

— Не мога да повярвам, че и двамата ни простреляха с гранатомети. Да ти кажа, бих предпочел аз да съм този, който дърпа спусъка. — Томас разтърка лице и се прозя. След това огледа следите от изгаряне по ръцете си. — Как мислиш, ще ми останат ли белези?

Бренда се засмя.

— За това ли намери да се притесняваш?

Той не можа да сдържи усмивката си. Беше права.

— И така — поде той и после продължи по-бавно: — Изглеждаше страхотна идея да избягаме от ЗЛО, докато бяхме там, но... та аз дори не познавам истинския свят. Тук не е като в Обгорените земи, нали?

— Не — отвърна тя. — Само районите между тропиците и пуцинаците, навсякъде другаде климатът е с крайни амплитуди. Има няколко безопасни града, където можем да отидем. Особено след като притежаваме имунитет. Вероятно ще можем да си намерим добра работа.

— Работа — повтори Томас и тази дума му се видя толкова чужда. — Вече мислиш за намиране на работа?

— Смяташ да ядеш, нали?

Томас не отговори, но внезапно почувства тежестта на тази нова реалност. Ако действително са избягали в истинския свят, ще трябва да живеят като истински хора. Но възможно ли бе това в един свят, където съществуваше избликът? Той си спомни за своите приятели.

— Тереза — промълви.

Бренда трепна изненадано.

— Какво за нея?

— Има ли някакъв начин да разберем къде е отишла с останалите?

— Хорхе вече го направи — провери проследяващата система на берга. Отишли са в град на име Денвър.

Томас усети лека тревога.

— Това означава ли, че ЗЛО могат да ни открият?

— Ти не познаваш Хорхе — отвърна тя с усмивка. — Той е цар на манипулирането на проследяващата система. Поне за известно време ще сме на крачка пред тях.

— Денвър — повтори замислено Томас. Името му звучеше познато. — Къде се намира?

— В Скалистите планини. Високо е. Удобно е за карантинна зона, тъй като там атмосферните условия се възстановиха доста бързо след слънчевите изригвания. Добро място за живеене.

Томас не се интересуваше толкова от местоположението, просто знаеше, че ще трябва да намери Тереза и другите. Не беше сигурен

защо трябва да го направи и нямаше намерение да го обсъжда с Бренда. Ето защо реши да печели време.

— И как е там? — попита той.

— Ами, като в повечето големи градове провеждат доста безцеремонна политика по прогонване на побърканиците надалече. Жителите се подлагат периодично и при случайни проверки на тест за изблика. Изградили са ново селище в противоположния край на долината, където пращат заразените. Мунитата получават доста солидно заплащане, за да се грижат за тях, защото е невероятно рисковано. И двете места се охраняват денонощно.

Томас осъзна, че няма почти никаква представа за тези селища, където живеят хора с имунитет като него. Но си спомни нещо, което му бе казал Плъха.

— Джансън спомена, че хората ужасно мразели тези с имунитет мунитата, както и ти ги нарече. Какво имаше предвид?

— Когато си болен от изблика, знаеш, че рано или късно ще полудееш и ще умреш. Въпросът не е *дали*, а *кога*. И колкото и да се стараят учените, вирусът винаги намира начин да премине през карантината. Като знаеш това, а си наясно, че на мунитата няма да им стане нищо, че избликът е безвреден за тях, те дори не пренасят вируса, как да не ги мразиш?

— Вероятно си права — кимна Томас, но все пак се радваше, че е с имунитет. По-добре да те мразят, отколкото да си болен. — Ала няма ли да е по-добре, ако ги имаш подръка? Искам да кажа, защото те не могат да се разболеят.

Бренда повдигна рамене.

— Определено им намират занимание — особено правителството и службите по охрана, но останалите се отнасят с тях като с отрепки. А хората без имунитет, както се досещаш, са далеч повече. Ето защо мунитата получават толкова високи заплати като пазачи — иначе не биха се съгласили. Много от тях дори се опитват да скрият, че са с имунитет. Или работят за ЗЛО, като Хорхе и мен.

— Вие двамата преди това ли се запознахте?

— Срегнахме се в Аляска, след като вече знаехме, че сме с имунитет. Там има едно място, където се събират хора като нас — нещо като таен лагер. Хорхе ми стана като брат и се закле да бъде мой

пазител. Баща ми вече беше убит, а мама ме прогони, когато разбра, че е заразена.

Томас се подпря на лакти.

— Каза ми, че ЗЛО са убили баща ти. Но въпреки това си им предложила доброволно услугите си?

— Оцеляване, Томас. — През лицето ѝ премина тъмна сянка. — Не знаеш колко е хубаво да израснеш под крилото на ЗЛО. В реалния свят хората биха направили какво ли не, за да оцелеят един ден повече. Побърканиците и мунитата имат различни проблеми, но въпросът винаги опира до оцеляване. Всеки иска да живее.

Томас не отговори, защото не знаеше какво да каже. От досегашния си живот познаваше само лабиринта и Обгорените земи, ако не се брояха няколко разпокъсани спомена от детството. Чувстваше се опустошен, изгубен, сякаш мястото му не беше никъде.

Внезапна болка го прониза в сърцето.

— Питам се какво ли е станало с моята майка — промърмори той.

— С твоята майка? — повтори Бренда. — Помниш ли я?

— Понякога я сънувам. Мисля, че това са спомени.

— И как изглежда тя?

— Ами тя е... мама. Нали разбираш, тя ме обича, грижи се за мен, безпокои се. — Той преглътна развълнувано. — Не смятам, че някой друг го е правил, откакто ме взеха от нея. Мисълта, че може би е полудяла, ми причинява болка. Като знам какви кръвожадни същества са побърканиците...

— Томас, престани. Спри веднага. — Тя го хвана за ръката и я стисна. — Помисли си колко щастлива би била, ако знаеше, че си жив, че продължаваш борбата. Умряла е с мисълта, че си с имунитет и че вероятно ще имаш възможността да остарееш, колкото и гаден да е този свят. А и ужасно грешиш.

Томас бе свел поглед към пода, но вдигна глава:

— За кое?

— Миньо. Нют. Пържитиган. Всички твои приятели те обичат. Дори Тереза. Тя направи онези неща в Обгорените земи, защото смяташе, че няма избор. — Бренда помълча малко, после добави: — И Чък.

Болката в гърдите на Томас пак се засили.

— Чък. Той... той е... — Млъкна, опитвайки се да се успокои. Като стана въпрос, Чък бе главната причина да ненавижда ЗЛО. Как може някой да убие хлапе като Чък?

Мина известно време преди да продължи:

— Гледах, когато го убиха. В последните секунди в очите му се четеше истински ужас. Как може да се направи подобно нещо? Как може да се причини на когото и да било? Не ме интересува какви ги говорят, нито колко хора са побъркани и ще умрат, не ме интересува, ако ще цялата човешка раса да си отиде. Дори това да е единственият начин да се открие лек, пак ще съм срещу него.

— Томас, успокой се. Стискаш ми пръстите до посиняване.

Не помнеше кога я бе уловил за ръката. Когато сведе очи, видя, че я е стиснал силно и че кожата ѝ е посиняла.

— Аз също допуснах някои грешки в онзи град в Обгорените земи — призна тъжно Бренда.

Томас поклати глава.

— Няма причина да търсиш извинение. Всичко е такава бъркотия. — Той изпъшка, изтегна се в койката и се загледа в металната мрежа на тавана.

След дълга пауза Бренда най-сетне заговори:

— Знаеш ли, може би ще успеем да намерим Тереза и другите. Да се съберем. Те избягаха, което означава, че са на наша страна. Може би не са имали друга възможност, освен да ни изоставят. И нищо чудно, че са отишли там, където са сега.

— Значи смяташ, че и ние трябва да отлетим за...

— Денвър.

Томас кимна, усетил, че името кой знае защо му харесва.

— Да, за Денвър.

— Но не само заради твоите приятели — усмихна се Бренда. — Там има и друго важно нещо.

21

Томас се втренчи в Бренда, нетърпелив да узнае какво още има да му казва.

— Знаеш какво има в главата ти — продължи тя. — Така че, коя е най-голямата ни тревога?

Томас се замисли.

— ЗЛО да ни проследи и да се опита да ни контролира.

— Именно — потвърди Бренда.

— И? — попита още по-нетърпеливо той.

Тя се облегна назад и потърка развълнувано ръце.

— Познавам един човек на име Ханс, който се премести в Денвър — той е с имунитет като нас. Освен това е лекар. Работеше за ЗЛО, но се скара с някои от началниците заради процедурите, свързани с мозъчните трансплантации. Смяташе, че това, което те правят, е твърде рисковано. Че преминават граници, че методите им са античужденни. ЗЛО не му позволиха да си тръгне, но той успя да избяга.

— Тези хора наистина трябва да се погрижат за сигурността си — промърмори Томас.

— За наш късмет — ухили се Бренда. — Както и да е, Ханс е гений. Познава до най-малка подробност имплантите, които носите в главите си. Зная, че е в Денвър, защото ми прати съобщение по обединената мрежа точно преди да ни спуснат в Обгорените земи. Ако успеем да се свържем с него, той ще извади тези неща от главите ви. Или поне ще ги обезвреди. Нямам представа как се прави, но щом другите го могат, ще го може и той. И ще го направи с удоволствие. Той мрази ЗЛО повече от всеки друг.

Томас се замисли.

— Но ако те ни контролират, значи сме загазили здравата. Виждал съм го да се случва на три пъти. — Алби, който се бореше срещу невидима сила в Чифлика, Гали, управляван отдалече, когато заби нож в Чък, и Тереза, опитваща се да разговаря с Томас пред

колибата в Обгорените земи. И тримата обитаваха най-потискащите му спомени.

— Именно. Могат да те манипулират, да те накарат да вършиш разни неща. Могат да виждат през очите ти, да чуват гласа ти, но мисля, че ще те оправим. Защото иначе рисковете са твърде големи.

— Май ще се окаже, че имаме доста причини да отидем в Денвър. Да видим обаче какво ще кажат Миньо и Нют, когато се събудят.

Бренда кимна.

— Звучи добре. — Тя се изправи, наведе се към него и го целуна по бузата. Той целият настръхна. — Знаеш ли, не всичко от случилото се в тунелите беше преструвка. — Тя го изгледа продължително. — Отивам да събудя Хорхе, той спи в капитанската каюта.

Тя се обърна и се отдалечи, а Томас я изпрати с поглед, изпълнен с надежда. После се изтегна, като скръсти ръце на тила си, и се опита да премисли отново всичко, което бе научил. Най-сетне имаха някаква цел. На измъченото му лице се появи усмивка и не само защото го бяха целунали.

Миньо нарече срещата им събор заради старите времена.

Към края на импровизираното съвещание Томас получи главоболие и имаше чувството, че очите му ще изхвъркнат. Миньо се държеше като адвокат на дявола при всяка възможност и кой знае защо от време на време гледаше Бренда с нескрита омраза. Томас знаеше, че трябва да обмислят въпроса от всички страни, но би предпочел Миньо да даде на Бренда поне малка възможност.

Накрая, след часове спорове и разpravии те все пак склониха да отидат в Денвър. Смятаха да приземят берга на частно летище с легендата, че са мунита, дошли да търсят работа. За щастие машината не носеше опознавателни знаци — ЗЛО не рекламираше дейността си пред останалия свят. Бяха ги изследвали и обявили за притежаващи имунитет, така че нищо не пречеше да влязат в града. Всички, с изключение на Нют, който — тъй като беше заразен — щеше да остане на берга, докато измислят нещо.

Хапнаха набързо и Хорхе отиде на пилотското място. Каза, че вече си е отпочинал, и ги посъветва да поспят няколко часа, докато

стигнат до града. След това никой не знаеше кога ще си намерят място, където да се настанят.

Томас просто искаше да остане сам и затова използва главоболието си като извинение. Избра едно кресло в далечния ъгъл и се сви в него, с гръб към помещението. Загърна се с одеяло и се почувства толкова уютно, колкото не се бе чувствал от много време насам. Макар че бе изплашен от това, което им предстоеше, изпитваше странно умиротворение. Може би най-сетне щяха да скъсат завинаги оковите на ЗЛО.

Замисли се за тяхното бягство и всичко, което бе станало. Колкото повече го обмисляше, толкова повече се съмняваше, че е било организирано от ЗЛО. Твърде много неща се бяха случили в последния момент, а пазачите се бяха сражавали яростно, за да ги задържат там.

Накрая заспа и след толкова много мисли отново сънува.

Той е само на дванайсет, седи на стол и срещу него има друг човек, който не изглежда особено щастлив да е там. Намират се в стая с прозорец, през който да ги наблюдават.

— Томас — подема тъжният мъж. — Напоследък ми се струваш малко... отчужден. Искам да се съсредоточиш върху важните неща. Двамата с Тереза се справяте добре с телепатичната връзка и всичко се развива чудесно. Време е за промяна на фокуса.

Томас се чувства засрамен, дори задето се чувства засрамен. Всичко това го обърква още повече, подтиква го да скочи и да избяга обратно в спалното. Мъжът долавя смущението му.

— Няма да напуснем тази стая, докато не остана доволен от отговора ти. — Думите са като смъртна присъда, произнесена от безсърдечен съдия. — Ще отговориш на въпросите ми и се постарай да бъдеш искрен, както никога досега. Разбра ли ме?

Томас кима.

— Защо сме тук? — пита мъжът.

— Заради изблика.

— Искам да чуя повече. Постарай се.

Томас се замисля. Допреди малко е бил готов на бунт, но сега разбира, че този човек няма да се откаже. Ще се наложи да му се подчини и да направи каквото иска.

— Продължавай — подканя го мъжът.

И Томас изговаря всичко като скоропоговорка — думи, които е запомнил много отдавна.

— Слънчевите изригвания изгарят Земята. В много правителствени сгради безопасността е на отчайващо равнище. Създаден от човека вирус, предназначен за биологична война, се разпространява от военен център за контрол над заболяванията. Този вирус нанася поражения в големите градове и се разпространява бързо. Наричат го изблик. Оцелелите правителства събират сили в ЗЛО, която издирва хора с имунитет към болестта. Там се изработват планове за стимулиране и картографиране на умствените процеси на всички познати човешки емоции и изучаване на човешкото поведение дори когато мозъкът е засегнат от изблика. Изследването трябва да доведе до...

Той продължава, без да спре, като едва си поема дъх между думите.

Сънуващият Томас се обръща на другата страна и потъва в мрака.

Томас реши, че трябва да разкаже на останалите за сънищата, които го спохождат. И че според него това всъщност са потиснати спомени.

Когато насядаха за втория събор през този ден, той ги накара да се закълнат, че ще си затворят устата, докато не завърши. Бяха дотъррили креслата близо до пилотската кабина на берга, за да може и Хорхе да ги чува. След това Томас им описа един по един сънищата — спомени за неговия живот като хлапе, обучението му заедно с Тереза и всичко останало. Когато най-сетне изчерпа натрупаното в себе си, той млъкна и зачака техния отговор.

— Не виждам каква връзка има това с каквото и да било — обади се Миньо. — Само ме кара да мразя още повече ЗЛО. Радвам се, че избягахме, и се надявам никога вече да не зърна сбръчканото лице на Тереза.

Нют, който беше раздразнителен и разсеян, заговори за пръв път, откакто се бяха събрали.

— Бренда е истинска принцеса сравнена с онази всезнайка.

— А? Благодаря? — отвърна Бренда и завъртя очи.

— Кога се промени? — попита Миньо.

— Какво? — погледна го Бренда.

— Кога намрази толкова ЗЛО? Работила си за тях, направи всичко, което искаха от теб в Обгорените земи. Беше готова да им помагаш да нахлузят онези маски на лицата ни и да ни бърникат в мозъците. Кога и как реши тъй убедено да преминеш на наша страна?

Бренда въздъхна, имаше уморен вид, но когато заговори, в гласа ѝ се долавяше спотаен гняв.

— *Никога* не съм била на тяхна страна. Никога. Винаги съм изразявала несъгласие с цялата операция. Но какво можех да сторя сама? Или с Хорхе. Направих каквото искаха, за да оцелея. Но когато ви срещнах в Обгорените земи, осъзнах... е, това ме накара да повярвам, че имаме шанс.

Томас искаше да смени темата.

— Бренда, мислиш ли, че ЗЛО ще ни принудят да вършим разни неща насила? Ще ни бърникат в умовете, ще ни манипулират, или каквото правят там?

— Тъкмо затова трябва да открием Ханс. — Тя повдигна рамене. — Мога само да предполагам какво ще направят от ЗЛО. Доста често съм ги виждала да контролират някого чрез устройството в главата му, да го държат под постоянно наблюдение. Но тъй като вие избягахте и няма начин да видят какво точно правите, едва ли ще рискуват.

— Защо не? — попита Нют. — Могат просто да ни заповядат да се прободем в краката или да се завържем, докато дойдат да ни приберат.

— Както казах, те не са достатъчно близо — обясни Бренда. — Очевидно много ви искат, момчета. Не могат да рискуват да ви наранят или убият. Предполагам, че са пратили доста хора да ви търсят. Когато се приближат достатъчно, за да ви наблюдават, може да започнат да контролират и мислите ви. Почти съм сигурна, че ще го сторят — затова трябва час по-скоро да стигнем Денвър.

Томас вече бе взел решение.

— Отиваме и това е. Повече няма какво да го обсъждаме.

— Съгласен — кимна Миньо. — Аз съм с теб.

Станаха двама от трима. Всички погледнаха към Нют.

— Аз съм побърканий, мамка му — въздъхна той. — Няма значение какво мисля.

— Може да те вкараме в града — рече Бренда, сякаш не бе го чула. — Поне за известно време, докато Ханс поработи над главата ти. Ще трябва да внимаваме обаче...

Нют се изправи рязко и блъсна с юмрук стената.

— Първо, това нещо в главата ми няма значение, защото скоро ще съм превъртял. А не искам да умра, докато се мотая из град, пълен със здрави хора, с мисълта, че мога да ги заразя.

Томас си спомни за плика в джоба си, нещо, което бе забравил напълно. Напипа го с пръсти, колебаейки се дали да не го извади и прочете.

Останалите мълчаха.

Лицето на Нют бе мрачно.

— И не се опитвайте да ме разубедите — изръмжа той. — Всички знаем, че прословутото изцеление на ЗЛО никога няма да бъде намерено, а и аз не държа особено. Какъв смисъл да живееш на тази омазана с цопла планета. Ще остана на берга, докато вие сте в града. — Той се обърна и се отдалечи.

— Мина доста добре — промърмори Миньо. — Май с това съборът ни приключи. — Той се надигна и последва приятеля си.

Бренда смръщи вежди и погледна Томас.

— Бъди сигурен, че постъпваш... че ние постъпваме правилно.

— Не мисля, че вече има правилно и неправилно — отвърна уморено Томас. Отчаяно искаше да спи. — Само ужасно и не чак толкова ужасно.

Докато се надигаше, пръстите му отново докоснаха плика в джоба. Какво ли пише вътре? И как ще узнае кога е точното време да го отвори?

23

Томас не бе имал време да разсъждава какъв ще е светът извън контролираната зона на ЗЛО. Но сега, когато идваше време да го посетят, той се изпълни с нетърпение и опасения. Предстоеше му да навлезе в непознатата територия.

— Готови ли сте, момчета? — попита Бренда. Стояха пред берга, в подножието на товарния люк. На стотина метра пред тях се издигаше висока бетонна ограда с голяма желязна порта.

Хорхе изпръхтя презрително.

— Бях забравил колко гостоприемни са тук.

— Сигурен ли си, че знаеш какво правиш? — попита го Томас.

— *Хермано*, просто си затваряй устата и остави аз да се оправям. Ще използваме истинските си малки имена и фалшиви фамилии. Те се интересуват само дали имаме имунитет, другото е без значение. Ще разполагаме с ден или два, преди да ни потърсят да работим за властите. Ние сме ценни. Така че, Томас, пак повтарям, дръж си плювалника затворен.

— Ти също, Миньо — добави Бренда. — Разбра ли? Хорхе ни е направил фалшиви документи и лъже като дърт крадец.

— Без майтап? — озъби се Миньо.

Хорхе и Бренда се отправиха към портата, а Миньо се затътри отзад. Томас се колебаеше. Погледна към стената — напомняше му лабиринта и за миг се пробудиха ужасните спомени от нощта, когато бе завързал Алби за бършляна и се бе скрил от скръбниците. Добре поне, че тези стени са лишени от растителност.

Пътят до портата сякаш отне цяла вечност, огромните железни врати се издигаха все по-високо, докато групата ги приближаваше. Когато най-сетне спряха в подножието им, отнякъде прозвуча електрическо бърмчене, последвано от женски глас:

— Съобщете имената си и по каква работа сте тук.

Хорхе отговори на висок глас:

— Аз съм Хорхе Галарага, а това са моите спътници Бренда Диспейн, Томас Мърфи и Миньо Парк. Дойдохме тук за информация и да се подложим на тест. Аз съм сертифициран пилот на берг. Нося всички необходими документи. — Той извади от джоба си инфокарта и я протегна към камерата на стената.

— Задръжте така, ако обичате — разпореди се гласът. Томас бе плувнал в пот, сигурен бе, че жената вече е задействала алармата. Скоро щяха да се появят пазачите. Ще го пратят обратно при ЗЛО или го чака нещо още по-лошо.

Изминаха няколко минути, през които сърцето му продължаваше да тупти. Сетне откъм вратата се разнесе метален тропот. Една от портите се отвори навътре със скърцане на панти. Когато надзърна през отвора, Томас с облекчение видя от другата страна тясна и пуста алея... В далечния край имаше още една стена и нова врата. Втората врата бе по-модерна, вдясно от нея бяха монтирани контролни пултове и камери.

— Хайде — подкани ги Хорхе. Той премина през отворената врата сякаш го бе правил всеки ден. Томас, Миньо и Бренда го последваха по алеята до вътрешната стена, където отново спряха. Тук на стената имаше няколко електронни табла. Хорхе натисна едно копче и се зае да въвежда фалшивите им имена и идентификационните номера. Въведе още малко информация, след това пъкна инфокартите в процепа.

Групата зачака нетърпеливо. Изминаха няколко минути, през които безпокойството на Томас нарастваше. Опитваше се да не го показва, ала бе изпълнен с увереността, че са допуснали голяма грешка. Трябваше да идат някъде другаде, дори и да е на по-опасно място, или да се опитат да проникнат по друг начин в града. Тези хора щяха да ги разкрият. Може би ЗЛО вече бяха разпратили информация за тяхното издирване.

„Успокой се, Томас“ — повтаряше си той и за миг едва не произнесе тези думи на глас.

— Документите ви са в ред — обяви женският глас. — Моля продължете към лабораторията за вирусен анализ.

Хорхе отстъпи встрани от таблото и вратата се отвори. Томас трепна, когато отвътре се подаде механична ръка. Доста странно устройство, завършващо с нещо като очна ябълка. Хорхе се наведе

напред и опря лице в машината. Веднага щом лицето му се изравни с окото, от ръката щръкна тънка игла и се забодде във врата му. Чу се тихо свистене, после иглата се прибра и Хорхе отстъпи назад.

Устройството се завъртя и се скри в стената, а на негово място се показа ново.

— Следващият — обяви жената.

Бренда размени обезпокоен поглед с Томас, после пристъпи към машината и се наведе. Процедурата се повтори отново. Тя отстъпи назад, като въздъхна облекчено.

— От доста време не съм използвала една от тези — прошепна на Томас. — Изнервят ме, все си мисля да не обявят, че вече нямам имунитет.

— Следващият — прекъсна я жената.

Миньо се подложи на процедурата. Накрая дойде ред и на Томас.

Той доближи лабораторната машина и веднага щом окото се извъртя към него, долепи лице. Очакваше да усети болезнено убождане, но дори не забеляза кога иглата се е прибрала. Видя само няколко кратки отблясъка в машината. Усети остър полъх, който го накара да затвори очи, и когато ги отвори, всичко бе черно.

След няколко секунди отстъпи назад и зачака какво ще се случи нататък.

Жената отново заговори:

— Тестът показва, че сте чисти от ВЗЗ и имате имунитет. Давайте си сметка, че това ви осигурява големи възможности в Денвър. Но избягвайте да го прокламирате на улицата. Тук всички са здрави и не носят вируси, но малцина притежават имунитет.

— Дойдохме тук да изпробваме различни занимания и после отново ще отпътуваме — каза Хорхе. — Вероятно след седмица. Надявам се, че ще успеем да запазим своята малка тайна.

— Какво е ВЗЗ? — прошепна Томас на Миньо.

— Да не мислиш, че знам?

— Вирусно заразна заплаха — обясни Бренда. — Тихо. Тук хора, които не са чували този термин, будят подозрение.

Томас понечи да каже още нещо, но в този момент вътрешните врати се отвориха. Следваше къс коридор с метални стени. В дъното имаше трета врата. Томас се зачуди докога ще продължи това.

— Влизайте в детектора един по един, ако обичате — нареди жената. Гласът ѝ кънтеше глухо в коридора. — Господин Галарага ще е пръв.

Хорхе влезе в тясното помещение и вратите се затвориха.

— Какъв е този детектор? — попита Томас.

— Засича разни неща — отвърна уклончиво Берта.

Томас повдигна озадачено вежди. В същия миг зазвуча сигнал и вратата се отвори. Хорхе не беше вътре.

— А сега госпожица Диспейн — обяви жената, в чийто глас вече се долавяше досада.

Бренда кимна на Томас, докато влезаше в детектора. След около минута дойде ред на Миньо.

Той погледна към Томас. Лицето му имаше сериозно изражение.

— Ако не те видя от другата страна — промърмори, — помни, че те обичам. — Подсмихна се, забелязал, че приятелят му се пули, престъпи прага и вратата се затвори.

Малко след това жената покани Томас.

Той влезе в тясното помещение и вратата се затвори. Блъсна го силен въздушен поток, изписукаха индикатори, после вратите пред него се отвориха и внезапно се озова сред много хора. Томас се озърна изплашено и едва сега видя своите приятели. Беше малко потиснат от целия този хаос наоколо. Шумна тълпа от мъже и жени — много от тях притиснали към устите си нечисти кърпи — изпълваше огромно помещение с висок, стъклен покрив, през който проникваха слънчеви снопове. В далечния ъгъл зад прозорците се виждаха няколко небостъргача, макар че биха били джуджета в сравнение с онези в изоставения град на Обгорените земи. Те бяха окъпани в светлина. Томас не спираше да се озърта, удивен от всяка нова находка, и почти забрави страховете си отпреди малко.

— Не е толкова зле, а, *мучачо!* — попита Хорхе.

— Дори ми харесва — обади се Миньо.

Томас бе слисан, не можеше да престане да върти глава и да оглежда огромната сграда, в която се бяха озовали.

— Какво е това място? — попита най-сетне той. — Кои са тези хора? — Той огледа тримата си спътници в очакване на отговор. Хорхе и Бренда изглеждаха малко смутени от въпросите му.

— Все забравям, че си изгубил спомените си — промърмори Бренда с тъжен вид, сетне разпери ръце. — Нарича се мол. Всъщност сградата се простира покрай стената, заобикаляща града. Състои се предимно от магазини и офиси.

— Никога не бях виждал толкова много... — Той млъкна. Към тях се приближаваше мъж с тъмносиньо сако, втренчил поглед в Томас. Изглеждаше малко неспокоен.

— Здравейте — прошепна Томас и кимна на непознатия.

Мъжът спря при тях, преди някой да успее да реагира. Кимна на останалите и рече:

— Знаем, че някакви хора са избягали от ЗЛО. И съдейки по берга, с който пристигнахте, предполагам, че сте част от тази група. Препоръчвам ви да приемете съвета, който ще ви дам. Няма от какво да се страхувате — искаме да ни помогнете и ви обещаваме, че ще бъдете под наша закрила.

Той подаде на Томас навита на руло бележка, обърна се и се отдалечи без дума повече.

— Какво, за бога, беше това? — учуди се Миньо. — Какви ги приказва този?

Томас разгъна бележката.

— Тук пише: „Трябва да се срещнем колкото е възможно по-скоро — аз съм с една група, която се казва «Дясната ръка». Тъгълът на «Кенууд» и «Брокшайър», апартамент 2792“.

Томас усети, че на гърлото му засяда буца. Беше познал подписа в долния край на бележката. Погледна към Миньо, уверен, че лицето му е преbledняло.

— Бележката е от Гали.

Оказа се, че не се налага Томас да обяснява. Бренда и Хорхе бяха започнали работа за ЗЛО достатъчно отдавна, за да знаят кой е Гали, как е бил низвергнат в Езерото, как двамата с Томас са станали съперници заради спомените на Гали след Промяната. Но за Томас той бе само гневното момче, метнало ножа, който уби Чък. Спомняше си как Чък издъхна в ръцете му.

След това Томас бе изгубил контрол над себе си. И беше удрял Гали, докато сметна, че го е убил. Сега, когато осъзна, че явно не е, почувства неочаквано облекчение — ако тази бележка *наистина* бе от Гали. Колкото и да го мразеше, Томас не искаше да бъде убиец.

— Не е възможно да е от него — подметна Бренда.

— Защо не? — попита Томас, все още завладян от облекчението. — Какво може да е станало с него, след като ни отведоха? Дали той...

— Не, не умря. Прекара няколко седмици в лазарета, където лекуваха счупената му скула. Но това нараняване не можеше да се сравни с психическата травма. Използваха го да убие Чък, защото психиатрите смятаха, че ще се сдобият с полезни поведенчески реакции. Всичко беше планирано предварително. Накараха Чък да застане пред теб.

Всичкият гняв, който Томас досега стоварваше върху Гали, внезапно се премести към ЗЛО, допълвайки вече съществуващия резервоар с омраза към тази организация. Ако Бренда беше права, Гали се бе оказал безволев инструмент. Омразата се увеличи, когато осъзна, че е било предварително замислено да убият Чък вместо него.

А Бренда продължаваше:

— Чух, че един от телепатите е организирал инцидента по такъв начин, че да е променлива не само за теб и за езерните, които бяха свидетели... но и за Чък през последните му секунди живот.

За миг Томас си помисли, че гневът ще го завладее напълно — че ще сграбчи някоя невинна жертва от тълпата и ще я пребие до смърт, както си мислеше, че е направил с Гали.

Той си пое рязко въздух и разтърси глава.

— Вече нищо не ме учудва — процеди през стиснати зъби.

— Разсъдъкът на Гали не може да понесе деянието му — говореше Бренда. — Той се побърка и трябваше да го освободят. Сигурна съм, че никой не вярва на историята му.

— Защо тогава мислиш, че не е той? — попита Томас. — Може би се е поправил, намерил е занимание тук.

Бренда поклати глава.

— Виж, всичко е възможно. Но аз съм го виждала с очите си. Изглеждаше като човек, заразен от изблика. Опитваше се да яде столове, пръскаше слюнка, крещеше с цяло гърло и си скубеше косите.

— Аз също го видях — добави Хорхе. — Един ден успя да се промъкне покрай охраната. Тичаше гол по коридорите и крещеше неистово, че имал буболечки в кръвта.

— Чудя се каква ли ще е тази „Дясна ръка“? — подхвърли замислено Томас.

— Чувал съм слухове за тях — рече Хорхе. — Говорят, че е нелегална група, опитваща се да свали ЗЛО.

— Още една причина да се явим на срещата, определена в бележката — промърмори Томас.

На лицето на Бренда се четеше съмнение.

— Наистина смятам, че преди всичко трябва да се свържем с Ханс.

Томас вдигна бележката и я размаха.

— Първо ще се срещнем с Гали. Нуждаем се от човек, който познава този град. — А и инстинктът му говореше, че трябва да започнат от Гали.

— Ами ако е клопка?

— Да — кимна Миньо. — Да не пропускаме и тази възможност.

— Не — поклати глава Томас. — Време е да престанем с тази игра на отгатване. Понякога те правят нещо, за да ме подтикнат да извърша противоположното на това, което смятат, че бих направил.

— Какво? — И тримата го погледнаха учудени.

— Отсега нататък ще постъпвам така, както ми се струва, че е правилно — обясни Томас. — А нещо ми подсказва, че ще е добре да отидем на онова място и да се срещнем с Гали — поне ще разберем

дали наистина е той. Гали преживя много в Езерото и има всички причини на света да бъде на наша страна.

Останалите продължаваха да го гледат смутено, сякаш не можеха да измислят доводи да се противопоставят.

— Разбрахме се значи — заяви Томас. — Приемам тези погледи за съгласие. Радвам се, че сме на едно мнение. А сега, как ще стигнем до това място?

Бренда въздъхна уморено.

— Да си чувал някога за такси?

След бързо похапване в една от закусвалните на мола те взеха такси, за да ги откара в града. Когато Хорхе подаде на шофьора карта, с която да плати, Томас се разтревожи да не би чрез нея да ги проследят от ЗЛО. Веднага щом се отпуснаха на седалките, той шепнешком му зададе този въпрос.

В отговор на лицето на Хорхе също се изписа безпокойство.

— Страхуваш се, защото Гали знае, че идваме, така ли? — предположи Томас.

Хорхе кимна.

— Малко. Но от думите на непознатия излиза, че в града наистина се носи мълвата за избягала от ЗЛО групичка. Изглежда, „Дясната ръка“ ни търси от известно време. Доколкото зная, те се укриват някъде тук.

— Или има връзка с групата на Тереза, ако са дошли преди нас — подметна Бренда.

Томас не знаеше какво да мисли.

— Сигурен ли си, че постъпваме правилно? — обърна се той към Хорхе.

— Всичко ще бъде наред, *мучачо*. След като вече проникнахме в града, ЗЛО ще видят доста зор да ни намерят. По-лесно е, отколкото си мислиш, да се слееш с тълпата в този град. Отпусни се.

Томас въздъхна, облегна глава и се загледа през прозореца.

Градският пейзаж поразяваше въображението му. Помнеше тези летящи коли от детството си — с автоматично управление, между тях множество полицейски машини. Но толкова много неща му бяха напълно непознати — огромните небостъргачи, ярките неонов

реклами, безбройните тълпи. Наистина му беше трудно да повярва, че всичко това е реално. Дълбоко в съзнанието му продължаваше да съществува съмнението, че по някакъв начин ЗЛО са манипулирали зрителните му нерви и това е поредната симулация. Чудеше се дали някога е живял в подобен град и ако е така, как е могъл да забрави подобно великолепие.

Докато се носеха по оживените улици, мина му мисълта, че светът в края на краищата може да не се окаже толкова лошо място. Но с течение на времето погледът му привикна и тогава взе да забелязва подробности, които в началото пропускаше. И колкото повече време минаваше, толкова по-силно се пробуждаше безпокойството му. Почти всички хора по улиците имаха нещастен вид. Опитвах се да се избегнат — и не само от желание да са учтиви. Стараех се да не се доближават едни до други. И също като в мола, много от тях носеха маски или притискаха към лицата си кърпи.

Стените на сградите бяха окичени с табели и облепени с плакати. Някои предупреждаваха за опасността от зараза, други обясняваха какви опасности дебнат извън пределите на града, даваха указания какво да направиш, ако се натъкнеш на болен. Сред плакатите вниманието на Томас привлече един, на който се виждаше снимката на жена със слабо лице и пристегнатата назад коса. Под нея пишеше „Председателят Пейдж ви обича“.

Председателят Пейдж. Томас веднага позна името. Това бе жената, на която според Бренда можеха да имат доверие. Единствената. Обърна се да попита Бренда, но се отказа. Нещо му подсказа, че ще е най-добре да го обсъдят, когато останат сами. Постепенно забеляза и още нещо — голяма част от плакатите бяха издраскани отгоре с графити. Трудно беше да запомни как изглежда жената, тъй като често ѝ бяха изрисувани мустаци или дяволски рога.

По улиците доста често се срещаха усилените полицейски патрули — стотици на брой, всичките с червени ризи и противогози, държащи в едната си ръка оръжие, а в другата портативно устройство за лабораторен анализ, подобно на това, на което се бяха подложили и те при влизането в града. Колкото повече се отдалечаваха от външната стена, толкова по-мръсни ставаха улиците. Имаше боклуци навсякъде, често се виждаха изпочупени прозорци, почти всички стени бяха

надраскани с графити. И въпреки яркия слънчев ден ставаше все по-сумрачно.

Таксито свърна в една странична уличка и Томас се изненада как тротоарите внезапно опустяха. Колата спря пред бетонна сграда, издигаща се поне двайсет етажа нагоре, шофьорът извади картата на Хорхе от таксиметъра и му я върна. Томас възприе това като подкана да напуснат таксито.

Веднага щом се озоваха навън и колата отпътува, Хорхе посочи близкото стълбище.

— Номер 2792 е там, на втория етаж.

Миньо подсвирна, докато се озърташе.

— Ама че уютно местенце.

Томас се съгласи. Нямаше нищо приветливо в това място, а покритите с графити тухлени стени го плашеха. Не искаше да се изкачва по стълбището, за да види какво го очаква там.

Бренда го побутна отзад.

— Твоя беше идеята, ти води.

Той преглътна болезнено и започна да се изкачва по стълбите. Останалите го последваха. Олющената и напукана врата на апартамент 2792 изглеждаше сякаш е била поставена тук преди хиляда години, бяха останали само няколко петна от зелената боя.

— Това е безумие — прошепна Хорхе. — Абсолютна лудост.

Миньо изсумтя.

— Веднъж вече Томас го нарича почти до умирачка, ако трябва, ще го направи отново.

— Освен ако не ни посрещнат с оръжие — възрази Хорхе.

— Ще млъкнете ли? — тросна се Томас, чиито нерви бяха изопнати докрай. Без повече колебание той се пресегна и потропа на вратата. Изминаха няколко секунди, преди да се отвори.

Томас веднага позна чернокосото момче отсреща. Беше Гали. В това нямаше съмнение. Но лицето му бе покрито с белези, които се смесваха с чертите му като бели червеи. Дясното му око изглеждаше затворено завинаги, а носът, който и преди инцидента бе закривен, сега очевидно бе зараснал на една страна.

— Радвам се, че дойде — рече Гали с пресипнал глас. — Защото краят на света е близо.

Гали отстъпи назад и разтвори вратата.

— Влизайте.

Томас почувства внезапно угризение заради това, което бе сторил на Гали. Нямаше представа как да се държи, нито какво да каже. Просто кимна и пристъпи вътре.

Озоваха се в сумрачна, но чиста стая без мебели. Миришеше на шунка. Прозорецът бе засенчен от голямо жълто одеяло, хвърлящо зловещо сияние.

— Сядайте — покани ги Гали.

Томас не можеше да спре да се чуди откъде „Дясната ръка“ са научили за пристигането му в Денвър и какво искат, но инстинктът му подсказваше, че трябва да играе по правилата им, преди да получи някакви отговори. Настаниха се на голия под, от едната страна Томас и приятелите му, от другата Гали. Лицето на Гали изглеждаше още поужасно на мъждивата светлина, подпухналото му око бе кръвясало.

— Познаваш Миньо — поде сконфузено Томас. Двамата си кимнаха. — Това са Бренда и Хорхе. Те са от ЗЛО, но...

— Зная кои са — прекъсна го Гали. Не изглеждаше ядосан, поскоро говореше някак унесено. — Тези сбръчканяци от ЗЛО ми върнаха миналото. Без да ме питат дали го искам. — Той втренчи поглед в Миньо. — Ей, ти се държа много мило с мен на последния събор. Благодаря за това. — Сарказмът бе неприкрит.

Томас присви устни, споходен от неприятната картина — Миньо събаря Гали на пода и го заплашва. Беше забравил този случай.

— Имах лош ден тогава — отвърна Миньо и по лицето му не можеше да се разбере дали съжалява.

— Да бе, сигурно — изкриви устни Гали. — Но миналото си е минало, нали? — Той се подсмихна, но никой не се присъедини към него.

Миньо може и да нямаше угризения, но Томас ги изпитваше.

— Гали, съжалявам за това, което направих. — Той се опита да издържи на втренчения поглед на Гали. Искаше другото момче да му повярва, да знае, че за него ЗЛО са общ и страшен враг.

— *Ти съжаляваш? Аз убих Чък. Той е мъртъв. Заради мен.*

Чул това, Томас не почувства облекчение, а тъга.

— Не беше по твоя вина — намеси се в опит за умиротворение Бренда.

— Глупости дрънкаш — възрази Гали. — Ако имах повече кураж, нямаше да им позволя да ме контролират. Но се оставих, защото си мислех, че ще убия Томас, а не Чък. Да ми изсъхнат ръцете, ако съм искал да посегна на онова нещастно хлапе.

— Колко великодушно от твоя страна — подхвърли Миньо.

— Значи искаше да ме убиеш? — попита Томас, изненадан от искреността му.

Гали изпръхтя.

— Само не ми хленчи. Мразя те повече, отколкото съм мразил когото и да било на този свят. Но миналото вече няма значение. Време е да обсъдим бъдещето. И края на света.

— Чакай малко, *мучачо* — намеси се Хорхе. — Първо, искам да ни разкажеш с най-малки подробности за всичко, откакто ЗЛО те прибраха до момента, когато си се озовал тук.

— И най-вече откъде знаеше, че сме пристигнали — добави Миньо. — И за времето на пристигането ни? Кой бе онзи странен тип, който ни донесе бележката?

Гали се подсмихна отново, от което лицето му стана още по-страшно.

— Май не може да спечелиш нечие доверие, когато си бил със ЗЛО.

— Така си е — потвърди Томас. — Разказвай какво става. Особено ако държиш на помощта ни.

— На *твоята* помощ? — подскочи Гали. — Не бих го казал по този начин. Но съм сигурен, че имаме общи цели.

— Слушай — изгледа го остро Томас, — трябва ни причина да ти вярваме. Просто започни да говориш.

Настъпи дълга пауза, но накрая Гали поде:

— Човекът, който ви донесе бележката, се казва Ричард. Той е член на една група на име „Дясната ръка“. Те имат свои хора във всеки

град на тази лайняна планета. Поставили са си за цел да свалят ЗЛО, но не разполагат с необходимите ресурси да го осъществят, поне засега. Искат да преминат към действие, но все още им липсва известна информация.

— Чували сме за тях — кимна Бренда. — Но ти как се забърка с тези хора?

— Те имат няколко агенти в главния комплекс на ЗЛО, които се свързаха с мен и ми обясниха, че ако се престорят на побъркан, ще ме отпратят. Бях готов на всичко, за да напусна онова място. Както и да е „Дясната ръка“ се нуждаеха от вътрешен човек, който знае какъв е редът в сградата и познава системите за сигурност. Ей такива цопла. Ето защо те нападнаха колата, която ме ескортираше, и ме освободиха. Доведоха ме тук. Колкото до това откъде знаех, че ще дойдете, получихме анонимно съобщение по обединената мрежа. Предположих, че вие сте ни го пратили.

Томас погледна въпросително Бренда, но тя само повдигна рамене.

— Значи не сте били вие — заключи Гали. — Тогава може да е някой от щаба. Както и да е, след като го узнахме, проникнахме в системите на летището и проверихме кога и къде ще се появите.

— И ни доведе тук, за да обсъдим как да свалим ЗЛО? — попита Томас. Дори далечната възможност това да се осъществи го изпълваше с надежда.

Гали кимна бавно и заговори отново:

— Казваш го все едно не би било проблем. И по същество е точно така. Но все пак имаме два големи проблема.

— Хайде, кажи ни кои са те — подкани го Бренда.

— Успокой се, момиче.

— Какви проблеми? — настоя и Томас.

Гали изгледа ядно Бренда, сетне извърна поглед към Томас.

— Първо, говори се, че избликът върлува из града и че властите полагат огромни усилия да прикрият този факт. Защото сред болните има и много от управляващите. Потискат вируса с блаженството — то поукротява болестта, така хората изглеждат здрави, но това не пречи на разпространението на заразата. Предполагам, че същото става и по целия свят. Просто няма начин да се спре това чудовище.

Томас усети, че сърцето му се свива от страх. Мисълта, че светът може да бъде злят от орди побърканици, му се стори ужасяваща. Още повече ако си един от малкото мразени хора с имунитет към болестта.

— А какъв е вторият проблем? — попита Миньо. — Сякаш първият не ни стига.

— Хората като нас.

— Хората като нас? — повтори Бренда объркано. — Имаш пред вид мунитата?

— Да. — Гали се наклони напред. — Те изчезват. Отвличат ги или бягат някъде, но сякаш просто се разтварят във въздуха. Никой не знае. Една птичка ми събщи, че ги събирали и продавали на ЗЛО, за да провеждат с тях изпитанията си. Пак са се хванали за старата история. Дали е истина или не, през последните шест месеца броят на мунитата в този град намаля наполовина и повечето от тях изчезват без следа. Това предизвиква сериозни главоболия. Градът се нуждае от тях повече, отколкото хората си дават сметка.

Тревогата на Томас отново взе да набира сила.

— Но нали хората мразят мунитата? Може би те ги избиват, или нещо подобно. — Не искаше да помисли за другата възможност — че ЗЛО ги отвличат и подлагат на същите мъчения, които бяха преживели и те.

— Съмнявам се — поклати глава Гали. — Моята птичка разполага със солидни източници, които проникват надълбоко в ЗЛО. Тези два проблема обаче са доста неприятна комбинация. Избликът е обхванал града, макар властите да твърдят противното. И мунитата изчезват. Скоро няма да остане нито един в цял Денвър. Вероятно и в другите градове.

— И какво общо има това с нас? — попита Хорхе.

Гали го погледна учудено.

— Защо, не те ли интересува, че тази цивилизация се е запътила към своя край? Че градовете се рушат. Съвсем скоро светът ще се напълни с психопати, които ще искат да те изядат за закуска.

— Разбира се, че ни е грижа — каза Томас. — Но какво очакваш да направим?

— По дяволите — зная само, че ЗЛО имат една цел: да намерят лек. Но очевидно това няма да стане. Ако разполагахме с техните пари

и средства, бихме могли наистина да помогнем. Да опазим здравите. Мислех, че ще искате да участвате.

Томас, разбира се, искаше. Отчаяно.

Гали сви рамене, като видя, че никой не отговаря.

— Нямаме много за губене. Може би все пак ще е добре да се опитаме.

— Гали — спря го Томас. — Да знаеш нещо за Тереза и групата, с която тя избяга?

Гали кимна.

— Да, открихме ги. И им разказахме същото, което казах и на вас. Кой мислиш, е моята птичка?

— Тереза — прошепна Томас. В сърцето му блесна искра на надежда — вероятно тя си бе спомнила тези неща за ЗЛО, когато са премахнали заличителя. Дали пък операцията не я бе накарала да промени възгледите си? Ако е така, то прокламациите й, че „ЗЛО е добро“, трябва да са останали в миналото.

— Точно така. Тя обаче не е съгласна да започва всичко отново. Спомена и че се надявала да те намери. Но имаше още нещо.

— Май продължението няма да ми хареса — изстена Томас.

Гали повдигна рамене.

— Напоследък е така. Един от нашите, които търсеха групата ви, чул странен слух. Свързан е с всички хора, които са избягали от щаба на ЗЛО. Не съм сигурен, че могат да ви проследят, но изглежда, по някакъв начин са разбрали, че сте в Денвър.

— И какъв е този слух? — попита Томас.

— Дават голяма награда за някакъв тип на име Ханс, който е работил за ЗЛО, а сега живее тук. ЗЛО смятат, че сте дошли в града заради него и го искат — жив или мъртъв, дори по-добре мъртъв.

Бренда се надигна веднага.

— Тръгваме си. Хайде. Побързайте.

Хорхе и Миньо също се изправиха и Томас ги последва. Даде си сметка, че Бренда е била права одева. Намирането на Ханс бе първостепенната им задача. Трябваше час по-скоро да се освободят от проследяващите устройства, а щом ЗЛО издирват Ханс, важно е да ги изпреварят.

— Гали, кълнеш ли се, че всичко, което ни каза, е истина?

— До последната дума. — Гали също се надигна от пода. — „Дясната ръка“ е готова да премине към действие. Вече обмислят плановете си. Нуждаят се обаче от информация за ЗЛО, а кой по-добре от нас може да се справи с тази задача? Ако успеем да привлечем Тереза и другите, толкова по-добре. Сега ни е нужен всеки човек.

Томас реши да се довери на Гали. Може никога да не са се харесвали, но имаха общ враг, а това ги поставяше в един отбор.

— Какво да направим, ако ни трябва връзка? Тук ли да дойдем, или някъде другаде?

Гали се усмихна.

— Върнете се тук. По всяко време преди девет сутринта, до края на тази седмица. Аз ще съм наоколо. Не мисля, че ще предприемем никакви действия по-рано.

— Действия? — попита Томас любопитно.

— И без това ви казах достатъчно. Ако искате още, ще трябва да се върнете. Аз ще бъда тук.

Томас кимна и протегна ръка. Гали я стисна.

— Не те виня за нищо — рече Томас. — Видял си какво съм правил за ЗЛО, когато премина през Промяната. На твое място и аз не бих се доверил на такъв човек. Сега знам, че не си искал да убиеш Чък. Но не разчитай на прегръдки всеки път, когато се срещаме.

— Чувството е взаимно.

Бренда вече беше при вратата и ги очакваше нетърпеливо. Преди Томас да си тръгне, Гали го улови за ръката.

— Нямаме много време. Но можем да постигнем нещо.

— Ще се върнем — обеща Томас и последва приятелите си. Вече не се страхуваше от непознатото. На мястото на страха бе дошла надеждата.

Не намериха Ханс чак до следващия ден.

Хорхе ги отведе в евтин мотел, преди това си купи дрехи и храна. Томас и Миньо използваха компютъра в стаята, за да търсят по обединената мрежа, докато Хорхе и Бренда позвъниха на десетина души, за които Томас не бе чувал досега. След няколко часа работа най-сетне откриха адрес, през който Хорхе потърси „приятел на приятел на врага на техния враг“. По това време вече бе късна нощ и скоро всички се натръшкаха по леглата и на пода.

На следващата сутрин се изкъпаха, нахраниха и облякоха новите дрехи. След това взеха такси и отидоха на адреса, на който им бяха казали, че живее Ханс — сграда с апартаменти в малко по-добро състояние от този на Гали. Качиха се на четвъртия етаж и почукаха на сива метална врата. Жената, която се показа, твърдеше, че никога не е чувала за Ханс, но Хорхе продължи да упорства. Тогава над рамото на първата жена се показа възрастна дама с посивели коси.

— Пусни ги — нареди тя с нисък глас.

Минута по-късно Томас и тримата му другари седяха около олющена кухненска маса, втренчили погледи в навъсения човек на име Ханс.

— Радвам се да видя, че всичко е наред с теб, Бренда — рече той. — И с теб също, Хорхе. Но не съм в настроение да си играя на гатанки. Така че, защо не ми кажете направо какво искате.

— Мисля, че знаеш главната причина, поради която сме тук — отвърна Бренда и кимна към Томас и Миньо. — Но току-що узнахме, че ЗЛО са обявили награда за главата ти. Трябва да побързаме и да свършим нашата работа, а ти да се махнеш оттук и да се скриеш другаде.

Ханс сякаш не я чу, докато разглеждаше двамата си потенциални клиенти.

— Все още носите имплантите, така ли?

Томас кимна, малко притеснен от неизвестното, което им предстоеше.

— Искам да извадите само контролния прибор. Не желая да ми връщате спомените. И държа преди това да ми кажете как се прави тази операция.

Ханс направи кисела физиономия.

— Що за глупости? Бренда, какъв е този страхливец, който си ми довел?

— Не съм страхливец — ядоса се Томас. — Просто нося твърде много хора в главата си.

Ханс протегна ръце и тропна по масата.

— Кой е казал, че ще правя нещо с главата ти? Кой те е излъгал, че те харесвам достатъчно, за да се заема с теб?

— Че останаха ли свестни хора за харесване в Денвър? — промърмори недоволно Миньо.

— Внимавайте, защото след три секунди ще ви изхвърля от апартамента си.

— Всички да млъкнат за малко! — извика Бренда. Тя се наведе към Ханс и заговори с тих глас: — Чуй ме, това е важно. Томас е *важен* и ЗЛО биха направили практически всичко, за да го докопат. Не можем да рискуваме и да им позволим да ни доближат достатъчно, за да поставят него и Миньо под свой контрол.

Ханс погледна Томас, преценявайки го, както учен оценява опитен екземпляр.

— Не ми изглежда чак толкова важен. — Той поклати глава и се надигна. — Дайте ми пет минути за подготовката. — След тези думи напусна стаята без повече обяснения. Томас се питаше дали не го е познал — ако е работил за ЗЛО по времето, когато и той е бил там.

Бренда въздъхна и се облегна назад в креслото.

— Не беше толкова зле.

„Да бе — помисли си Томас. — Защото най-лошото тепърва предстои.“ Беше се поуспокоил, че в края на краищата Ханс е склонил да им помогне, но докато се оглеждаше, безпокойството му отново се върна. Предстоеше му да позволи на свършено непознат човек да се рови в мозъка му в един потънал в мръсотия апартамент.

— Томи, нещо ми изглеждаш изплашен — рече Миньо.

— Не забравяй, *мучачо* — обади се Хорхе. — На теб също ти предстои. Сивокосото старче каза пет минути, така че се приготви.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре — отвърна философски Миньо.

Томас опря лакти на масата, ръцете му бяха започнали да пулсират.

— Томас? — прошепна Бренда. — Всичко наред ли е?

Той вдигна глава.

— Трябва само да...

Думите заседнаха на гърлото му, защото внезапно в гърба го прониза остра болка. Изчезна с бързината, с която се бе появила. Той седна изправен в креслото, но в този миг през ръцете и краката му премина вълна от конвулсии, тялото му се изви на една страна и се свлече на пода, като продължаваше да се гърчи. Томас извика от болка и уплаха, опитвайки се отчаяно и безполезно да овладее тресящите се крайници. Ала не успяваше. Краката му се блъскаха в пода, пищялите му удряха краката на масата.

— Томас! — извика Бренда. — Какво ти става?

Въпреки загубата на телесен контрол умът на Томас оставаше ясен. Виждаше с крайчеца на окото, че Миньо се е надвесил над него и се опитва да го успокои, а Хорхе наблюдава изцъклен сцената.

Томас понечи да отговори, но от устата му потече слюнка.

— Можеш ли да ме чуеш? — извика Бренда, надвесена над него. — Томас, какво ти става?

И тогава крайниците му внезапно застинаха, краката му се изопнаха неподвижно, а ръцете му се отпуснаха настрани. Не можеше да ги накара да се повдигнат. Опитваше се отново и отново, ала нищо не се получаваше. Помъчи се да заговори, но дори устните му отказваха да оформят думите.

На лицето на Бренда се четеше нескрит ужас.

— Томас? — повика го тя. Не знаеше как, но тялото му изведнъж отново се раздвижи. Ръцете и краката му се свиха — той се изправяше! Сякаш бе нечия марионетка. Направи опит да изкрещи, но не успя.

— Добре ли си? — попита Миньо.

Томас бе завладян от паника, ала тялото му продължаваше да върши разни неща въпреки волята му. Главата му трепна, после се

завъртя към вратата, през която бе излязъл домакинът. Устата му забълва думи, които идваха от неговия ум:

— Аз не мога... да ви позволя... да го направите.

Томас се бореше отчаяно срещу тази чужда сила, мъчеше се да си възвърне контрола над мускулите. Но нещо отвън го държеше и направляваше действията му.

— Томас, те са те открили! — извика Бренда. — Бори се с тях!

Той наблюдаваше безпомощно как ръката му се протяга, блъсва я в лицето и я събаря на пода.

Хорхе се завтече да я защити, но Томас замахна и го фрасна с юмрук в брадичката. Главата на Хорхе отхвъркна назад, от устните му се разлетяха кървави пръски.

Томас отново зареди думи, които не бяха негови:

— Не мога... да ви позволя... да направите... *това!*

Той буквално изкрещя последните думи и от усилието го заболя гърлото. Сякаш мозъкът му бе програмиран да произнася само това изречение и нищо повече.

Бренда се бе изправила. Миньо го гледеше със слисано изражение. Хорхе триеше кръвта от устата си, а в очите му блещукаха гневни пламъчета.

Нещо изплува в ума на Томас. Някакъв спомен за защитна програма на импланта, която да не позволява да бъде отстраняван. Искеше да извика на приятелите си, да им каже да го упоят. Но не можеше. Насочи се към вратата с неуверени крачки, като избута Миньо от пътя си. Когато доближи кухнята, ръката му се протегна и стисна дръжката на един нож. Томас направи отчаян опит да го пусне, ала пръстите му се бяха свили и вкопчили в дръжката.

— Томас! — извика Миньо, отърсил се най-сетне от вцепенението си.

Томас се завъртя към него и вдигна ножа. Ненавиждаше се, че е толкова слаб и не може да овладее тялото си. Отново се опита да проговори — безуспешно. Единственото, което правеше тялото му, бе да попречи да бъде изваден имплантът.

— Искаш да ме убиеш ли, сбръчканяко? — попита Миньо. — Ще хвърлиш това нещо, както Гали го хвърли по Чък? Хайде, давай. Хвърли го!

За един кратък миг Томас се ужаси, че тялото му ще направи точно това, но той внезапно се завъртя в противоположна посока. В този момент на вратата се появи Ханс и го погледна с разширени от ужас очи. Томас предполагаше, че Ханс е главната му цел — програмата щеше да нападне всеки, който се готви да извади импланта.

— Какво, по дяволите, става? — ахна Ханс.

— Не мога... да ти позволя... да го направиш! — отвърна Томас.

— Точно от това се боях — промърмори Ханс. Той изгледа останалите. — Ей, я елате да ми помогнете!

Томас си представяше устройството на импланта като микроскопична машинка, управлявана от още по-микроскопични паяци. Той се бореше с тях, стиснал зъби до болка. Но ръката му започна да се повдига, уловила с побелели пръсти дръжката на ножа.

— Не мо... — Преди да успее да завърши изречението, някой го удари отзад и ножът излетя от ръката му. Той се строполи на пода и в последния миг видя, че зад него стои Миньо.

— Няма да ти позволя да нараниш някого! — рече приятелят му.

— Разкарай се от мен! — кресна Томас, и този път не знаеше кой произнася думите.

Но Миньо бе притиснал ръцете му към пода. Надвеси се над него, като дишаше тежко.

— Няма да те пусна, докато не освободят от контрол ума ти.

Томас искаше да се усмихне, ала лицето му не бе в състояние да изпълни и тази обикновена команда. Усещаше напрежение във всеки мускул.

— Няма да спре, докато Ханс не отстрани импланта — извика Бренда. — Ханс?

Мъжът коленичи до Томас и Миньо.

— Не мога да повярвам, че някога съм работил за тези хора. За *теб*. — Той почти изплю последните думи, загледан в момчето.

Томас го гледаше безпомощно. Тялото му копнееше да се отпусне — и да позволи на Ханс да си свърши работата. Но изведнъж нещо се разпали вътре в него и го накара да се повдигне нагоре,

извивайки се в дъга. Миньо продължаваше да го притиска с цялата си тежест. Но който и да контролираше Томас, изглежда, бе освободил всичкия адреналин от депата, защото силата му се оказа по-голяма от тази на Миньо и момчето отлетя настрани.

Само след миг Томас отново бе на крака. Той сграбчи ножа от пода и се хвърли към Ханс, замахвайки с острието. Мъжът отби удара с лакът и на кожата му остана дълга червена резка. После двамата се вкопчиха един в друг и се затъркаляха по пода. Томас непрестанно се опитваше да го промуши, но засега Ханс успяваше да се измъкне.

— Дръжте го! — извика Бренда някъде отблизо.

Томас видя нечии ръце да изплуват в полезрението му и да го стискат за китките. Някой го хвана за косата и я дръпна назад. Томас нададе истеричен вик и замахна слепешката с ножа. Ала същевременно дълбоко в себе си почувства облекчение — Хорхе и Миньо се бяха стоварили едновременно отгоре му и вече го удържаха, а Бренда теглеше Ханс настрани. Някой избягна ножа от ръката му и острието изтрополи по пода. Друг го изрита надалече.

— Не мога да ви позволя да го направите! — изкрещя Томас. Ненавиждаше се, макар да знаеше, че няма никаква власт над себе си.

— Млъквай! — извика му на свой ред Миньо, докато двамата с Хорхе го притискаха към пода. — Ти, побъркан глупако! Те те карат да беснееш!

Томас отчаяно искаше да каже на Миньо, че е прав — че той самият не вярва на думите си.

Миньо се обърна и извика на Ханс:

— Да измъкваме по-бързо тази гадост от главата му!

— Не! — изкрещя Томас. — Не! — Той отново взе да се дърпа и извива със силата на безумец. Но четиримата бяха твърде много дори за него. Те успяха да го удържат за ръцете и краката, а след това го вдигнаха от пода на кухнята и го понесоха по един къс коридор, докато той продължаваше да се гърчи и рита, и събори няколко картини от стената. Падането им бе придружено от шум на разбито стъкло.

После Томас изкрещя за последен път и всичко свърши. Нямаше повече сила да се съпротивлява на външния контрол. Беше се предал.

— Тук, вътре! — извика зад него Ханс.

Влязоха в малка, отрупана с вещи лаборатория, в която имаше два шкафа с инструменти и легло. Над голия матрак висеше

примитивно подобие на маската, която бе видял в комплекса на ЗЛО.

— Сложете го на леглото! — нареди Ханс. Те тръгнаха Томас по гръб на матрака, където той продължи да се съпротивлява. — Изпълнете този крак към мен, трябва да го упоя.

Миньо, който го държеше за единия крак, сега сграбчи и двата и ги притисна с тяло към леглото. Томас кой знае защо си спомни как бяха правили нещо подобно с Алби, когато той претърпя Промяната в Чифлика.

Чуваше се трополене и дрънчене, докато Ханс ровичкаше из шкафчето, скоро след това той се върна.

— Дръжте го колкото се може по-неподвижно!

Томас изригна в последни яростни усилия да се освободи, крещейки с цяло гърло. Дори успя да измъкне едната си ръка и зашлеви Хорхе през лицето.

— Престани! — кресна му Бренда, докато го улавяше за ръката.

Томас отново изви гърди нагоре.

— Не мога... да ви позволя да го направите! — Никога досега не бе изпитвал подобна ярост.

По някакъв начин Бренда съумя да го хване и затисна ръката му с тялото си.

Томас усети пробуждане в крака. Беше толкова странно — да се съпротивляваш отчаяно и същевременно да искаш това да се случи.

Когато мракът започна да изпълва съзнанието му и тялото му се отпусна, той най-сетне успя да си възвърне контрола. В последната секунда промърмори:

— Мразя тези сбръчканияци.

След което потъна.

Изгубен в мъглата на лекарствата, Томас се унесе в сън.

Той е на петнайсет, седи в леглото. Стаята тъне в мрак, само жълтеникав кръг светлина осветява бюрото. Тереза седи на стол, обърната е към него. Лицето ѝ е с нещастно изражение.

— Трябва да го направим — казва тя тихо.

Томас е там и същевременно не е там. Не помни подробности от това, което се е случило, но знае, че сърцето му се е свило от уплаха. Дватамата с Тереза са извършили нещо ужасно, но сънуващият Томас не си спомня точно какво. Нещо, което не е по-малко отвратително само защото други хора са ги накарали да го направят.

— Трябва да го направим — повтаря тя.

— Зная — отвърща Томас с глас, безжизнен като прахта.

В главата му изниква една дума: Пречистването. Невидима стена му пречи да си припомни повече.

Тереза отново започва да говори:

— Том, те искат да свърши по този начин. По-добре да умреш, отколкото да полудяваш от година на година. Вече си тръгнаха. Нямаме избор, нито друг начин да се получи. Решено е и толкоз. Необходимо е да обучим нови хора и да продължим изпитанията. Стигнахме твърде далеч, за да изоставим всичко точно сега.

За миг Томас е изпълнен с омраза към нея. Но си дава сметка, че тя се опитва да бъде силна.

— Това не означава, че съм длъжен да го харесвам. — И той не го харесва. Никога преди не се е ненавиждал по-силно.

Тереза кима, но не отговаря.

Сънуващият Томас се опитва да проникне в ума на своя по-млад вариант и да проучи по-подробно спомените му. Някогашните Създатели, заразени от изблика, са пречистени и мъртви. Има безброй доброволци, които да заемат местата им. Две успоредни изпитания набират сила с всяка година и дават все повече резултати. Бавно, но неумолимо изграждан модел. Обучение на заместници.

Всичко това го има там. Но той му обръща гръб, защото миналото е минало. Сега му остава само бъдещето.

Томас отново потъва в черната забрава.

Томас се събуди все още под въздействието на упойката, с болка зад клепачите. Сънят продължаваше да пулсира в ума му, макар че подробностите бързо се губеха. Знаеше достатъчно за пречистването — смяна на първоначалните Създатели с техните последователи. Двамата с Тереза бяха принудени да изтребят целия личен състав след разразилата се епидемия — нямаха друг избор, тъй като бяха единствените с имунитет. Беше се заклел никога вече да не го прави.

Миньо седеше на съседния стол, увесил глава и задрямал.

— Миньо — прошепна му Томас. — Ей, Миньо, събуди се.

— А? — Миньо отвори очи и се закашля. — Какво? Какво става?

— Нищо. Искях само да знам как вървят нещата. Ханс успя ли да неутрализира имплантите? Изчисти ли ни?

Миньо се прозя и кимна.

— Да, и двамата сме чисти. Поне така твърди той. Човече, ама и ти направи едно шоу. Спомняш ли си нещо?

— Разбира се, че помня. — Томас се изчерви от срам. — Но бях като парализиран. Опитвах се отново и отново и не можех да спра този, който ме държеше под контрол.

— Братче, за малко да ми клъцнеш топките!

Томас се разсмя, нещо, което не бе правил от доста време. Изведнъж се почувства щастлив.

— Жалко, че не съм успял. Бих могъл да спася света от бъдещи малки миньосчета.

— Просто помни, че си ми длъжник.

— Прието. — Всъщност бе длъжник на всички.

Влязоха Бренда, Хорхе и Ханс. Имаха сериозен, дори навъсен вид и усмивката изчезна от лицето на Томас.

— Какво става, да не би Гали да е наминал насам и да е донесъл някоя лоша новина? Изглеждате сякаш са ви потънали гемииите.

— Ти пък на какво се радваш толкова, *мучачо*? — отвърна Хорхе. — Преди няколко часа се опита да ни намушкаш с нож.

Томас отвори уста да се извини — да обясни, — но Ханс му даде знак да мълчи. Той се наведе над леглото и освети очите му с малко фенерче.

— Главата ти се прояснява доста бързо. Болката ще изчезне скоро — операцията ти беше малко по-сериозна заради предпазната програма.

— Всичко оправено ли е? — Томас погледна Бренда.

— Да, получи се — отвърна тя. — Съдейки по факта, че вече не се опитваш да ни убиеш, механизмът е деактивиран. И...

— И какво?

— Ами, би трябвало отново да можеш да разговаряш с Тереза и Арис.

— Това е чудесно — възкликна Томас, но усети, че сърцето му се свива. — Някакви признаци за неприятности?

Тя поклати глава.

— Не, но те не могат да рискуват. Ханс и жена му трябва да заминат. Той иска първо да ти каже нещо.

Ханс се бе отдръпнал към стената, вероятно за да ги остави да разговарят насаме. Сега отново се надвеси, свел поглед.

— Бих искал да дойда с вас и да ви помогна, но имам жена. Първо трябва да се погрижа за нея. Исках да ти пожелаая успех. Надявам се, че ще сполучиш да направиш това, за което аз нямах кураж.

Томас кимна. Промяната в отношението на Ханс бе осезаема — може би наскорошният инцидент му бе припомнил на какво са способни ЗЛО.

— Благодаря. Ако успеем да спрем ЗЛО, ще дойдем да те потърсим.

— Ще видим — промърмори Ханс. — За доста неща ще видим дали ще станат.

Той се обърна и отново се отдалечи. Томас не се съмняваше, че този човек пази много мрачни спомени в ума си.

— Сега какво? — попита Бренда.

Томас си даваше сметка, че нямат време за почивка. Вече беше готов със следващата стъпка.

— Трябва да открием нашите приятели и да ги убедим да се присъединят към нас. После ще се върнем при Гали. Единственото,

което съм постигнал в този живот, бе да помогна за организирането на експеримент, който се провали и предизвика нещастие за цял куп хлапета. Трябва да прекратим операцията, преди да съберат нови мунита и да започнат отначало.

— Ние? — заговори Хорхе. — Какви ги говориш, хермано?

Томас премести поглед към него.

— Трябва да помогнем на „Дясната ръка“ — заяви той решително.

Никой не бързаше да отговори.

— Добре де — обади се накрая Миньо. — Но първо поне да похапнем.

Отскочиха до близкото кафене, което им препоръчаха Ханс и жена му.

Томас никога досега не бе влизал в подобно място. Поне не помнеше да го е правил. Клиентите се редяха на опашка, получаваха кафе и сладкиши, сетне се насочваха към някоя маса или излизаха навън. Една нервна жена повдигна маската си и сръбна от кафето. До вратата се бе изправил облечен в червена униформа мъж и от време на време подлагаше на тест някой случайно избран посетител. Странно метално съоръжение покриваше носа и устата му.

Томас, Миньо и Бренда седнаха на една маса в дъното, а Хорхе отиде да вземе храна и напитки. Вниманието на Томас бе привлечено от един около четирийсетгодишен мъж, седнал на съседната маса, пред витрината, от която се виждаше улицата. Не беше докоснал кафето си, откакто Томас и приятелите му пристигнаха, и от чашата вече не се вдигаше пара. Седеше прегърбен, опрял лакти на коленете, втренчил поглед в някаква точка в другия край на заведението.

Имаше нещо обезпокоително в лицето му. Очите му почти плуваха в орбитите, ала същевременно в тях се долавяше намек за наслаждение. Когато Томас сподели наблюдението си с Бренда, тя прошепна, че човекът вероятно е пристрастен към блаженството и ако го заловят, ще го тикнат в затвора. Томас можеше само да се надява, че мъжът ще си тръгне скоро.

Хорхе се върна със сандвичи и димящи чаши кафе, след което четиримата се заеха да утоляват глада си. Томас знаеше, че всеки от тях си дава сметка колко рисковано е положението им, но се радваше на възможността да си отдъхнат поне за кратко.

Довършиха закуската и се готвеха да си вървят, но Бренда остана на стола.

— Момчета, ще ме почакате ли няколко минути отвън? — попита тя. Стана очевидно, че имаше предвид Хорхе и Миньо.

— Моля? — настръхна Миньо. — Пак ли тайни?

— Не. Нищо подобно. Обещавам. Просто ми трябва съвсем малко време. Искам да кажа нещо на Томас.

Томас бе изненадан, но и изпълнен с любопитство. Той седна отново.

— Вървете — рече на Миньо и Хорхе. — Няма да скрия нищо от вас. И тя го знае.

Миньо изръмжа недоволено, ала все пак последва Хорхе. Двамата излязоха на тротоара. Миньо се ухили през витрината на Томас, но си личеше, че не е доволен. Томас му махна и погледна въпросително Бренда.

— Е? Какво искаш да ми кажеш? — попита той.

— Наясно съм, че трябва да бързаме, и затова ще бъда пределно кратка. Нямахме време да останем насаме, а исках да знаеш, че това, което стана в Обгорените земи, не беше само игра. Бях там по работа, отидох да помогна да се изпълни замисълът, но наистина се *привързах* към теб и това ме *промени*. Има още няколко неща, които заслужаваш да знаеш. За мен, за председателя Пейдж и за...

Томас вдигна ръка да я прегърне.

— Моля те, спри.

Тя се дръпна назад и на лицето ѝ се изписа изненада.

— Защо? Какво има?

— Не искам да знам нищо. Сега ме интересува само какво ще направим оттук нататък. И нищо друго. Не желая да слушам нито за моето минало, нито за ЗЛО. Време е да вървим.

— Но...

— Не, Бренда. Говоря сериозно. Имаме цел, затова сме тук и трябва да се съсредоточим върху нея. Край на приказките.

Тя задържа погледа му, сетне сведе глава.

— Тогава ще ти кажа само, че си тръгнал в правилната посока. И че вършиш каквото трябва. И ще продължавам да ти помагам — доколкото мога.

Томас се надяваше, че не я е обидил, но държеше на думите си. Време беше да вървят, макар че тя очевидно едва се сдържаше да не сподели нещо. Докато я разглеждаше, погледът му случайно се спря на мъжа на съседната маса. Беше извадил от джоба си нещо, което Томас не можеше да види, и го притискаше към сгъвката на дясната си ръка. После затвори за миг очи, премигна бавно и когато ги отвори,

изглеждаше още по-замаян. Главата му бавно се отпусна назад и се опря на витрината.

Мъжът с червената риза се приближи и Томас се намести, за да вижда по-добре. Униформеният вървеше към масата на дрогируания мъж. Една нисичка жена пристъпяше до него и му шепнеше нещо с изплашен вид.

— Томас? — попита Бренда.

Той опря пръст на устните си и кимна към мястото, където предстоеше да се развият събитията. Тя се обърна да погледне нататък.

Мъжът с червената риза изрита дрогируания по крака и той надигна глава. Двамата си размениха няколко реплики, но Томас не можа да ги чуе заради общата глъчка в кафенето. Седналият мъж внезапно бе придобил изплашен вид.

— Трябва да се махаме — прошепна Бренда. — Веднага!

— Защо? — Томас бе любопитен да види какво ще последва.

— Не питай, а ставай — подкани го тя и се надигна.

Тя се отправи към изхода и Томас най-сетне я последва. Но тъкмо се надигаше от стола, когато униформеният извади пистолет и го насочи към дрогируания мъж, след това допря анализиращото устройство до лицето му. Дрогируаният го отблъсна и се хвърли напред, вкопчвайки се в униформения. Томас се ококори, вцепенен от изненада, в този миг пистолетът тупна на пода и се плъзна към касата. Двамата мъже се сгромолясаха върху масата и от нея паднаха на пода.

Униформеният започна да вика и идващ иззад металната маска, гласът му звучеше като на робот:

— Имаме заразен! Всички да се евакуират от сградата!

В заведението настъпи суматоха, въздухът се изпълни с писъци, докато посетителите бягаха към изхода.

Томас съжали, че се е забавил. Трябваше да избяга, когато имаше възможност. Изведнъж се озова в плътна тълпа, която бе запретила изхода. Бренда не би могла да си пробие път назад, дори да искаше. Томас бе приквещен под масата и гледаше ужасен как двамата мъже се борят на пода, налагат се и всеки се мъчи да се претърколи върху другия.

Томас осъзнаваше, че единствената заплаха за него е да не пострада в мелето. Той имаше имунитет. Не би могъл да се зарази. Останалите посетители се мъчеха отчаяно да си пробият път навън. И съвсем обяснимо, имаше големи шансове някои от тях да станат жертви на заразата. Но докато можеше да стои встрани от блъсканицата, за него нямаше опасност.

Някой затропа по витрината и когато се обърна, Томас видя, че Бренда е при Миньо и Хорхе на тротоара пред кафенето. Тя му махаше трескаво да излезе навън. Но Томас искаше да види какво ще стане.

Най-сетне униформеният притисна болния мъж към пода.

— Престани да упорстваш! — извика му той със същия металически глас. — Те вече идват.

Заразеният мъж внезапно се отпусна и избухна в хлипания. Едва сега Томас осъзна, че кафенето се е опразнило и той е единственият, освен двамата герои на сценката. В помещението се възцари зловеща тишина.

Униформеният погледна към него.

— Хлапе, защо си още тук — да не искаш да умреш? — Без да чака отговор той продължи: — Щом ти е толкова интересно да гледаш, поне ми помогни. Намери ми пистолета. — И насочи отново вниманието си към поваления мъж.

Томас имаше чувството, че сънува. Беше виждал доста сцени на насилие, но тази бе различна. Отиде да потърси пистолета към касата, накъдето се бе плъзнал.

— Аз съм... имам имунитет — рече той, като се запъваше. Коленичи, пхна ръка под щанда и напипа хладния метал. Извади пистолета и се върна при униформения.

Мъжът не му благодари. Той взе пистолета, скочи на крака и го насочи към лицето на заразения.

— Напоследък взе да се случва все по-често. Навсякъде се натъкваме на хора, които са привикнали към блаженството.

— Това значи било блаженството — промърмори Томас.

— Ти знаеше ли? — попита униформеният.

— Ами, той се държеше странно още откакто влязох.

— И не каза нищо? — кожата около маската на мъжа бе придобила цвета на ризата му. — Какво ти има бе, момче?

Томас се стресна от внезапното избухване на човека с червената риза.

— Аз... съжалявам. Наистина не знаех какво става.

Заразеният се бе свил на топка на пода и продължаваше да плаче. Човекът с червената риза се отдръпна от него и втренчи поглед в Томас.

— Не си знаел? Що за... Ти откъде си?

Сега вече Томас ужасно съжаляваше, че не е избягал.

— Аз... името ми е Томас. Не съм никой. Аз просто... — Той търсеше отчаяно някакво обяснение. — Не съм от града. Съжалявам.

Униформеният извърна пистолета към него.

— Сядай долу. Сядай ей там — и посочи близкия стол.

— Почакайте! Кълна се, че имам имунитет! — Сърцето на Томас заблъска в гърдите му. — Затова...

— Сядай долу! Веднага!

Коленете на Томас омекнаха и той се отпусна на стола. Погледна към вратата и дъхът му секна, когато видя там Миньо, а зад него Бренда и Хорхе. Но Томас не искаше приятелите му да се забъркват, нито да пострадат заради него. Той бързо поклати глава да си вървят.

Униформеният не им обърна внимание, втренчил поглед в Томас.

— Щом си толкова сигурен, че си муни, нямаш нищо против да те подложат на теста, нали?

— Не. — Предложението го накара да почувства облекчение. Може би мъжът ще го пусне, след като се убеди, че казва истината. — Хайде, направете го.

Униформеният прибра пистолета, извади прибора и го допря до лицето на Томас.

— Погледни в него, с отворени очи — нареди той. — Ще отнеме само няколко секунди.

Томас се подчини с надеждата всичко да приключи колкото се може по-бързо. Видя проблясването на разноцветните светлини, с което го бяха посрещнали при градската порта, и почувства полъха на въздух.

Униформеният дръпна прибора и погледна данните на малкия екран.

— Е, прав беше. Ти наистина си проклето муни. Ще ми обясниш ли сега как дойде в Денвър и защо не знаеше, че трябва да информираш властите, ако видиш, че някой приема блаженството?

— Преди работех за ЗЛО — произнесе Томас още преди да е осъзнал какво казва. Просто искаше да се махне оттук.

— Мога да повярвам на тия глупости колкото и че проблемите на тоя тип тук нямат нищо общо с изблика. Дръж си задника залепен за стола, иначе натискам спусъка.

Томас преглътна уплашено. Но по-скоро бе ядосан на себе си, че се забърка в тази ситуация.

— Добре — промълви той.

Но униформеният вече му бе обърнал гръб. Помощта бе дошла — четирима, облечени от главата до петите в костюми от дебела зелена гума. Лицата им бяха скрити зад големи очила и под тях се виждаха същите маски като на униформения.

Изведнъж в ума на Томас изникнаха странни и объркани образи. Един от тях се задържа — Когато го откараха от Обгорените земи, след като раната му се инфектира. Всички на берга носеха маски като тези.

— Какво става тука? — попита един от новодошлите. — Двама ли спипа?

— Не точно — отвърна униформеният. — Този е муни, реши да остане и да гледа шоуто.

— Муни, значи. — Мъжът изглеждаше изненадан, сякаш не можеше да повярва на думите му.

— Да, муни. Скри се под масата, докато останалите бягаха, а после разправяше, че искал да види какво ще стане. На всичко отгоре

заподозрял, че нашият бъдещ побърканяк е вземал блаженството, но не казал на никого. Просто продължил да си сръбва кафето.

Всички погледи се обърнаха към Томас. Той само сви рамене.

Униформеният отстъпи назад и четиримата мъже със защитни костюми наобиколиха поваления нещастник. Един от тях държеше в ръцете си масивен пластмасов предмет. Имаше мундщук в единия край и мъжът го насочи към заразения сякаш е оръжие. Томас се опита да разрови обърканата си памет за някакво обяснение за странното устройство.

— Господине, искаме да изпълнете крака — рече един от работниците на поваления. — Дръжте тялото си неподвижно и се опитайте да се отпуснете.

— Аз не знаех! — проплака заразеният. — Откъде можех да знам?

— Знаел си! — кресна му униформеният. — Никой не взема блаженство само за кеф.

— Харесваше ми начинът, по който се чувствах — продължи да упорства заразеният.

— За тази цел има предостатъчно евтина дрога. Стига си лъгал и си затваряй устата! — Униформеният махна с ръка, сякаш прогонваше досадна муха. — Кого го е грижа? Тикайте го в чувала.

Заразеният отново се сви на кълбо, хвана коленете си с ръце и ги притисна към гърдите.

— Не е честно. Аз не знаех! Защо не ме изгоните от града? Кълна се, няма да правя опити да се върна. Кълна се! Кълна се!

Той отново избухна в ридания.

— О, ще те изгонят, не бери грижа — увери го униформеният и погледна към Томас. Сякаш се усмихваше зад маската — очите му сияеха от задоволство. — А ти, муни, гледай внимателно. Ще ти хареса.

Томас изведнъж се изпълни с неистова омраза към униформения. Той откъсна очи от него и погледна към четиримата, които се надвесваха над лежащия мъж.

— Изправи крака! — кресна му един от работниците. — Иначе ще те боли ужасно! Веднага!

— Не мога! Моля ви, оставете ме!

Униформеният се наведе над нещастника, разбута работниците и опря пистолет в лицето му.

— Изправи краката или ще ти пусна един куршум в мозъка, така ще облекча работата на всички. Направи го! — Томас не можеше да повярва на безразличието на униформения.

Очите на нещастника се изпълниха с ужас, той бавно отпусна крака и изопна тяло на пода. Униформеният се дръпна назад и прибра пистолета в кобура.

Мъжът със странния син предмет незабавно зае позиция до главата на нещастния заразен и опря мундщука в челото му, притискайки го в косата.

— Опитай се да не мърдаш. — Оказа се, че е жена, но гласът ѝ иззад маската звучеше още по-зловещо, отколкото мъжките. — Или ще изгубиш нещо.

Томас дори нямаше време да помисли какво може да означава това, защото жената натисна едно копче и от мундщука бликна подобно на гел вещество. Беше синьо на цвят и лепкаво, то се стече бързо по лицето на мъжа и запълзя надолу. Той изпищя, но звукът бе приглушен от стеклия се в устата му гел. Веществото започна бързо да се втвърдява, превърна се в черупка, през която Томас можеше да вижда. За броени секунди половината тяло на заразения застина неподвижно. Томас забеляза, че униформеният го наблюдава и извърна плахо очи към него.

— Какво? — попита Томас.

— Голямо шоу, а? — ухили се мъжът. — Наслаждавай се, докато приключи. След това идваш с мен.

31

Сърцето на Томас се сви. Имаше нещо садистично в погледа на униформения, докато се навеждаше отново над заразения. Междувременно синият гел бе достигнал краката, обгръщайки ги в твърда пластмасова обвивка. Жената се изправи и Томас видя, че държи в ръцете си празен чувал. Тя го сгъна и го прибра в джоба.

— Да го разкараме от тук — рече тя.

Четиримата се наведоха да вдигнат заразения. Томас не сваляше очи от униформения мъж. Какво, по дяволите, значеше това, че идва с него? Къде? Защо? Ако другият нямаше пистолет, Томас щеше да побегне.

Когато групата се отправи към вратата, там отново се показа Миньо. Готвеше се да влезе вътре, но униформеният вдигна оръжие.

— Спри веднага! — извика той. — Излизай!

— Но ние сме с него. — Миньо посочи Томас. — И трябва да вървим.

— Този няма да ходи никъде. — Мъжът се сепна, сякаш му бе хрумнало нещо. Погледна към Томас, после отново към Миньо. — Чакай малко. И ти ли си муни?

Томас усети, че го завладява паника. Но Миньо бе достатъчно бърз. Той се завъртя и се стрелна навън.

— Спри! — извика униформеният и хукна към вратата.

Томас скочи към витрината. Видя Миньо, Бренда и Хорхе да пресичат улицата и да изчезват зад ъгъла. Униформеният спря пред кафенето, пристъпи неуверено, после се върна. С пистолет, насочен към Томас.

— Трябва да те застрелям в шията и да те гледам как умираш заради стореното от твоя приятел. Но благодари на Бога, че мунитата са ценни, инак щях да го направя само за да се почувствам по-добре. Ама и днес е един ден.

Томас не можеше да повярва, след всичко, което бе преживял, че позволи да се забърка в подобна нелепа история. Не беше изплашен,

по-скоро ядосан.

— Е, моят не беше по-добър — промърмори той.

— Поне ще ми помогнеш да си натъпча джоба. И, между другото, запомни, че не те харесвам. Още щом те видях, не ми стана симпатичен.

Томас се усмихна.

— Какво пък, чувствата ни са взаимни.

— Странно хлапе си ти. Присмиваш се. Ще видим как ще се чувстваш довечера, като залезе слънцето. Хайде. — Той махна към вратата. — И имай предвид, че търпението ми почти се е изчерпало. Опитах ли някой трик, ще те гръмна в тила и ще кажа на полицията, че си се държал като болен и си побягнал. На мен номера не ми минават. Дори няма да ме разпитват.

Томас стоеше на място и се опитваше да прецени шансовете си. Всичко бе толкова странно, дори смешно, макар и по извратен начин. Беше избягал от ЗЛО, за да бъде задържан от някакъв въоръжен градски служител.

— Не ме карай да го казвам отново — изръмжа униформеният.

— Къде отиваме?

— Скоро ще разбереш. А аз ще съм един богат щастливец. Сега се размърдай.

Томас вече два пъти бе прострелван и знаеше колко боли. Изглежда, че трябваше да последва неприятния тип, ако не искаше за трети път да мине през това. Той изгледа ядно униформения и се отпрати към вратата. Когато я доближи, спря.

— Накъде?

— Наляво. Ще извървим кротко и без неприятности три пресечки, после пак свиваме наляво. Там ни чака кола. Трябва ли да те предупреждавам какво ще се случи, ако опитах нещо?

— Ще застреляш невъоръжено дете в тила. Разбрах го.

— О, човече, как ви мразя вас, мунитата. Хайде, тръгвай. — Той опря дулото на пистолета в гърба на Томас и двамата излязоха на улицата.

Стигнаха третата пресечка и свиха вляво, без да разменят повече приказки. Беше задушно и влажно и тялото на Томас бе плувнало в пот. Той посегна да си изтрие челото и униформеният го перна по тила с дръжката на пистолета.

— Не го прави — изръмжа. — Може да се изнервя и да ти пусна един куршум в главата.

Томас трябваше да приложи цялата си воля, за да не отговори.

Улицата бе пуста, имаше боклуци навсякъде. По стените бяха разлепени плакати — едни предупреждаваха за опасността от изблика, други бяха с образа на председателя Пейдж. Всички бяха надраскани и изписани отгоре с графити. Когато приближиха една пресечка и трябваше да спрат, за да пропуснат няколко минаващи коли, Томас забеляза вляво на стената съвсем нов и все още ненадраскан плакат. Той се обърна и прочете предупреждението:

СЪОБЩЕНИЕ НА ОБЩЕСТВЕНАТА СЛУЖБА

!!!Да спрем разпространението на изблика!!!

Помогнете да бъде спряно разпространението на изблика. Научете симптомите, преди да заразите своите съседи и приятели.

Избликът е общоприето название за VC21xb47, високо заразен, създаден от човека вирус, случайно разпространен сред населението по време на хаоса след катастрофата, породена от слънчевите изригвания. Избликът предизвиква прогресивно дегенеративно заболяване на мозъка, довеждащо до неконтролируеми движения, емоционален дистрес и умствена дезориентация. Резултатът е пандемията на болестта.

Учените са навлезли в последната фаза от клиничните изпитания, но все още няма стандартно лечение за изблика. По правило изходът на болестта е фатален, вирусът се разпространява по въздуха.

В тези времена хората трябва да бъдат обединени, за да предотвратят разпространението на пандемията. Като се научите да разпознавате симптомите на вирусно заразното заболяване, или ВЗЗ, вие ще предприемете първата стъпка към битката срещу изблика.

Трябва да се съобщава незабавно на властите за всички подозрителни субекти.

Описанието продължаваше с пет до седемдневния инкубационен период и симптомите — как белези като раздразнителност и проблеми с равновесието могат да се окажат ранни предупредителни сигнали, последвани от деменция, параноя и в крайната фаза, пристъпи на агресия. Томас бе наблюдавал всички тези симптоми, когато пътищата му се пресякоха с тези на побърканиците.

Униформеният сръчка леко Томас и двамата продължиха нататък. Докато вървяха, Томас се върна в мислите си към предупреждението от плаката. Фактът, че вирусът е създаден от човека, не само го изплаши, но и пробуди някакъв далечен спомен, който все не успяваше да изрови. Макар в предупреждението да не се казваше открито, той знаеше, че има още нещо, и за първи път съжали, че няма достъп до предишната си памет.

— Ето тук е.

Гласът на униформения го върна в настоящето. Малка бяла кола ги очакваше в дъното на улицата, на десетина крачки по нататък. Томас отчаяно се опитваше да измисли някакъв изход от ситуацията. Но можеше ли да рискува да бъде застрелян?

— Ще седнеш на задната седалка — нареди мъжът. — Без проблеми, ясно? Вътре имам белезници и ще те гледам, докато сам си ги слагаш. Мислиш ли, че ще се справиш, без да направиш някоя глупост?

Томас не отговори. Надяваше се отчаяно, че Миньо и останалите са наблизко и готвят някакъв план. Трябваше му някой, който да отвлече вниманието на униформения.

Стигнаха колата и униформеният извади ключовете, за да ги опре до предния прозорец. Ключалката щракна и той отвори задната врата, насочил пистолета към Томас.

— Влизай. Веднага!

Томас се подвоуми, оглеждайки улицата, но не видя никого. Районът бе пуст, после зърна някакво движение с крайчеца на окото си. Увиснала във въздуха кола, голяма почти колкото полицейската. Обърна се и видя, че летящата полицейска патрулка се снижава и насочва към тях. Бръмченето от двигателя ѝ се усилваше.

— Казах да влизаш — процеди през зъби униформеният. — Белезниците са на подложката по средата.

— Насам идва полицейска кола — рече Томас.

— Да, и какво? Само си патрулира, това ѝ е работата. Хората, които я управляват, са на моя страна, не на твоя. Такъв ти е късметът, приятелче.

Томас въздъхна — все пак си заслужаваше да опита. Къде ли са неговите приятели?

Огледа района за последен път, сетне се наведе и влезе в колата. Тъкмо вдигаше глава към униформения, когато във въздуха отекнаха картечни откоси. Мъжът се олюля, завъртя се и тупна по гръб, като продължаваше да подскача. Куршумите се забиваха в гърдите му и хвърляха искри от металната маска. Той изпусна пистолета, маската му се изтърколи с дрънчене на настилката. Пред ужасения поглед на Томас униформеният се завъртя на една страна и застина неподвижно.

И тогава изстрелите утихнаха. Томас не смееше да помръдне, питайки се какво ще последва. Чуваше ритмичното бръмчене на увисналата отгоре кола и си даваше сметка, че тя е източникът на атаката. Машината бе роботизирана и тежковъоръжена. От говорителя на покрива долетя познат глас:

— Томас, излизай от колата.

Томас потрепери. Би познал този глас навсякъде.

Беше Джансън. Плъха.

Томас не можеше да овладее изненадата си. Първо се поколеба, но после се стрелна навън. Полицейската кола се поклащаше на метри от него. Отстрани се появи прозорче, зад него екран, на който се виждаше лицето на Джансън.

Завладя го облекчение. Това наистина бе Плъха, но той не беше в летящата кола — виждаше само неговия образ.

— Какво стана? — попита той. Опитваше се да не гледа към окървавения мъж на земята. — Как ме намери?

Джансън го наблюдаваше с мрачно изражение.

— Повярвай ми, положих доста усилия и извадих късмет. Можеш да ми благодариш. Току-що те спасих от ловец на глави.

Томас се разсмя.

— Сигурно ти си този, който им плаща. Какво искаш?

— Томас, ще бъда откровен с теб. Единствената причина, поради която не дойдохме в Денвър, за да те заловим, е високият риск от заразяване. Това е най-безопасният начин за връзка с теб. Призовавам те да се предадеш и да завършим изпитанията.

Томас едва се сдържа да не изкрещи. Защо да се връща в ЗЛО? Ала пред очите му все още бе убийството на униформения. Не биваше да преминава границата.

— Защо да се връщам?

Джансън го гледаше безизразно.

— Анализирахме окончателните данни за избор на Последния кандидат и ти излезе отпред. Имаме нужда от теб, Томас. Сега всичко е в твоите ръце.

„Само през трупа ми“ — помисли си момчето. Но подобни думи нямаше да го отърват от Плъха. Ето защо завъртя глава и се престори, че обмисля чутото, а после каза:

— Ще помисля върху това.

— Надявам се да го сториш. — Плъха помълча малко. — Има нещо, което, струва ми се, съм длъжен да ти кажа. Най-вече, защото ще

повлияе на решението ти. Ще те накара да осъзнаеш защо трябва да направиш това, което искаме от теб.

Томас се бе облегнал на покрива на колата — изтощен емоционално и физически.

— Какво?

Лицето на Плъха се сгърчи, което му придаде още по-плъхешки вид.

— Става дума за приятеля ти Нют. Боя се, че ужасно е загазил.

— Загазил с какво? — попита Томас със свито сърце.

— Наясно си, че той е заразен с изблика и първите симптоми вече се проявяват.

Томас кимна и се сети за писмото в джоба му.

— Изглежда обаче, че болестта се развива твърде бързо. Симптомите на агресия и раздразнителност, на които и ти бе свидетел, говорят, че скоро ще пострада разсъдъкът му. Очаква го лудост.

Томас пребледня. Беше приел, че Нют няма имунитет, но очакваше последствията да настъпят след месеци, дори година. Ала в думите на Джансън имаше истина — болестта прогресираше твърде бързо. А го бяха оставили сам извън града.

— Би могъл да го спасиш — подхвърли тихо Джансън.

— Наслаждаваш ли се на всичко това? — попита Томас. — Защото понякога ми се струва, че се забавляваш.

Джансън поклати глава.

— Просто си върша работата, Томас. Искам да открием лечение не по-малко от всеки друг. Освен от теб може би, преди да ти отнемем паметта.

— Добре, сега ме остави.

— Надявам се да дойдеш, Томас — повтори Джансън. — Имаш възможност да извършиш велики дела. Съжалявам за нашите различия. Но не забравяй, че трябва да побързаш. Времето ни изтича.

— Ще помисля върху това — измърмори Томас. Беше му неприятно, че се държи любезно с Плъха, но това бе единственият начин да спечели време. Защото в противен случай не бе изключено да завърши като униформения — застрелян от полицейската кола, която висеше на няколко крачки от него.

Джансън се усмихна.

— Това е всичко, за което те моля. Надявам се да те видя скоро.

Екранът угасна и вратичката се затвори, после полицейската машина се издигна и бръмченето ѝ утихна в далечината. Томас я изпрати с поглед, докато се изгуби зад ъгъла. След като изчезна, той сведе глава към мъртвия. Побърза да отмести очи — гледката не беше от приятните.

— Ето го!

Той се обърна и откри, че Миньо тича по тротоара към него, следван от Бренда и Хорхе. Гледка, която накара сърцето му да трепне от щастие.

Миньо спря недалеч, забелязал трупа на униформения.

— Божичко... какво е станало с него? — Той извърна поглед към Томас. — Добре ли си? Ти ли го направи?

Томас се разсмя на абсурдното предположение.

— Да, извадих автомата и го направих на решето.

По изражението на Миньо можеше да съди, че сарказмът му не е бил добре посрещнат. Но Бренда заговори, преди момчето да успее да отвърне.

— Кой го уби?

Томас посочи към небето.

— Една от полицейските коли. Долята, застреля го, после на екрана ѝ се появи Плъха. Опита се да ме убеди, че трябва да се върна в ЗЛО.

— Човече — въздъхна Миньо, — не можеш дори...

— Успокой се — прекъсна го Томас. — Няма начин да се върна, но фактът, че ме искат толкова силно, може да ни донесе известна полза. Но се притесних за Нют. Джансън смята, че избликът го поразява по-бързо от обичайното. Трябва да се върнем и да проверим как е.

— Наистина ли го каза?

— Аха. И аз му вярвам. Видя как се държеше Нют.

Миньо го погледна с очи, пълни със страдание. Томас едва сега си спомни, че познава Нют две години по-дълго от него. Имали са достатъчно време да се сближат.

— Най-добре веднага да видим какво става с него — повтори Томас.

Миньо само кимна и извърна глава. Томас се изкушаваше да извади от джоба си писмото на Нют и да го прочете, но беше обещал

да го стори, когато настъпи подходящият момент.

— Става късно — обади се Бренда. — Нощем не разрешават да се излиза от града.

Томас едва сега забеляза, че е започнало да се стъмва и небето над тях бе придобило тъмнооранжев оттенък.

Хорхе, който досега бе мълчал, заговори:

— Това не е най-големият ни проблем. Нещо странно стана наоколо, *мучачос*.

— Какво искаш да кажеш? — попита Томас.

— От половин час хората по улиците съвсем оредяха и последните, които видях, не изглеждаха никак добре.

— Сигурно са се разбягали заради случката в кафенето — изтъкна Бренда.

Хорхе повдигна рамене.

— Не зная. *Хермана*, ще ти кажа, че тръпки ме побиват от този град. Сякаш е жив и се готви да ни прати нещо наистина гадно.

Томас неволно потрепери. Отново си спомни за Нют.

— Не може ли да се махнем оттук? Да излезем по някакъв начин?

— Може да се опитаме — отвърна Бренда. — Ако имаме късмет да намерим такси, защото сме на другия край на града.

— Ами да се опитаме — промърмори Томас. Те се отправиха надолу по улицата, но Миньо изглеждаше умислен. Томас бе сигурен, че това е предвестник на нови, още по-големи неприятности.

Вървяха около час, без да видят нито една кола, още по-малко такси. Срецнаха неколцина закъснели минувачи, а от небето от време на време долиташе злоещото бръмчене на патрулките. На всеки няколко минути чуваха в далечината звуци, които караха Томас да си спомни за Обгорените земи — някой говореше твърде високо, екваха писъци и смях. Колкото повече се стъмваше, толкова по-силен ставаше страхът им.

Накрая Бренда спря и се обърна към тях.

— Ще трябва да почакаме до утре — обяви тя. — Очевидно няма да намерим кола, нито ще стигнем далече. Трябва да поспим, за да сме свежи на сутринта.

Томас призна с неохота, че е права.

— Трябва да има някакъв начин да се измъкнем оттук — заяви инатливо Миньо.

Хорхе го стисна за рамото.

— Безполезно е, *хермано*. Летището е на поне десет мили. И като гледам какво става в града, току-виж са ни видели сметката, преди да стигнем до него. Бренда е права — по-добре да съберем сили и да отидем да му помогнем утре.

Томас нямаше какво да възрази. Доводите на Хорхе бяха разумни. Намираха се в огромен град, спускаше се нощта и те бяха на произвола на неизвестни сили.

— Поне близо ли сме до нашия мотел? — попита Томас. Молеше се Нют да изкара още една нощ сам.

Хорхе посочи наляво.

— Само на две пресечки.

Те се отправиха нататък.

Бяха на една пресечка от мотела, когато Хорхе внезапно спря и вдигна ръка във въздуха, а другата опря на устата си. Томас се закова

до него, внезапно завладян от тревога.

— Какво има? — попита Миньо.

Хорхе се завъртя бавно, оглеждайки района около тях, и Томас направи същото, учуден какво ли може да го е обезпокоило. Беше съвсем тъмно и редките улични лампи не допринасяха особено за борбата с мрака. Свят на сенки, в който сякаш дебнеха ужасни неща.

— Какво? — повтори шепнешком Миньо.

— Ами стори ми се, че чух нещо — отвърна Хорхе. — Някакъв шепот. Не от нас...

— Ето там! — извика Бренда и гласът ѝ прогърмя в тишината. — Видяхте ли? — Сочеше вляво от себе си.

Томас извърна очи нататък, но не видя нищо. Улицата, поне доколкото можеше да прецени, бе пуста.

— Някой се подаде зад онази сграда, после се шмугна обратно. Кълна се, че го видях.

— Ей! — викна Миньо. — Кой е там?

— Луд ли си? — попита го Томас. — Хайде да се прибираме в мотела.

— Успокой се, приятел. Не мислиш ли, че ако са искали да ни застрелят, или нещо от тоя род, вече щяха да са го направили?

Томас въздъхна обезсърчено. Всичко това никак не му се нравеше.

— Трябваше да ви кажа още Когато за пръв път го видях — укори се Хорхе.

— Може да не е нищо важно — успокои го Бренда. — А и да е, няма смисъл да се бавим повече. Хайде да изчезваме оттук.

— Ей! — извика отново Миньо и Томас подскочи. — Ей, ти! Кой е там?

Томас го тупна по рамото.

— Хайде, ще престанеш ли с това?

Но Миньо не му обърна внимание.

— Излез и се покажи!

Не последва отговор. Миньо явно се готвеше да тръгне към ъгъла и Томас го хвана за ръката.

— Няма да стане. Измисли нещо друго. Тъмно е, може да е клопка, дори още по-лошо. Хайде да идем да поспим и да съберем сили за утре.

Миньо не възрази.

— Добре. Щом настояваш. Но аз ще спя в леглото тази нощ.

След което те продължиха към мотела.

Мина доста време, преди Томас да успее да заспи, умът му продължаваше да се терзае над мисълта кой би могъл да ги следи. Сети се за Тереза и другите. Къде са те? Дали Тереза не е била на улицата и не се е опитвала да ги проследи? Или са били Гали и „Дясната ръка“?

Но най-много от всичко го измъчваше мисълта, че са изоставили Нют. Ами ако нещо се случи с него?

Най-сетне мислите му се замъглиха и той потъна в сън.

На следващата сутрин Томас бе изненадан колко отпочинал се чувства. Цяла нощ се бе въртял и мятал, но явно по някое време бе потънал в дълбок и отморяващ сън. След един дълъг горещ душ и закуска той бе готов да се изправи пред новия ден.

Групата им напусна мотела около осем часа и се отправи по улиците в търсене на начин да стигнат по-бързо до Нют. Срещаха редки минувачи, далеч по-малко, отколкото предния ден в натоварените часове. Поне ги нямаше онези страховити звуци, които ги стряскаха снощи.

— Нещо става тука, помнете ми думата — заяви Хорхе, докато се озърташе за такси. — Би трябвало хората вече да са излезли.

Томас разглеждаше минувачите. Никой от тях не смееше да ги погледне, всички вървяха свели глави, често притискаха маските към лицата си, сякаш се страхуваха, че вятърът може да ги свали. Крачеха забързано, трескаво и почти подскачаха, когато друг ги доближи. Томас забеляза, че една жена се е спряла да чете плаката за изблика, същия, който и той бе прочел предния ден.

— Хайде да побързаме към тъпото летище — измърмори ядосано Миньо. — Тръпки ме побиват от това място.

— Вероятно трябва да тръгнем нататък — предложи Бренда, вдигнала ръка. — Там има бизнесцентър, би трябвало да има и таксита.

Те пресякоха улицата и навлязоха в друга, по-тясна, с празен паркинг от едната страна и висока стара сграда от другата.

Миньо се наведе към Томас и прошепна:

— Човече, да ти призная, малко ме е страх в какво състояние може да заварим Нют.

Томас също бе изплашен, но не го призна.

— Не се безпокой. Сигурен съм, че с него всичко е наред.

— Да бе. А лекарството ще изхвърчи от задника ти всеки момент.

— Кой знае, може и да изхвърчи. Само че ще мирише странно.
— Миньо явно не намери шегата смешна. — Виж, нищо не можем да направим, докато не стигнем там и не видим с очите си.

— Благодаря за успокоението.

Празният паркинг вдясно от тях бе засипан с разпръснатите отломъци на стара тухлена постройка, обрасли с треволяци. Голяма част от стената продължаваше да стърчи наред празното пространство и докато я подминаваха, Томас забеляза някакво движение. Той спря и инстинктивно протегна ръка да дръпне Миньо. Сгълча го да мълчи, преди да е попитал какво става.

Бренда и Хорхе също бяха застинали неподвижно. Томас посочи натам, където бе зърнал движението.

Гол до кръста мъж, обърнат с гръб към тях, се бе надвесил и ровеше с ръце, сякаш бе изгубил нещо в калта и се опитваше да го намери. Раменете му бяха покрити със странни драскотини, имаше дълъг закривен белег през гърба му. Движенията му бяха насечени... отчаяни, помисли си Томас. Лактите му се повдигаха нагоре сякаш се мъчеше да изтръгне нещо от земята. Високите треволяци пречеха на Томас да види какво търси мъжът.

— Хайде, да вървим — подкани го шепнешком Бренда.

— Този тип е болен — прошепна Миньо. — Защо не са го прибрали?

Томас нямаше представа.

— Да се махаме.

Групата продължи нататък, но Томас не можеше да откъсне очи от мъжа. Какво ли правеше?

Когато стигнаха следващата пресечка, Томас спря и другите последваха примера му. Очевидно не само той се измъчваше от любопитство — всички искаха да хвърлят последен поглед.

Без никакво предупреждение мъжът подскочи и се обърна към тях. Устните и носът му бяха омазани с кръв. Томас се сепна, дръпна се назад и се блъсна в Миньо. Мъжът се озъби в зловеща усмивка и вдигна окървавените си ръце, за да им ги покаже. Томас се готвеше да му извика, когато болният се обърна и се зае отново с това, което бе прекъснал. За щастие, не виждаха над какво се е надвесил.

— Казах ви да изчезваме оттук — промълви Бренда.

По гърба на Томас пробягваха ледени тръпки. Всички се обърнаха и хукнаха. Изминаха две пресечки, преди да забавят ход.

Отне им още половин час, докато открият такси, но най-сетне поеха към оградата. Томас искаше да разговаря за това, на което бяха станали свидетели на пустия паркинг, но не знаеше откъде да започне. Призляваше му само при мисълта за това.

Миньо пръв наруши мълчанието.

— Този тип ядеше човешко. Сигурен съм в това.

— Може би... — Бренда преглътна мъчително. — Може би е било куче. — По гласа ѝ личеше, че не вярва и за миг в думите си. — Не че това е по-добре, разбира се.

— Със сигурност не е нещо, на което трябва да си свидетел по време на приятна разходка из непознат град, в който е обявена карантина. Започвам да вярвам на Гали. Мисля, че това място гъмжи от побърканици и скоро ще започнат масово да се избиват помежду си.

Никой не отговори. Останалата част от пътя до летището премина в мълчание.

Не им отне много време да минат през охранителния пост и да се озоват във вълнотата на масивните стени, заобикалящи града. Бергът си беше там, където го бяха оставили, стърчащ като изоставена черупка на гигантско насекомо. Нищо не помръдваше около него.

— Хайде, побързайте. Някой да отвори — подкани ги Миньо.

Хорхе извади малкото дистанционно от джоба си и натисна поредица от бутони. Товарната платформа се завъртя бавно надолу със скърцане на ръждясалите панти, докато ръбът ѝ опря в напечения бетон. Томас се надяваше да види как Нют изтичва навън, за да ги посрещне с широка усмивка на лицето.

Но вътре нищо не помръдваше и сърцето му се сви.

Миньо очевидно се чувстваше по същия начин.

— Нещо не е наред — промълви и хукна към платформата, преди Томас да успее да реагира.

— Най-добре всички да влезем — рече Бренда. — Ами ако Нют е станал опасен?

Томас потрепери при тази мисъл. Без да отговори, той последва Миньо и влезе в тъмния, смълчан берг. Беше задушно, всички системи

бяха изключени — нямаше климатизация, нито светлини.

Хорхе вървеше по петите на Томас.

— Ще включа захранването — рече той. — Че иначе ще се стопим от жегата и от нас ще останат само кокалите. — След тези думи се насочи към пилотската кабина.

Бренда настигна Томас и двамата надзърнаха в сумрака. Единствената светлина идваше откъм редките люкове. Чуваха Миньо да вика Нют някъде във вътрешността, но никой не отговаряше. Томас имаше чувството, че в душата му е зейнала пропаст, която се разширява и всмуква в себе си всякаква надежда.

— Аз ще тръгна наляво — рече той и посочи малкия коридор към каюткомпанията. — Защо не последваш Хорхе да претърсите горе? Това не е добре, Нют би трябвало вече да ни е посрещнал.

— Да не говорим, че осветлението и климатизацията са спрени — отбеляза тя, изгледа Томас мрачно и пое по коридора.

Томас продължи напред към каюткомпанията. Миньо седеше на една от койките и четеше с каменно изражение смачкана бележка. Изглеждаше още по-измършавял заради помръкналото си лице.

— Какво е това? — попита Томас.

Миньо не отговори. Продължаваше да се взира в бележката.

— Какво има?

Миньо най-сетне вдигна глава.

— Ела сам да видиш.

Протегна бележката с една ръка и се захлупи по очи на койката. Сякаш всеки миг щеше да избухне в сълзи.

— Отишъл си е.

Томас се приближи и взе бележката. Вътре бе надраскано с черен флумастер:

Те проникнаха вътре по някакъв начин. Отвеждат ме да живея с останалите побърканици.

Вероятно така е по-добре. Благодаря, че бяхте мои приятели.

Сбогом.

— Нют — прошепна Томас. Името на неговия приятел увисна във въздуха като съобщение за смърт.

Скоро всички отново се събраха в каюткомпанията. Трябваше да обсъдят как да продължат, но в действителност не знаеха какво да си кажат. И четиримата седяха, свели глави и забили погледи в пода. Томас не можеше да прогони Джансън от мислите си. Дали връщането му при него наистина би допринесло за спасяването на Нют? Всяка частица от съществуването му се бунтуваше срещу завръщането в ЗЛО, но ако го направи, ако успее да завърши изследванията...

Миньо пръв наруши мрачното мълчание.

— Искам вие тримата да ме чуете — изгледа ги бавно един по един. — Откакто избягахме от ЗЛО, се съгласявам с всички ваши решения, независимо до какво ни довеждаха. И не съм се оплаквал. Поне не много. — Той се ухили мрачно на Томас. — Но сега, в този момент, аз ще взема решението, а вие ще направите каквото ви казвам. И ако някой от вас се откаже, вървете по дяволите!

Томас вече се досещаше какво ще поиска неговият приятел и бе съгласен.

— Зная, че всеки от нас има по-големи цели — продължи Миньо. — Трябва да се свържем с „Дясната ръка“, да решим как ще постъпим със ЗЛО, всички тия глупости за спасяването на света. Но първо искам да намерим Нют. И това не подлежи на обсъждане. Четиримата — всички ние — ще летим докъдето е нужно и ще измъкнем Нют.

— Наричат го побърканияшки дворец — промърмори Бренда. Томас я погледна, но тя бе извърнала глава настрани. — Вероятно е там. Някои от тези типове с червените униформи, изглежда, са проникнали в берга, открили са Нют и са установили, че е заразен. Все пак е успял да ни напише бележка. Почти съм сигурна, че така е станало.

— Звучи логично — кимна Миньо. — Да не си била там?

— Не. Всеки голям град си има свой побърканияшки дворец — място, където пращат заразените да живеят, докато съвсем откачат. Не зная какво правят с тях след това, но дворецът не е красива гледка,

противно на названието му. Мога само да си представя какви ще са последствията за Нют. Там управляват мунита и им плащат доста добре за това. Ако искате да отидем, трябва първо добре да си помислите. Защото нямаме никакви муниции и ще бъдем беззащитни.

Въпреки мрачната картина, която Бренда обрисова, Миньо почувства проблясък на надежда.

— Приключихме с мисленето. Знаеш ли къде е най-близкият дворец?

— Да — отвърна Хорхе. — Подминахме го, докато идвахме насам. В другата страна на долината, в подножието на онези планини на запад.

Миньо плесна с ръце.

— Да тръгваме тогава. Хорхе, вдигай тази кутия с цопла във въздуха.

Томас очакваше някакви възражения. Но нямаше такива.

— Няма нищо лошо в едно малко приключение, *мучачо* — заяви Хорхе и се надигна. — Ще бъдем там след двацет минути.

Хорхе удържа на думата си. Той приземи берга на една поляна в началото на гората, която се простираше по склоновете на планината. Половината от дърветата бяха мъртви, но другата половина изглеждаха, сякаш се възстановяват след дълги години, през които над тях е тегнело зловецко заклинание. Томас си помисли, че вероятно един ден така ще се възстанови целият този свят, само че няма да има живи същества.

Той слезе по спуснатата платформа и огледа стената, заобикаляща побърканияшкия дворец само на няколко крачки от тях. Най-близката порта тъкмо се отваряше, отвътре се появиха двама души, въоръжени с гранатомети. Изглеждаха уморени, но въпреки това заеха позиции за стрелба и насочиха оръжия — бяха чули приближаването на берга отдалече.

— Началото не е добро — отбеляза Хорхе.

Един от пазачите извика нещо, но Томас не успя да го чуе.

— Да идем при тях и да поговорим. Вероятно са мунита, щом са им дали гранатомети.

— Освен ако побърканиците не са взели властта — подхвърли Миньо, но после погледна към Томас със странна усмивка. — И в двата случая влизаме и няма да излезем без Нют.

Четиримата се отправиха бавно към портата, като се стараеха да си придадат спокоен вид. Томас не би желал отново да го прострелят с граната. Докато приближаваха, той мислено отбеляза колко зле изглеждат пазачите. Бяха мръсни, плувнали в пот и покрити с белези и драскотини.

Спряха при портата и един от пазачите пристъпи към тях.

— Кои, по дяволите, сте вие? — попита той. Имаше черна коса и мустаци и бе по-висок от партньора си. — Не ми мязате на някои от онези учени глави, дето ни посещават от дъжд на вятър.

Хорхе пое инициативата, както бе направил и на летището.

— Трябваше да ви известят, че идваме, *мучачо*. Ние сме от ЗЛО и един от нашите е бил заловен по погрешка и доведен тук. Дойдохме да си го приберем.

Томас беше изненадан. В известен смисъл това, което казваше Хорхе, бе истина.

Пазачът не изглеждаше особено впечатлен.

— Да не мислиш, че тия измишльотини ни минават? Не сте първите глупаци, дошли тук с убеждението, че мястото едва ли не им принадлежи. Решили сте да си поживеете сред побърканиците? Ваша воля. Особено след това, което става в последно време. — Той отстъпи встрани и описа широка дъга с ръка, подканяйки ги насмешливо да влязат. — Наслаждавайте си на престоя в побърканиция дворец. Не връщаме пари, ако изгубите ръка или око.

Томас почти усещаше напрежението във въздуха и се безпокоеше, че Миньо може да подразни пазачите с някоя остроумна забележка, затова побърза да попита:

— Какво искате да кажете с това „в последно време“? Какво е станало?

Мъжът повдигна рамене.

— Достатъчно е да знаете, че това вече не е предишното щастливо местенце. — Той очевидно не смяташе да продължи с обясненията.

Томас вече предчувстваше, че това, което ще види, няма да му се хареса.

— А... знаете ли дали са докарвали нови... — Томас не посмя да произнесе думата „побърканицяци“ — хора през последните дни? Имате ли регистър?

Вторият пазач се покашля и плю в прахоляка.

— Кого търсите? Мъжкар или женска?

— Мъжкар — отвърна в същия дух Томас. — Казва се Нют. Малко по-висок от мен, с руса дълга коса. Накуцва.

Мъжът отново плю.

— Май ми напомня нещо. Но кой знае? Всичките ми изглеждат толкова еднакви. Ще се изръсиш ли?

Изпълнен с надежда, Томас потърси с поглед Хорхе, чието лице почервения от гняв.

Миньо обаче заговори, преди Хорхе да успее да си отвори устата:

— Имаме пари, сбръчканяко. Кажи ни къде е нашият приятел.

Пазачът отново вдигна оръжието към тях.

— Покажете ми кредитна карта, инак разговорът приключва. Искам поне хиляда.

— У него е всичко. — Миньо показа с палец Хорхе. — Алчен нещастник.

Хорхе извади картата си и я размаха във въздуха.

— Ще трябва да ме гръмнеш, за да я вземеш, и да знаеш, че няма да ти свърши работа без моите отпечатъци. Ще си получиш париците, *хермано*. А сега ни води.

— Добре — склони мъжът. — Последвайте ме. И помнете: ако някого от вас го дръпне побърканицяк или се вкопчи в някой крайник, съветвам го да се раздели по-бързо със споменатия крайник и да бяга, сякаш го гонят триста дяволи. Освен ако не е крак, разбира се.

Той се завъртя на токове и се отправи към отворената врата.

Побърканияшкият дворец бе ужасно, потънало в мръсотия място. Ниският пазач се оказа разговорлив и докато вървяха сред царящия вътре хаос, осигури на Томас повече информация, отколкото би се надявал да получи.

Той им обясни, че селището за заразени е голям комплекс от наместени един в друг пръстени, с общи зони — столова, лазарет, места за отдых, разположени в средата, а зад тях редове от спални помещения. Дворците бяха замислени като последно убежище за болните, място, където да живеят, преди болестта напълно да отнеме разсъдъка им. След това ги откарваха в далечни райони, обезлюдени след слънчевите изригвания. Подобни комплекси имаше близо до всички големи градове. Заразените получаваха възможност да изживеят спокойно последните си дни.

Но първоначално добре замислената идея постепенно се опорочила. Да събереш на едно място хора, които скоро ще изгубят разсъдъка си, се оказало сигурна предпоставка за анархия. Обитателите си давали сметка, че няма наказание, което да е пострашно от неизбежното потъване в лудост, и престъпността бързо достигнала космически размери. И така комплексите били изоставени да се разпадат.

Докато групата им вървеше между спалните — продълговати, порутени бараки, Томас си представи колко ли е ужасно да живееш на подобно място. Повечето прозорци бяха изпотрошени и пазачът им обясни, че било голяма грешка да вкарват стъкло в селището. Превърнало се в опасно оръжие. Улиците бяха осеяни с боклуци и макар че досега не бяха срещнали никого, Томас имаше чувството, че ги наблюдават от сенките. В далечината някой започна да крещи ругатни, от друга посока долетя писък и Томас се озърна боязливо.

— Защо просто не затворите това място? — попита той. — След като се е стигнало дотук?

— Да се е стигнало дотук? — повтори пазачът. — Хлапе, не знаеш какво още може да стане. Пък и какво да направиш с тези хора? Не можеш да ги оставиш в града, сред здравите. Не можеш да ги прокудиш в обезлюдените места, където да ги изядат побърканиците. А нито една власт не би си позволила да избива хора само защото наскоро са се заразили с изблика. Това е. Пък и така мунитата могат да изкарат добри пари, тъй като никой друг не би искал да работи тук.

Думите му само помрачиха още повече настроението на Томас. Светът се бе превърнал в тъжно място. Може би наистина проявяваше егоизъм, като отказваше да помага на ЗЛО да завършат изпитанията.

— Защо не наречете нещата с истинските им имена? — намеси се Бренда. — Събирате тия нещастници тук и ги оставяте да се изтребват, докато се влошат толкова, че с чиста съвест да се отървете от тях.

— Доста точно казано — кимна пазачът. В началото Томас изпитваше неприязън към него, но сега по-скоро го съжаляваше.

Те продължиха да вървят покрай редовете от постройките, до една порутени, тънещи в мръсотия и разбити.

— Къде са всички? — попита Томас. — Мислех, че това място ще е натъпкано до пръсване. И какво имаше предвид одева, като каза за настъпилите промени?

Този път пазачът склони да обясни.

— Някои — късметлиите — вегетират с блаженството в бараките си. Но повечето са в централната зона, където се хранят или кроят недобри планове. Напоследък взеха да ни пращат все повече питомци, по-бързо, отколкото успяваме да разкараме болните. Като прибавим към това факта, че мунитата взеха да изчезват и броят им намалява с всеки изминал ден, нещата скоро ще минат критичния праг.

— Мунитата изчезват? — повтори Томас. Изглежда, ЗЛО попълваше отвсякъде запасите си за финалните изследвания. Въпреки опасните последици, до които можеше това да доведе.

— Да, за два месеца изчезнаха половината от служителите ни. Без никакви обяснения. Което прави работата ни хиляда пъти по-тежка.

Томас изпъшка.

— Добре, само ни опази от тълпите и ни прибири някъде на сигурно място, докато намериш Нют.

— Не мога да не се съглася — присъедини се Миньо.
Пазачът сви рамене.
— Хубаво. Стига да си получи парите.

Пазачите най-сетне спряха на два пръстена от централната зона и казаха на групата да чака. Томас и останалите се спотаиха в сянката на една барака. С всяка изминала минута какофонията нарастваше и сега, когато бяха близо до центъра на комплекса, изглеждаше сякаш зад ъгъла се вихри голяма разпра. Томас ненавиждаше всяка секунда от пребиваването си тук, докато слушаше ужасните звуци. Питаше се дали пазачите изобщо ще се върнат, камо ли да доведат Нют.

Около десетина минути по-късно двама души се показаха от малка барака недалеч от тях. Сърцето на Томас се разтуптя и той почти бе готов да побегне, когато си даде сметка, че те нямат ни най-малко заплашителен вид. Бяха мъж и жена, държащи се за ръце, и макар дрехите им да бяха изцапани, изглеждаха напълно нормални.

Двойката се приближи към малобройната група.

— Кога пристигнахте тук? — попита жената.

Томас още не бе успял да се справи с объркването си и Бренда го изпревари:

— Дойдохме с последната група. Търсим един наш приятел. Казва се Нют, с руса коса е и накуцва. Да сте го виждали?

Мъжът я изгледа сякаш бе чул най-тъпия въпрос на света.

— Много хора тук са руси. Как можем да познаем кой е вашият? И що за име е това Нют?

Миньо понечи да отговори, но шумът, идващ откъм централната зона, накара всички да се обърнат. На лицата на двамата новодошли се изписа тревога. После, без да произнесат нито дума повече, те се шмугнаха обратно в бараката. Затвориха вратата и Томас чу, че пускат резето. След секунди прозорецът бе запрещен отвътре с масивна греда, малко парче от стъклото падна на земята и се разби.

— Изглеждат почти толкова щастливи да са тук, колкото и ние — подхвърли Томас.

Хорхе изсумтя.

— Много дружелюбни хора. Мисля пак да ги навестим.

— Очевидно не са тук отдавна — отбеляза Бренда. — Не мога дори да си представя какво е да живееш на това място. Да узнаеш, че си заразен, и да те пратят при побърканиця, та като ги гледаш, да си дадеш сметка какво те очаква.

Томас поклати бавно глава.

— И къде са тези пазачи? — попита нетърпеливо Миньо. — Колко време още ще им е нужно?

Десет минути по-късно двамата пазачи се появиха зад ъгъла.

— Какво открихте? — посрещна ги Миньо.

По-ниският сведе глава и запристъпва от крак на крак. Томас се зачуди дали не е заради нещо, на което е станал свидетел в централната зона.

Партньорът му отговори:

— Поразпитахме наоколо и мисля, че открихме вашия човек. Изглежда както го описахте и се обърна към нас, когато го повикахме по име. Но... — Пазачите се спогледаха сконфузено.

— Но какво? — настоя Миньо.

— Той каза, доста цветисто при това, да ви предадем да се разкарате оттук.

Думите му боднаха Томас право в сърцето. Представяше си как се е почувствал Миньо.

— Покажете ни къде е — настоя неговият приятел.

Пазачът вдигна ръце.

— Не чухте ли какво ви казах?

— Не си си свършил работата — настоя Томас. Беше готов да подкрепя Миньо докрай. Нямаше значение какво е казал Нют — щом са дошли тук, трябва да говорят с него.

По-ниският пазач поклати енергично глава.

— Няма начин. Поискайте да ви намерим приятеля и ние го направихме. Дайте ни парите.

— Да го виждате наблизко? — попита Хорхе. — Никой няма да получи и цент, докато не се съберем всичките.

Бренда не каза нищо, само се изправи решително до Хорхе и кимна. Томас почувства облекчение, че всички са на едно мнение въпреки посланието, пратено им от Нют.

Двамата пазачи не изглеждаха никак доволни. Те си зашепнаха, явно спореха за нещо.

— Ей! — подкани ги Миньо. — Ако си искате парите, да вървим по-скоро!

— Добре — рече накрая мустакатият. Партньорът му имаше изплашен вид. — Последвайте ни.

Двамата се обърнаха и поеха в посоката, от която дойдоха. Миньо пръв ги последва, сетне и другите. Докато навлизаха в централната част, Томас си мислеше, че нещата едва ли могат да станат по-зле. Но се оказа, че греша. Тук постройките бяха още по-порутени, улиците — по-мръсни. Видя няколко души да лежат по тротоарите, подпрели глави на торби с парцали. Бяха извърнали празни погледи към небето и очевидно бяха под въздействието на блаженството.

Пазачите вървяха отпред, въртейки оръжия наляво и надясно. По някое време се разминаха с мъж, облечен в дрипи, със сплъстена от

мръсотия коса и кожа, покрита с яркочервен обрив. Той се нахвърли върху един от проснатите на земята юноши и се зае да го рита.

Томас спря, колебаейки се дали да не се притече на помощ.

— Дори не си го помисляй — предупреди го niskият пазач, преди Томас да успее да произнесе и една дума. — Продължавай!

— Но не е ли ваша работа да...

— Млъквай и остави на нас да се оправяме — прекъсна го другият. — Ако се занимаваме с всеки, който се заяжда или бие някого, никога няма да свършим работата.

— Просто ни отведете при Нют — заяви с равен глас Миньо.

Продължиха, а Томас се опита да не обръща внимание на писъците, които се разнасяха зад тях.

Скоро стигнаха висока стена с арка, зад която се виждаше пълен с хора площад. Надпис върху арката оповестяваше, че са достигнали централната зона. Томас не можеше да разбере какво правят хората вътре, но всички изглеждаха заети.

Пазачите спряха и мустакатият се обърна към групата.

— Ще попитам само веднъж. Сигурни ли сте, че сте готови да влезете вътре?

— Да — отвърна припряно Миньо.

— Добре, тогава. Приятелят ви е в залата за боулинг. Веднага щом ви го посочим, си искаме парите.

— Хайде, да вървим нататък — изръмжа Хорхе.

Последваха пазачите през арката и навлязоха в централната зона. Тук спряха и огледаха сцената.

Първата дума, която изникна в ума на Томас, бе „лудница“. Той осъзна, че е и най-вярната.

Навсякъде имаше побърканияци.

Те изпълваха обширен площад с диаметър няколкостотин метра, по краищата на който имаше сгради, някога предназначени за магазини и ресторанти. Повечето бяха разбити и затворени. Не всички в тълпата бяха напълно полудели, но преобладаващата част можеше да се причисли към тази категория. Томас си помисли, че действията и приказките на повечето хора изглеждаха някак... превъзбудени. Едни се смееха истерично, а в очите им блещукаха безумни пламъчета, други се удряха яростно по телата. Чуваха се писъци и викове, хленч, някои просто вървяха в кръг, навели глави. От време на време

избухваха ръкопашни схватки, някои седяха, вдигнали глави към небето, и издаваха животински вопли.

Имаше и такива, които се бяха събрали на групички, обърнали гърбове един към друг, и въртяха глави сякаш очакваха всеки миг да бъдат нападнати. Както и във външните пръстени някои от заразените лежах с отпуснати под въздействие на блаженството лица и се усмихваха наред този хаос. Сред тълпата се мяркаха и въоръжени патрули, готови за стрелба, ала бяха съвсем малобройни.

— Напомни ми да не си купувам жилище тук — промърмори Миньо.

Томас не можа да се засмее. Беше завладян от тревога и нямаше търпение миг по-скоро да изчезнат оттук.

— Къде е боулингът? — попита той.

— Нататък.

Поеха наляво, като се придържаха към стената. Бренда вървеше до Томас и ръцете им се докосваха при всяка крачка. Томас изпита желание да я улови за ръката, но се боеше това да не предизвика нежелано внимание. Всичко на това място бе непредсказуемо и не биваше да правят каквото и да било, освен ако не е абсолютно наложително.

Немалка част от побърканиците преустановяваха трескавата си активност, когато малката група ги приближаваше, и извърщаха очи към тях. Томас избягваше старателно да среща погледите им, за да не предизвика враждебни реакции. Чуваха се подсвирквания и подмятания, някои от забележките бяха доста грубовати, но те продължаваха да вървят. Подминаха един разграбен магазин за хранителни стоки, с изпочупени и отнесени стъкла и пустеещи рафтове. Видяха лекарски кабинет и будка за сандвичи, но и двете къщурки изглеждаха необитаеми.

Някой дръпна Томас за ризата. Той се завъртя и се отърси от ръката. Пред него стоеше жена с разчорлена коса и драскотина на брадичката, но иначе изглеждаше съвсем нормална. Тя се намръщи, сетне внезапно разтвори уста и вътре се показаха черните ѝ немити зъби и подпухналият език.

— Искам да те целуна — рече жената. — Какво ще кажеш, муни? — Тя се изсмя налудничаво и прокара пръсти по гърдите на Томас.

Той се дръпна назад и продължи забързано с групата. Забеляза, че пазачите дори не бяха спрели да видят какво става.

Бренда се наведе към него и прошепна:

— По-страшно място не бях виждала.

Томас само кимна, без да забавя ход.

Залата за боулинг нямаше врати — ако се съдеше по ръждясалите панти, били са изтръгнати отдавна. Над входа висеше голяма дървена табела, ала надписът се бе олющил с времето.

— Той е вътре — съобщи мустакатият. — Давайте парите.

Миньо пристъпи към зейналия отвор на вратата и надзърна вътре. После се обърна и погледна към Томас.

— Видях го в дъното — рече той с изкривено от безпокойство лице. — Тъмно е, но го познах.

Томас бе толкова обезпокоен от ставащото, че не бе и помислял какво ще направят, когато намерят приятеля си. Защо бе казал да се махат?

— Ще получите двойно — заяви Хорхе, — ако се погрижите да се приберем безопасно на берга.

Двамата пазачи обсъдиха полугласно предложението, сетне ниският отвърна:

— Тройно. И искаме половината сега, за да сме сигурни, че не ни мамите.

— Спогодихме се, мучачо.

Хорхе извади картата и я опря в тази на пазача, за да прехвърли парите. Томас си помисли с мрачно задоволство, че всъщност ЗЛО ще плати за тяхната помощ.

— Ще ви чакаме тук — заяви пазачът.

— Да влизаме — подкани Миньо и прекрачи прага, без да се озърта за отговор.

Томас погледна към Бренда, тя се мръщеше.

— Какво има? — попита той.

— Не зная — отвърна тя. — Но имам лошо предчувствие.

— Да беше само ти.

Тя се усмихна и го хвана за ръката, което той с радост прие. После и двамата влязоха вътре, следвани от Хорхе.

Както и за много други неща, Томас имаше разпокъсани спомени как би трябвало да изглежда една зала за боулинг. Помещението, в което се озова, почти с нищо не отговаряше на очакванията му.

Пистите, по които някога играчите бяха търкаляли топки, сега бяха напълно разглобени, натрошени и отнесени. В плитките корита имаше спални чували, в които хората дремеха или лежаха замаяни и загледани в тавана. В нишите, където трябваше да са машините за прибиране на топки, горяха огньове, което едва ли бе безопасно. Въздухът бе изпълнен с миризмата на изгоряло дърво, под тавана се стелеше дим.

Миньо посочи лявата лента, на стотина крачки от тях. Там нямаше много хора — повечето се бяха събрали на централните писти — но Томас различи Нют веднага въпреки мъждивото осветление. Блясъкът на огъня озари за миг русолявата му глава и превитото тяло. Беше обърнат с гръб.

— Започва се — прошепна Томас на Бренда.

Никой не им обърна внимание, докато си проправяха път към Нют, криволичейки през лабиринта от дремещи в спални чували хора. Томас внимаваше къде стъпва — последното, което би искал, бе да разбуди някой заспал побърканий.

Бяха на около десетина крачки от Нют, когато той внезапно заговори на висок глас, който отекна в залата:

— Казах ви, сбръчканицы такива, да изчезвате!

Миньо се закова на място и Томас едва не се блъсна в него. Бренда го стисна за ръката и той едва сега забеляза, че дланта му е потна. Думите, произнесени от Нют, най-сетне го накараха да повярва, че всичко е свършило. Техният приятел никога нямаше да е същият — очакваха го само мрачни дни на настъпващо безумие.

— Трябва да поговорим — заяви Миньо и го доближи. Наложих се да прекрачи една мършава жена, излегната на хълбок.

— Не се приближавай! — предупреди го Нют. Говореше по-тихо, но заплашително. — Тези главорези ненапразно ме доведоха тук. Смятаха, че съм муни, когато ме сгасчиха в берга. Представи си изненадата им, като разбраха, че съм болен като тях. Заявиха, че бил техен граждански дълг да ме докарат в тази дупка.

Миньо не отговори и Томас се намеси:

— Нют, защo според теб сме дошли? Съжалявам, че те оставихме и те заловиха. Съжалявам, че са те докарали на това място. Но сега можем да те измъкнем — не мисля, че някого го е еня какво става наоколо.

Нют се обърна бавно към тях. Сърцето на Томас се сви, когато видя, че стискаше в ръцете си гранатомет. И беше ужасно парцалив, сякаш през тези три дни бе бягал, беше се бил и търкалял по каменисти сипеи. Но въпреки гнева, който бе изписан на лицето му, той несъмнено все още бе със здрав разсъдък.

— Здравсти, братче — рече му Миньо и пристъпи към него, като едва не се спъна в лежащата жена. — Я се поуспокой вече. И няма нужда да ми тикаш в лицето този гранатомет, докато разговаряме. Откъде впрочем го взе?

— Откраднах го — отвърна Нют. — Взех го от един пазач, който... ме ядоса.

Ръцете на Нют трепереха и това малко изнервяше Томас — пръстът му все пак лежеше на спусъка.

— Аз... не съм никак добре — продължи Нют. — Честно, сбръчканяци, радвам се, че сте дошли за мен. Сериозно говоря. Но нещата трябва да спрат дотук. Сега е моментът да се обърнете и да се изнижете през онази врата. А после да се приберете на берга и да отлетите. Разбрахте ли ме?

— Не, Нют, не те разбрах — отвърна Миньо и в гласа му се долови раздражение. — Рискувахме си главите да дойдем тук, ти си наш приятел и ще те приберем у дома. Ако толкова искаш да хленчиш и да се оплакваш — твоя воля. Но ще го направиш с нас, не с тия сбръчкани побърканияци.

Нют внезапно подскочи, толкова рязко, че Томас едва не падна назад. Той завъртя гранатомета и го насочи към Миньо.

— Аз съм побърканияк, Миньо! Аз съм побърканияк! Не можеш ли да си го набиеш в тъпата глава? Ако те е пипнал избликът и знаеш какво те очаква, нима ще искаш това да става пред най-близките ти приятели? А? Каж ми — *би ли искал подобно нещо?* — Той изкреця последните думи и тялото му се разтърси от неудържимо треперене.

Миньо не отговори и Томас знаеше защо. Той самият се опитваше да намери подходящи думи, ала усилията му бяха напразни. Нют премести поглед към него.

— Ами ти, Томи — продължи той, като посниши глас. — Голям си куражлия да идваш тук и да ме молиш да тръгна с теб. Призлява ми само като те видя.

Томас го зяпна стъписано. Никога досега не го бе боляло толкова силно от нечии думи.

Томас не можа да измисли някакво разумно обяснение за това, което чу.

— Какви ги приказваш? — попита.

Нют не отговори, а продължаваше да го гледа, втренчил поглед и насочил с разтреперани ръце дулото право към гърдите му. Но после изражението му се посмекчи. Той свали оръжието и сведе поглед към пода.

— Нют, не те разбирам — продължи тихо Томас. — Защо каза всичко това?

Нют вдигна глава и този път на лицето му нямаше и следа от предишното огорчение.

— Съжалявам, момчета. Наистина съжалявам. Но искам да ме изслушате. С всеки час се влошавам и няма да съм още дълго с всичкия си. Моля ви, вървете си.

Когато Томас понечи да възрази, Нют вдигна ръце:

— Не! Стига приказки. Моля ви... Моля ви, вървете си. Разбирате ли изобщо какво ви казвам? Махайте се отгук!

Някой побутна Томас отзад. Когато се обърна, установи, че зад тях вече се събират побърканицы. Този, който го бе сръчкал с пръст, бе висок, плещест, небръснат мъжага. Той се пресегна отново и забодде пръст в гърдите му.

— Ако не се лъжа, нашият млад приятел ви помоли да го оставите на мира — заяви мъжът. Докато говореше, езикът му се стрелкаше между устните като змийче.

— Това не е ваша работа — отвърна Томас. Усещаше нагряващата опасност, но кой знае защо това не го плашеше. Единственото, което изпитваше, бе безпокойство за Нют. — Той беше наш приятел много преди да дойде тук.

Мъжът прокара длан през мазната си коса.

— Това момче сега е побърканиця, както и ние. Значи ние отговаряме за него. Тъй че... оставете го на мира.

Миньо заговори, преди Томас да успее да отвори уста:

— Ей, психопат, да не би ушите ти да са заглъхнали от изблика? Това е между нас и Нют. Ти изчезвай!

Мъжът се озъби, вдигна ръка и между пръстите му блесна остро парче стъкло. Кръв се стичаше от мястото, където го държеше.

— Надявах се да ни се опънете — изръмжа той. — Защото тук взе да става скучно.

Ръката му се стрелна към лицето на Томас. Той отскочи назад и вдигна лакът да се предпази от удара. Но преди стъклото да го докосне, Бренда застана между тях и удари китката на мъжа от страни, а импровизираното му оръжие отлетя и се разби на пода. В следния миг Миньо скочи върху мъжагата и го повали на земята. Двата се приземиха върху жената, която Миньо бе прекрачил, за да доближи Нют, и тя нададе пронизителен писък, размаха ръце и взе да ритя във въздуха. Скоро тримата се вплетоха в едно общо, боричкащо се кълбо.

— Спрете! — викна Нют. — Спрете веднага!

Томас бе приклепнал, разперил ръце и очакващ възможност да се хвърли и да помогне на Миньо. Но когато погледна през рамо, откри, че Нют е насочил към тях оръжието с лице, изкривено от ярост.

— Спрете или ще започна да стрелям и не ми пука кого ще уцеля!

Мъжът с мазната коса се освободи от мелето и се изправи, като мимоходом изрита жената в гърдите. Тя извика и понечи да издере очите на Миньо, който се прикри с ръка.

В този момент във въздуха отекна звук от електрически разряд и внезапно замириса на озон. Нют бе натиснал спусъка. Гранатата се блъсна в гърдите на мъжагата и тялото му в миг бе обгърнато от синкави пипала. Той падна, гърчейки се, на земята и от устата му блъвна пяна.

Томас не можеше да повярва на този внезапен поврат на събитията. Изгледа Нют с разширени от ужас очи, донякъде доволен, че не той е жертвата на изстрела. Нито пък Миньо.

— Казах му да спре — прошепна дрезгаво Нют. После насочи оръжието към Миньо. — А сега си вървете. Без повече спорове. Съжалявам.

Миньо разпери ръце.

— Ще ме гръмнеш ли... стари друже?

— Върви — настоя Нют. — Преди те помолих. Сега ти нареждам. Не знаеш колко ми е трудно. Върви!

— Нют, да излезем отвън...

— Тръгвай! — Нют пристъпи към тях и на лицето му се появи свирепото изражение. — Изчезвай оттук!

Томас потрепери от това, което видя — Нют изглеждаше сякаш вече е в плен на безумието. Тялото му се тресеше, в очите му нямаше и следа от разум.

— Да вървим — подкани той тъжно. — Хайде.

Миньо го изгледа продължително. Имаше вид на човек с разбито сърце.

— Не говориш сериозно.

Томас само можа да кимне.

Миньо отпусна безпомощно рамене и сведе очи към пода.

— Как този свят стана толкова сбъркан? — промърмори тихо и в гласа му се долавяше болка.

— Съжалявам — рече отново Нют и по лицето му се търкулнаха сълзи. — Но ако не си тръгнете... ще ви застрелям. Веднага!

Томас не можеше да понася повече тази сцена. Той сграбчи Бренда за ръката, улови с другата Миньо и ги задържа към изхода, като прекрачваше увитите в одеяла тела. Миньо не се съпротивляваше и Томас не смееше да го погледне. Молеше се Хорхе да ги следва отзад. Прекосиха преддверието и се озоваха отвън, в централната зона, сред тълпа побърканица.

Далече от Нют. Далече от техния приятел с болен ум.

Нямаше и следа от пазачите, които ги бяха придружили дотук, но отвън сякаш побърканиците се бяха умножили. И повечето от тях, изглежда, очакваха новодошлите. Вероятно бяха чули крясъците и стрелбата, както и виковете на уцеления. А може би някой бе изтичал да ги предупреди. Така или иначе Томас имаше чувството, че всички очи са втренчени в тях и че повечето ги разглеждат като приятна добавка към оскъдното си меню.

— Погледнете тия смешници — подхвърли някой.

— Да, не са ли сладки? — отвърна друг. — Елате да си поиграете с побърканиците. Или искате да останете да живеете при нас?

Томас не спираше да върви забързано към изхода. Пусна ръката на Миньо, но продължаваше да държи Бренда. Докато крачеха сред тълпата, се стараеше да избягва втренчените погледи на хората. И без това в тях се четеше само безумие и жажда за кръв. Едва се сдържаше да не хукне, но си даваше сметка, че тогава ще ги погнат като глутница вълци.

Стигнаха арката и излязоха навън, без да се поколебаят. Томас ги поведе по главната улица, покрай редиците от порутени бараки. Зад тях се чуваха викове, безумен смях и пронизителни писъци. Колкото повече се отдалечаваха от тази налудничава гълчава, толкова по-бързо се разсейваше напрежението на Томас. Не смееше да заговори Миньо. А и знаеше какъв ще е отговорът.

Тъкмо подминаваха няколко полуразрушени сгради, когато чува силни викове, последвани от топуркащи крака.

— Бягайте! — извика някой. — Бягайте!

Томас спря внезапно, забелязал, че иззад ъгъла излизат тичешком двамата пазачи, които по-рано ги бяха изоставили. Без да забавят ход, те се насочиха към външния пръстен на поселището и берга. Никой от тях вече не носеше гранатомет.

— Ей! — извика им Миньо. — Върнете се!

Мустакатият пазач се озърна през рамо.

— Казах да бягате, идиоти такива! По-бързо!

Томас реши, че сега не е време за двоумене. Втурна се след тях, осъзнавайки, че това е единственият им шанс. Миньо, Хорхе и Бренда го последваха по петите. Когато се озърна, Томас откри, че ги гони малка тълпа побърканияци — бяха поне десетина. Изглеждаха съвсем обезумели, сякаш нещо се бе случило и всичките изведнъж бяха превъртели.

— Какво стана? — извика задъхано Миньо.

— Подмамиха ни извън зоната! — отвърна тичешком мустакатият. — Кълна се в Бога, смятаха да ни изядат. Едва успяхме да се измъкнем.

— Не спирайте! — предупреди другият пазач. Двамата внезапно свърнаха в една странична алея.

Томас и приятелите му продължиха да тичат към изхода и към берга. Зад тях се чуваха викове и подсвирквания и Томас се озърна за миг към преследвачите. Скъсани дрехи, сплъстени коси, мръсни лица. Но поне не бяха ги доближили.

— Не могат да ни стигнат! — извика той, забелязал пред тях портата. — Продължавайте, почти стигнахме!

Томас тичаше по-бързо, отколкото когато и да било в досегашния си живот, дори в лабиринта. Мисълта да попадне в ръцете на тези побърканияци го изпълваше с ужас. Групата стигна портала и го премина, без да се забави. Дори не си направиха труда да затворят вратите, а се насочиха право към берга, чийто люк вече се отваряше, след като Хорхе го задейства дистанционно.

Стигнаха платформата и Томас изтича по нея и се метна вътре. Когато се обърна, приятелите му вече се бяха навъргалияли около него и рампата се вдигаше. Побърканияците, които ги преследваха, не биха могли да стигнат навреме, за да се промушат вътре. Но въпреки това отвън се чуваха виковете и псувните им. Един от тях взе камък и го хвърли, ала той не можа да стигне кораба.

Бергът се издигна във въздуха още докато люкът се затваряше.

Хорхе поведе берга на двайсетина метра над земята, докато си поемат дъх. Побърканияците вече не бяха заплаха за тях — никой от тях нямаше оръжие. Нито тези, които ги бяха последвали зад стените.

Томас, Миньо и Бренда надзъртаха през един от люковете, загледани във вилнеещата долу тълпа. Трудно им беше да повярват, че картината е истинска.

— Погледнете ги само — сочеше с пръст Томас. — Кой знае какво са правили допреди няколко месеца. Може би са живели в небостъргачи и са работили в хубави офиси. А сега преследват хора сякаш са диви животни.

— Ще ти кажа какво са правили преди няколко месеца — отвърна Бренда. — Живели са в страх да не се заразят с изблика. Знаели са, че това е неизбежно.

Миньо разпери ръце.

— Как може да ви е грижа за тях? Нима само аз си мисля за нашия приятел? За Нют?

— Нищо не може да се направи — извика Хорхе от пилотската кабина. Томас трепна, доловил в гласа му липса и на намек за състрадание.

Миньо се обърна и го погледна.

— Затвори си устата, сбръчканяко.

— Ще се постарая — отвърна с въздишка Хорхе. Наведе се над пулта за управление и бергът ускори ход.

Миньо се отпусна на пода, сякаш бе топяща се восъчна фигура.

— Какво ще стане, когато му свършат гранатите? — попита той, без да се обръща конкретно към някого.

Томас нямаше представа как да отговори, нито как да даде воля на мъката, която го изпълваше. Приседна на пода до Миньо и остана там, докато машината набра височина и се понесе надалече от побърканяшкия дворец.

С Нют бе свършено.

Мина известно време, преди Томас и Миньо да се съвземат и да се върнат в каюткомпанията. Бренда помагаше на Хорхе в пилотската.

Сега, когато имаше повече време да обмисли случилото се, Томас се почувства все едно върху него е паднала канара. Откакто бе попаднал в лабиринта, Нют бе неизменно негов спътник. Томас не си бе дал сметка колко близък приятел му е станал. До този момент. Болеше го от загубата.

Опита се да си припомни, че Нют не е мъртъв. Но от това му стана още по-зле. Не беше паднал в някоя пропаст, ала бе заобиколен от кръвожадни побърканияци. Мисълта, че никога вече няма да го види, му се стори непоносима.

Миньо най-сетне заговори с безжизнен глас:

— Защо го направи? Защо не поиска да се върне с нас? Защо насочи оръжието си към мен?

— Никога не би натиснал спусъка — отвърна Томас, макар да се съмняваше.

Миньо поклати глава.

— Видя очите му, когато се промениха. Истинско безумие. Щеше да ме изпържи, ако продължавах да настоявам. Той е луд, човече. Разхлопала му се е дъската и това е.

— Може би е за добро.

— Я повтори? — изгледа го ядно Миньо.

— Може би, когато изгубят разсъдък, те вече не са същите личности. Може би Нют вече го няма и следователно не разбира какво става с него. Така че той не изпитва страдание всъщност.

Миньо сякаш бе готов да се нахвърли върху него.

— Добър опит, нещастнико, но не ти вярвам. Мисля, че ще остане достатъчно от него, за да крещи отвътре, докато едновременно страда и потъва в безумието. Това ще е истинско мъчение — като да те заровят жив.

Картината се мярна за миг пред очите на Томас и той изгуби охота да разговаря. Остана да седи, загледан в пода, докато бергът не се приземи с леко сътресение на денвърското летище.

Томас разгърка лице.

— Май се върнахме.

— Знаеш ли, струва ми се, че започвам да разбирам ЗЛО — подхвърли замислено Миньо. — След като видях отблизо очите на Нют. Видях безумието в тях. Това не е човекът, когото познавах от доста време. Виждам съм много мои приятели да умират, но не мога да си представя нещо по-страшно. Избликът, човече. Ако можем да намерим лек за него...

Той не довърши изречението, но Томас знаеше какво си мисли. Затвори очи и поклати глава. Нищо в този живот не бе само черно или само бяло. И никога не е било.

Хорхе и Бренда се присъединиха към тях.

— Съжалявам — прошепна Бренда.

Миньо изръмжа нещо, Томас кимна и я изгледа продължително, опитвайки се да й внуши с поглед колко зле се чувства. Хорхе приседна до тях, увесил нос.

Бренда се покашля.

— Зная, че ви е тежко, но трябва да обсъдим плановете си.

Миньо скочи внезапно и я посочи с пръст.

— Говори си каквото искаш, госпожице. Но ние току-що зарязахме нашия приятел в лапите на банда побъркани типове. — Той излезе разгневен от каюткомпанията.

Бренда извърна очи към Томас. Той сви рамене.

— Няма нищо. Познават се с Нют от две години. Откакто е дошъл в лабиринта. Ще му е нужно известно време.

— Всички сме потресени, *мучачо* — обади се Хорхе. — Може би трябва да си починем няколко дни. Да обмислим станалото.

— Аха — въздъхна Томас.

Бренда се наведе към него и го стисна за ръката.

— Ще измислим нещо.

— Има само едно място, откъдето можем да започнем — подхвърли Томас. — При Гали.

— Може и да си прав. — Тя отново го стисна за ръката, сетне се изправи. — Хайде, Хорхе. Да идем да направим нещо за ядене.

Двамата оставиха Томас насаме с мъката му.

След една потискаща вечеря, по време на която никой не проговори, ако се изключеха няколко безсмислени думи, четиримата се разделиха. Томас не можеше да спре да мисли за Нют, докато се скиташе безцелно из берга. Сърцето му се свиваше, когато си представяше в какво се е превърнал животът му, колкото и малко от него да му остава.

Бележката.

Той се сепна, огледа се объркано, сетне изтича в тоалетната и заключи вратата. Бележката! В хаоса на побърканияшкия дворец напълно бе забравил за нея. Нют бе казал, че ще разбере, когато дойде моментът да я прочете. Трябваше да го стори, преди да го изостави на онова отвратително място. Ако моментът не е бил подходящ тогава, то кога ли би бил?

Той извади плика от джоба си, разкъса го и извади бележката. Меката светлина над огледалото я озари с топло сияние. Бяха две кратки изречения.

Убий ме. Ако някога си бил мой приятел, убий ме.

Томас я четеше отново и отново, сякаш думите биха могли да се променят. Самата мисъл, че приятелят му сякаш е знаел какво ще му се случи, го караше да се чувства ужасно. Той си спомни колко разгневен бе Нют, когато го откриха в боулинга. Просто е искал да се спаси от неизбежната участ да стане побърканик.

А Томас не бе изпълнил молбата му.

Томас реши да не казва на другите за бележката. Не виждаше с какво би им помогнало това. Време беше да предприемат някакви действия и той бе готов да продължи с решителност, на каквато не вярваше, че е способен.

Прекараха две нощи в берга, почиваха си и разговаряха за бъдещите планове. Никой от тях не знаеше достатъчно за града, нито имаха там сигурни връзки. Разговорите им неизменно се връщаха към Гали и „Дясната ръка“. Организацията, която искаше да спре ЗЛО. И ако бе вярно, че ЗЛО искат да започнат отново изпитанията с нови мунита, тогава Томас и приятелите му имаха сходни цели с тези на „Дясната ръка“.

Гали. Трябваше да се върнат при него.

На сутринта на третия ден след трагедията с Нют Томас се изкъпа и се присъедини към останалите за една бърза закуска. И другите като него очевидно бяха изпълнени с желание за действие. Решиха да отидат в апартамента на Гали. Бяха малко разтревожени от това, което им бе казал Нют — че някои от побърканиците възнамеряват да напуснат двореца и да се върнат в Денвър. Но поне от въздуха не виждаха признаци за това.

След като се приготвиха, Томас и останалите се събраха при люка.

— Оставете и този път на мен да говоря — предложи Хорхе.

Бренда кимна.

— И когато влезем, ще вземем такси.

— Чудесно — промърмори Миньо. — Стига сме дрънкали. Да се захващаме за работа.

Томас не би могъл да го каже по-добре. Действието бе единственото нещо, което можеше да прокуди мъката от спомена за Нют и неговата бележка.

Хорхе натисна едно копче и огромната платформа се спусна надолу. Люкът се бе отворил наполовина, когато видяха, че отвън стоят

трима души. Когато платформата опря земята, Томас вече си бе дал сметка, че не държат в ръцете си плакат с надпис „Добре дошли“.

Двама мъже. Една жена. Имаха същите защитни маски като униформения от кафенето. Мъжете бяха насочили пистолети, а жената — гранатомет. Лицата им бяха потни и почернели от мръсотия, дрехите им бяха разкъсани на места, сякаш си бяха пробивали с бой път дотук. Томас можеше само да се надява, че това е охраната, която е предприела малко пресилени мерки за сигурност.

— Какво става? — попита Хорхе.

— Затваряй си плювалника, муни — отвърна един от мъжете с познатия механизирани глас. — А сега искам да слезете долу без проблеми, инак няма да ви хареса това, което ще се случи. Не опитвайте нищо.

Томас вдигна глава и установи с изненада, че порталът зее широко отворен и до него лежат две безжизнени тела.

Хорхе първи реагира.

— *Хермано*, ако откриеш огън, ще се нахвърлим върху теб като мухи на лайно. Може да уцелиш един от нас, но останалите ще ви направят на пихтия.

Томас знаеше, че това е само празна заплаха.

— Няма какво да губим — заяви мъжът. — Така че, ако ви е мерак, опитайте. Сигурен съм, че ще повалим поне двама от вас, преди да сте изминали и две крачки. — Той вдигна оръжието и се прицели в лицето на Хорхе.

— Разбрах те — промърмори пилотът и вдигна ръце. — Този път вие печелите.

Миньо изстена.

— И ти си един нещастник — но въпреки това изопна ръце. — А вие, там долу, бъдете нащрек. Само това мога да ви кажа.

Томас знаеше, че нямат друг избор, освен да се подчинят. Той също вдигна ръце и пръв заслиза по рампата. Останалите го последваха и въоръжените ги отведоха от другата страна на берга, където бе паркиран стар и очукан пикап с бръмчащ двигател. Жена със защитна маска седеше на волана, други двама с гранатомети се бяха настанили на седалката зад нея.

Един от тях отвори страничната врата и им кимна да влизат.

— Хайде, вътре. Едно погрешно движение и ще литнат куршуми. Както ви казах, няма какво да губим. Не мисля, че светът ще стане лошо място, ако го отървем от вас.

Томас се качи в пикапа, като не спираше да преценява шансовете им. Едва ли можеха да са добри, след като другите имаха оръжия.

— Кой ви плаща да отвличате мунита? — попита той, докато приятелите му се качваха. Искаше някой да потвърди това, което Тереза бе казала на Гали — че напоследък отвличали и продавали някъде мунита.

Никой не отговори.

Тримата, които ги бяха посрещнали при платформата, влязоха последни и затвориха вратата. После насочиха оръжията си към тях.

— Отзад има качулки — каза мъжът, който явно бе водач на групата. — Нахлузете ги. Никак няма да ми хареса, ако видя, че някой от вас наднича под тях. Предпочитаме да запазим нашата малка тайна.

Томас въздъхна — нямаше смисъл да спори. Взе една от качулките и я нахлузи на главата си. Виждаше само чернилка и малко след това пикапът се раздвижи с нарастващо ръмжене на двигателя.

Пътуваха, без да спират, на Томас му се струваше, че измина безкрайно много време. Когато най-сетне пристигнаха, вече му призляваше.

Веднага щом вратата се отвори, той посегна инстинктивно към качулката.

— Не го прави — предупреди го водачът. — Да не си посмял да свалиш качулката. А сега слизайте. И без номера — ако искате да живеете.

— Ама и ти си един смелчага — изръмжа в отговор Миньо. — Лесно ти е да заплашваш, когато сте шестима и с оръжие. Защо не вземеш да...

Гласът му бе прекъснат от удар, последван от изпъшкване.

Нечии ръце сграбчиха Томас грубо и го свалиха от пикапа. После някой го хвана за ръката и го поведе. Томас едва успяваше да се задържи на крака.

Не каза нищо, докато се спуснаха по стълбище и продължиха по дълъг коридор. Спряха и той чу изщракване на ключалка, сетне скърцане на отваряща се врата. Веднага след това въздухът се изпълни с приглушени гласове, сякаш вътре ги очакваха поне десетина души.

Жената го блъсна и той се олюля. Докато вдигаше ръце да изхлузи качулката, вратата зад него се затвори.

Намираха се в просторно помещение, пълно с хора, ловенето от които седяха на пода. Приглушена светлина от тавана озаряваше няколко десетки лица, едни мръсни, други с белези, трети брадясали.

Към тях се приближи изплашена и разтревожена жена.

— Какво става навън? — попита тя. — Тук сме вече от няколко часа. Случило ли се е нещо сериозно?

И други хора се надигнаха и ги наобиколиха.

— Не идваме от града — отвърна Томас. — Заловиха ни при портата. Какво смятате, че може да става в Денвър?

Жената сведе очи.

— Властите обявиха извънредно положение без никакво предупреждение. После полицаите, летящите машини и мобилните анализатори — те всички изчезнаха. Изведнъж. А тези хора ни отвлякоха. Така и не можахме да разберем какво се случва.

— Ние охранявахме побърканяшки дворец — заговори друг мъж. — Но започнаха да изчезват хора и затова преди няколко дни се

прибрахме в Денвър. Заловиха ни на летището.

— Възможно ли е положението да се е влошило така внезапно?
— попита Бренда. — Бяхме в града преди три дни.

Мъжът се разсмя нервно.

— Градът е пълен с идиоти, които си мислят, че властите ги пазят от епидемия. От доста време се говори противното, но ето че сега нещата излязоха от контрол. Светът няма никакви шансове — вирусът е твърде силен. Някои от нас от доста време насам знаеха, че ще свърши така.

Томас огледа хората около тях. Очите му се разшириха, когато забеляза Арис.

— Миньо, погледни — сръчка приятеля си с лакът и посочи.

Момчето от група Б вече бе разцъфнало в усмивка и бързаше към тях. Зад него Томас разпозна няколко момичета от групата на Арис. Които и да бяха хората, отвлекли ги тук, умееха да си вършат добре работата.

Арис стигна Томас и застана пред него сякаш се готвеше да го сграбчи в прегръдките си, но вместо това само протегна ръка. Томас я разтърси.

— Момчета, радвам се да ви видя живи и здрави — усмихна се Арис.

— Ние също. — Докато разглеждаше усмихнатото му лице, Томас осъзна, че бе готов да забрави напълно горчивината от случилото се в Обгорените земи. — Къде са останалите?

Лицето на Арис помръкна.

— Повечето вече не са с нас. Прибра ги друга група.

Преди Томас да попита какво има предвид, до него се появи Тереза. Наложил се да се покашля сконфузено, за да прогони буцата, която внезапно заседна в гърлото му.

— Тереза? — завладя го такава мощна буря от чувства, че почти не можеше да говори.

— Здравсти, Том! — Тя пристъпи към него. — Радвам се, че с теб всичко е наред. — Очите ѝ бяха насълзени.

— Аз също се радвам — отговори ѝ, разкъсан между ненавист към нея и болката от раздялата. Искаше да ѝ се разкрещи, задето го бе изоставила на ЗЛО.

— Къде се изгубихте? — попита тя. — Как се добрахте до Денвър?

— Какво искаш да кажеш? Как така къде сме се изгубили? — попита объркано Томас. Тя го изгледа внимателно.

— Има доста неща, за които трябва да си поговорим.

— А ти къде се изгуби досега? — погледна я с присвити очи Томас.

— Не съм готова да... — Обидата изчезна от гласа ѝ. — Очевидно е станало недоразумение. Виж, вчера голяма част от нашата група бе заловена от друг отряд ловци на хора. Вероятно вече са ги отвели и продали на ЗЛО. Сред тях беше и Пържитиган. Съжалявам.

В главата на Томас изплува образът на Пържитиган. Не знаеше дали би могъл да понесе загубата на още един приятел.

Миньо се присъедини към тях.

— Виждам, че си ухилена както винаги. Щастлив съм да се озова отново в слънчевото ти обкръжение.

Тереза се направи, че не го вижда.

— Том, скоро ще ни преместят. Моля те, нека поговорим. Насаме. Сега.

Томас се ненавиждаше, че всъщност *иска* да говори с нея, и се опита да прикрие желанието си.

— Плъха вече ме засипа с високопарни слова. Кажи ми, че не си на същото мнение като него и смяташ, че трябва да се върна в ЗЛО.

— Дори не зная за какво говориш. — Тя млъкна, сякаш се бореше с наранената си гордост. — Моля те.

Томас я разглеждаше няколко секунди неуверено. Бренда бе съвсем наблизко и по позата ѝ виждаше, че не е радостна от появата на Тереза.

— Е? — подкани го Тереза. Тя махна с ръка. — И без това няма какво да се прави. Или си твърде зает, за да разговаряш с мен?

Томас едва се сдържа да не завърти очи. Посочи няколко свободни стола в ъгъла.

— Да идем там. Но побързай.

Томас седеше, опрял глава на стената и скръстил ръце. Тереза бе свила крака на седалката и се бе извърнала към него. Миньо бе успял да го предупреди да не вярва на нито една нейна дума.

— И така — поде Тереза.

— И така.

— Откъде да започнем?

— Идеята беше твоя. Ти ми кажи. Може и да приключим, ако няма какво да кажеш.

Тереза въздъхна.

— Може би би могъл да започнеш с малко повече доверие към мен, вместо да се държиш като гадняр. Да, зная, че направих някои неща в Обгорените земи, но ти сигурно се досещаш защо постъпих така — за да те спася в далечна перспектива. Тогава нямах представа, че става въпрос за променливи и модели. Говори с мен като с обикновен човек.

Томас помълча още известно време, преди да отвърне:

— Добре де. Но ти ме заряза в комплекса на ЗЛО, което показва, че си...

— Том! — извика тя. Изглеждаше наранена, сякаш я е зашлевил.
— Ние не сме те изоставяли! За какво говориш?

— А ти за какво говориш? — попита той, вече съвсем объркан.

— Ние не сме те изоставяли! Дойдохме за теб. Ти ни изостави!

Томас се облеци в нея.

— Наистина ли ме мислиш за толкова глупав?

— В комплекса непрестанно говореха, че тримата с Нют и Миньо сте се измъкнали и се криете в близката гора. Ние ви търсихме, но ви нямаше никъде. Надявах се, че по някакъв начин си се добрал до по-цивилизовани места. Защо според теб толкова се зарадвах, когато видях, че си жив!

Томас усети надигация се гняв.

— Как може да си помислиш, че ще повярвам на подобно нещо? Вероятно си знаела съвсем точно какви ще ми ги наговори Плъха — че те имат нужда от мен, че аз съм техният, Последен кандидат.

Тереза отпусна рамене.

— Мислиш ме за най-лошия човек, когото си познавал на този свят, нали? — Тя не изчака да чуе отговора му. — Ако си беше върнал спомените, както бе предвидено да стане, щеше да разбереш, че аз съм същата Тереза, която познаваш открай време. Направих каквото можах в Обгорените земи, за да те спася, и оттогава се опитвам да поправа станалото.

Гневът на Томас неусетно бе започнал да се разсейва — изглежда, тя говореше съвсем искрено.

— Тереза, как бих могъл да ти повярвам? Каж ми как?

Тя вдигна глава и го изгледа с навлажнени очи.

— Кълна ти се, че не знаех нищо за никакъв Последен кандидат. Тази идея, изглежда, се е появила, след като отидохме в лабиринта, защото я няма в спомените ми. Но научих, че ЗЛО не възнамеряват да преустановят изпитанията, докато не получат своя модел. Готвят се да започнат нов рунд, Томас. ЗЛО събират нова група мунита, за да стартират всичко отначало. Не мога да го направя повторно. Избягах, за да те намеря. Това е.

Томас не отговори. Част от ума му искаше да повярва. Отчаяно.

— Съжалявам — въздъхна тя. Извърна глава и прикри очите си с длан. Погледна го след няколко секунди. — Ще ти кажа само, че съм разкъсана отвътре. Напълно раздвоена. Вярвам, че лечение може да бъде намерено, и зная, че имат нужда от теб, за да успеят. Сега всичко е съвсем различно. Въпреки че си върнах спомените, не мога да разсъждавам както преди. Виждам, че всичко това няма да свърши никога.

Тя млъкна, а Томас не знаеше какво да отговори. Втренчил очи в лицето на Тереза, той видя там болка, каквато не бе виждал досега. Тя казваше истината.

Тереза продължи, без да чака дали той ще каже нещо.

— Ето защо реших да склуча сделка със себе си. Да направя каквото е необходимо, за да поправа грешката си. Първо исках да спася приятелите си, а след това и другите мунита, ако е възможно. И виж каква страхотна работа свърших.

— Е, ние не се справихме кой знае колко по-добре, нали? — подсмихна се Томас.

— Нима си се надявал да ги спреш? — повдигна учудено вежди тя.

— Предстои да ни продадат на ЗЛО, така че какво значение има?

Тя не бързаше да отговори. Томас би дал всичко да може да проникне в мислите ѝ — но не по стария начин. Натъжи се от спомена за времето, когато бяха прекарвали дълги часове заедно. Когато бяха най-добри приятели.

— Ако по някакъв начин успеем да направим нещо, надявам се това да върне доверието ти в мен — заговори тя отново. — Сигурна съм, че ще можем да убедим Арис и другите да ни помогнат. Те са на същото мнение.

Томас си даваше сметка, че трябва да бъде предпазлив. Странно, че тя се бе съгласила с него за ЗЛО едва след като си възвърна спомените.

— Ще видим какво ще стане — подхвърли той.

Тя се намръщи.

— Наистина не ми вярваш, нали?

— Ще видим какво ще стане — повтори Томас. След това се надигна и се отдалечи. Знаеше, че я е наранил, и от това му се свиваше сърцето. Но не бе забравил онова, което тя му бе сторила.

Томас откри Миньо да седи с Бренда и Хорхе. Приятелят му го изгледа намръщено.

— И за какво си говорехте с онази предателка?

Томас седна до него. Неколцина непознати се приближиха и по поведението им си личеше, че ги подслушват.

— Е? — подкани го Миньо.

— Тя каза, че причината да избягат, е, защото са разкрили плановете на ЗЛО да започнат всичко отначало. Че събирали деца с имунитет — също както ни каза и Гали. Кълнеше се, че са ги подвели, че ние вече сме избягали — и те тръгнали да ни търсят. — Томас направи кратка пауза, знаеше, че Миньо няма да хареса продължението. — И че ще ни помогне, ако може.

Миньо само поклати глава.

— Ти си един глупак. Не трябваше да говориш с нея.

— Не ми се ще да се меся в разговора ви, *мучачос* — обади се Хорхе. — Но едва ли има смисъл да го обсъждаме, ако не знаем как да се измъкнем от това проклето място. Какво значение кой на коя страна е?

В този момент вратата на помещението се отвори и вътре влязоха трима от похитителите им, мъкнещи голям чувал. Четвърти ги следваше, въоръжен с гранатомет и пистолет. Той огледа помещението, за да се увери, че никой не му готви неприятности, а другите се заеха да раздават това, което носеха в чувала — хляб и бутилки с вода.

— Как се забъркахме в тая каша? — попита Миньо. — Поне можехме да стоварим цялата вина на ЗЛО.

— Е, все още можем — промърмори Томас.

Миньо се ухили.

— Добре. Тези сбръчканяци.

В помещението се възцари смутено мълчание — похитителите обикаляха сред хората. Някои започнаха да се хранят. Томас осъзна, че трябва да си шепнат, ако искат да продължат.

Миньо го сръчка.

— Само един от тях има оръжие — прошепна той. — И не ми изглежда чак толкова страшен. Мисля, че можем да се справим с него.

— Може би — отвърна също така тихо Томас. — Но не прави нищо прибързано — освен пистолет държи и гранатомет. И повярвай ми, не исках да те гръмнат с нито един от тях.

Похитителите приближиха Томас и Миньо и се спряха при тяхната група. Томас пое бутилката с вода, но когато похитителят се опита да подаде парче хляб на Миньо, той размаха ръка.

— Защо да приемам каквото и да било от теб? Сигурно е заразно.

— Щом искаш да пукнеш от глад, твоя работа — отвърна мъжът и продължи нататък.

Едва ги бе подминал, когато Миньо внезапно скочи и се метна върху въоръжения мъж. Томас трепна, когато в боричкането гранатометът внезапно гръмна, пращайки гранатата към тавана, където тя се разби сред облак електрически разряди. Похитителят лежеше на земята, а Миньо го налагаше с юмруци, опитвайки се да се докопа до пистолета.

За един кратък миг всичко застина. Но когато сцената се раздвижи, стана толкова бързо, че Томас не можа да реагира. Другите трима пазачи хвърлиха чувалите си върху Миньо, ала преди да пристъпят към него, върху тях се метнаха поне още шест души и ги повалиха на пода. Хорхе настъпи ръката на въоръжения пазач, Миньо изтръгна пистолета от колана му, изрита го настрани и една жена го улови. Томас видя, че Бренда е сграбчила гранатомета.

— Спрете! — извика тя и насочи оръжието към похитителите.

Миньо се надигна и когато отстъпи назад, Томас видя, че лицето на поваления мъж е обляно в кръв. Хората вече влачеха другите трима пазачи към първия и ги подреждаха един до друг.

Всичко бе станало толкова бързо, че Томас не бе имал време дори да помръдне от мястото си. Но веднага се залови за работа.

— Трябва да ги накараме да говорят — рече. — И да побързаеме, преди да се е появило подкреплението.

— Да ги гръмнем в главите! — обади се някой. — Няма какво да се церемоним с тях.

Още неколцина изразиха съгласието си.

Томас си даде сметка, че групата неусетно се е превърнала в тълпа. Ако държеше да получи някаква информация, трябваше да действа бързо — преди нещата да излязат от контрол. Той се приближи до жената, която бе взела пистолета, убеди я да му го предаде и се върна при мъжа, подал му хляба.

Томас опря пистолета в челото му.

— Ще броя до три. Ако не ни разкажеш какво смятат да правят ЗЛО с нас, натискам спусъка. Едно.

Мъжът не се подвоуми.

— ЗЛО ли? Нямаме нищо общо със ЗЛО.

— Лъжеш. Две.

— Не, кълна се! Това няма връзка с тях. Поне доколкото зная.

— О, така ли? Тогава как ще обясниш всички тези отвлечени мунита?

Мъжът погледна за миг приятелите си, но когато отговори, гледаше право в Томас.

— Ние работим за „Дясната ръка“.

— Как така работите за „Дясната ръка“? — изуми се Томас. Не виждаше никакъв смисъл.

— Какво искаш да кажеш с това как така? — отвърна с въпрос мъжът въпреки опрения в челото му пистолет. — Работя за проклетата „Дясна ръка“. Какво толкова трудно има за разбиране?

Томас отмести пистолета и се отдръпна объркан.

— Тогава защо излизаш навън да ловиш мунита?

— Защото искаме — отвърна мъжът, без да сваля очи от дулото на пистолета. — Не е твоя работа да знаеш повече.

— Застреляй го и следващият ще е по-разговорлив — предложи някой от тълпата.

Томас отново вдигна оръжието и го опря в челото на мъжа.

— Доста си смел, като се има предвид, че аз държа пистолета. Още веднъж ще броя до три. Кажи ми защо „Дясната ръка“ събира мунита или ще сметна, че ме лъжеш. Едно.

— Хлапе, знаеш, че не лъжа.

— Две.

— Няма да ме убиеш. Виждам го в очите ти.

Мъжът бе познал, че блъфира. Томас не би могъл да застреля непознат човек. Той въздъхна и свали пистолета.

— Ако наистина работиш за „Дясната ръка“, значи сме на една и съща страна. Защо направо не ни кажеш какво става?

Мъжът се надигна бавно и тримата му колеги направиха същото.

— Щом искате отговори — поде той, — ще трябва да попитате шефа. Ние не знаем нищо и това е самата истина.

— Да — добави мъжът до Томас. — Ние сме никой.

— И къде да намерим вашия шеф? — попита Бренда.

Мъжът повдигна рамене.

— Нямам представа.

Миньо изстена обезсърчено и дръпна пистолета от ръката на Томас.

— Писна ми от тия глупости. — Той насочи оръжието към краката на мъжа. — Добре, няма да те убия, но мисля, че можеш да се лишиш от палеца. Ако след три секунди не започнеш да говориш. Едно.

— Казвам ви, че не знаем нищо — лицето на мъжа бе пламнало от гняв.

— Хубаво — отвърна Миньо и натисна спусъка.

Пред ужасения поглед на Томас мъжът се улови за крака и изрева от, болка. Миньо го бе прострелял в зачервения десен палец — там, където обувката му бе проядена и той стърчеше.

— Как можа да го направиш? — попита жената и се наведе да помогне наранения. Извади от джоба си кърпа и притисна раната.

Томас също бе потресен от постъпката на Миньо, но не можеше да не му отдаде дължимото. Той самият не би посмял да дръпне спусъка, независимо от обстоятелствата. Когато погледна въпросително към Бренда, тя само сви рамене. Тереза ги наблюдаваше от разстояние с неразгадаемо изражение.

— Тъй де — поизправи се Миньо. — Докато ти му помагаш, най-добре третият от вас да започне да снася информация. Да чуем какво става, инак още някой от вас ще се раздели с някой пръст. — Той насочи пистолета към жената, сетне и към другите двама. — Защо отвличате хора за „Дясната ръка“?

— Казахме ви, че не знаем нищо — отвърна жената. — Плащат ни да си вършим работата, без да задаваме въпроси.

— Ами ти? — Миньо посочи последния от мъжете. — Искаш ли да кажеш нещо, или си готов да опиташ от същото?

Мъжът вдигна ръце.

— Кълна се в живота на майка ми, че нищичко не зная. Но...

Той стрелна с изплашен поглед другарите си.

— Но какво? Говори, човече, усещам, че криеш нещо!

— Нищо.

— Наистина ли трябва да продължаваме с тая игра? — Миньо насочи пистолета към крака му. — Омръзна ми да броя.

— Спри! — извика пазачът. — Добре, чуйте. Може да заведем двама от вас, за да зададат сами въпросите. Не зная дали ще ви позволят да разговаряте с някого от командващите, но биха могли. Не съм готов да се разделя с пръстите си.

— Добре, тогава. — Миньо отстъпи назад. — Виждаш ли, не беше чак толкова трудно. Да идем да навестим този твой шеф. Аз, ти и моите приятели.

Помещението се изпълни с развълнувани гласове. Никой не искаше да остава тук.

Жената, която им бе донесла вода, се изправи и извика:

— Не разбирате ли, че тук сте в далеч по-голяма безопасност? Повярвайте ми, така е. Ако всички излезете навън, гарантирам ви, че половината няма да стигнат крайната цел. Щом тези младежи искат да се срещнат с шефа, нека си трошат вратовете. Нищо няма да постигнете с пистолет и гранатомет.

Когато тя приключи, избухна нов хор от гласове и оплаквания. Жената се обърна към Миньо и Томас и заговори, опитвайки се да надвика шума:

— Вижте, навън е опасно. Не бих се съгласила да изведа повече от двама души. — Тя млъкна и огледа помещението. — На ваше място бих побързала. Като гледам, настроението тук става все по-агресивно. Съвсем скоро няма да можете да ги удържате. А отвън...

Тя стисна устни, преди да продължи:

— Отвън е пълно с побърканияци. И те убиват всичко, което се движи.

Миньо вдигна пистолета нагоре и стреля в тавана. Томас неволно подскочи. Но шумът от изстрела накара всички да млъкнат.

Миньо не каза нищо. Даде знак на жената да говори.

— Навън е истинска лудница. Всичко се промени много бързо. Сякаш се криеха и само чакаха сигнал. Тази сутрин надделяха над полицията и отвориха портите. Някои побърканияци от двореца се присъединиха към тях. Сега са навсякъде.

Тя млъкна и бавно ги изгледа.

— Повярвайте ми, никак не ми се излиза навън. Ние наистина сме на една и съща страна. Не зная какво са намислили „Дясната ръка“, но съм сигурна, че плановете им включват извеждането ви от Денвър.

— Тогава защо ни отвлякохте? — извика някой.

— Правя това, за което са ме наели. — Тя отново погледна към Томас и продължи: — Мисля, че идеята да излезем оттук е глупава, но ако ще го правите, не бива да сте повече от двама. Онези побърканияци веднага ще забележат по-голяма група прясно месо и ще се съберат. Независимо дали имате оръжия. А и шефът не обича тълпите — Когато колегите ни видят пикап с непознати, може да открият огън.

— Ще идем с Бренда — заяви Томас. Не знаеше, че ще каже точно това, думите сякаш сами изскочиха от устата му.

— Няма начин — поклати глава Миньо. — Аз и ти.

Миньо бе рискован избор. Беше темпераментен и импулсивен. Бренда винаги мислеше, преди да действа, и това бе предимство, ако искаха да се измъкнат живи. А и Томас не желаше да я изпуска от погледа си. Това бе самата истина.

— Аз и тя. Справихме се доста добре в Обгорените земи. Можем да го направим пак.

— Няма начин, човече! — Томас можеше да се закълне, че Миньо вече му се сърди. — Не бива да се разделяме. Ще идем и четиримата — така ще е най-безопасно.

— Миньо, трябва някой да остане тук, за да държи нещата под контрол — посочи Томас. Помещението бе пълно с хора, които биха могли да им помогнат да превземат централата на ЗЛО. — Не ми се ще да го казвам, но помисли си какво ще стане, ако нещо се случи с нас. Миньо, те държат Пържитиган. Кой знае още кого. Веднъж каза, че трябва да бъде блюстител на бегачите. Какво пък, остави ме да бъда такъв днес. Довери ми се. Както каза дамата, колкото по-малко сме, толкова повече намаляват и шансовете да ни забележат.

Томас втренчи поглед в очите на Миньо в очакване на неговото решение. Приятелят му мълча доста дълго време.

— Добре — рече накрая. — Но ако загинеш, никак няма да съм доволен.

— Прието — кимна Томас. Не си бе дал сметка колко държи на мнението на Миньо. Той му вдъхваше сили и желание да продължи.

Мъжът, който се съгласи да отведе Томас и Бренда при техния шеф, бе същият, който го предложи в началото. Казваше се Лоурънс и нямаше търпение да напусне пълното с разгневени хора помещение. Той отключи вратата и махна на Томас и Бренда да го последват. Томас носеше пистолета, а Бренда — гранатомета.

Те продължиха по един дълъг коридор и стигнаха врата, водеща вън от сградата. Въпреки бледата светлина в коридора Томас виждаше, че мъжът е силно обезпокоен.

— Добре, трябва да вземем решение. Ако тръгнем пеша, ще ни отнеме няколко часа, но имаме по-големи шансове да се промъкнем по улиците. Можем да се прикрием по-лесно, отколкото с пикапа. С него ще се движим по-бързо, но със сигурност ще привлечем внимание.

— Бързина или промъкване — промърмори Томас. — Какво мислиш? — погледна той Бренда.

— Пикапът — рече тя.

— Да — съгласи се Томас. Пред очите му изникна образът на побъркваняка с окървавените ръце. — Идеята да вървя по онези улици ме ужасява. Пикапът, определено.

Лоурънс кимна.

— Добре, нека е пикапът. А сега си дръжете устите затворени, а оръжията — готови да влязат в употреба. Веднага щом го стигнем и

влезем, ще заключите всички врати. Той е спрял отпред. Ясно?

Томас повдигна вежди и двамата с Бренда кимнаха. Бяха готови, каквото и да ги очаква.

Лоурънс извади връзка ключове и се зае да отключва бравите на вратата. Накрая опря карта в четеца и вратата бавно се отмести. Отвън беше тъмно, една-единствена улична лампа осигуряваше бледа светлина. Томас се зачуди колко време още ще има ток, преди да спре напълно, както вероятно щеше да се случи. Денвър можеше да замръкне до броени дни. Виждаше пикапа паркиран в тясна уличка на около двадесетина крачки от тях. Лоурънс подаде глава, озърна се и се прибра.

— Изглежда ми чисто. Да вървим.

Тримата изхвърчаха навън и Томас и Бренда хукнаха към пикапа, докато Лоурънс заключваше вратата. Томас беше напрегнат като струна. Очакваше всеки миг отнякъде да изскочат побърканияци и да се нахвърлят върху тях. Но вместо истеричен кикот и гневни викове в уличката цареше тишина.

Вратите на пикала се отключиха с изщракване и двамата скочиха вътре. Лоурънс се настани на предната седалка и Томас се прехвърли до него. Двигателят забръмча, после неочаквано над главите им се чу тропот. Сетне тишина. И пак тропот и приглушено покашляне.

Някой бе скочил на покрива на пикапа.

Пикапът се стрелна напред, Лоурънс се бе вкопчил с побелели пръсти във волана. Томас се обърна и погледна през задните прозорци — но там нямаше нищо. По някакъв начин човекът на покрива се бе задържал.

Тъкмо Когато се извърщаше напред, едно лице се показва над предното стъкло, обърнато наопаки. Беше жена с развети коси, тъй като Лоурънс бе подкарал пикапа по улицата с главоломна скорост. Тя се втренчи в Томас и му се усмихна, показвайки два реда идеално запазени зъби.

— За какво се е хванала? — извика Томас.

— Кой знае? — отвърна напрегнато Лоурънс. — Но не може да издържи дълго.

Без да сваля очи от Томас, жената освободи едната си ръка, сви я в юмрук и заудря по стъклото. Бум, бум, бум. Усмивката ѝ оставаше все така налудничава, зъбите ѝ блестяха на уличната светлина.

— Не може ли да се отървем от нея? — извика отзад Бренда.

— Добре. — Лоурънс натисна рязко спирачки.

Жената полетя напред като изстреляна граната, разперила ръце и крака, и тупна на пътя. Томас неволно трепна и затвори очи. Но когато ги отвори, тя вече се надигаше. Изправи се и се обърна към тях под ярките светлини на фаровете.

Ала вече не се усмихваше. Вместо това устните ѝ бяха извити в хищна гримаса, а лицето ѝ бе почервеняло. Очите ѝ продължаваха да се впиват в Томас и той потрепери.

Лоурънс даде газ, а жената стоеше като вкопана, сякаш се готвеше да се хвърли върху колата, но в последната секунда се дръпна встрани и ги пропусна. Томас не можеше да откъсне очи от нея и когато я подминаваха, видя как лицето ѝ се променя, сякаш едва сега бе осъзнала какво е направила. Като че за миг от дълбината на съзнанието ѝ бе прогледнала онази предишна, унищожена личност.

— Радвай се, че беше само тя — подхвърли Лоурънс.

Бренда стисна ръката на Томас.

— Зная как се чувстваш. Вероятно Нют беше прав.

Томас не отговори, но постави ръката си върху нейната.

Стигнаха края на улицата и Лоурънс свърна надясно към друга, по-широка улица. Пред тях имаше малка групичка хора. Неколцина, изглежда, се биеха, други се бяха навели и копаеха с ръце. Към тях се извърнаха бледи, призрачни лица и ги изгледаха с мъртвешките си очи.

Никой в пикапа не проговори, сякаш се бояха да не привлекат побърканиците.

— Не мога да повярвам, че се случи толкова бързо — поде по някое време Бренда. — Дали пък падането на Денвър не е било подготвяно предварително? Възможно ли е да имат своя организация?

— Няма как да разберем — отвърна Лоурънс. — Имаше признаци. Изчезваха хора, откриваха все повече и повече заразени. Но навярно голямата част от тези нещастници са се спотайвали някъде и са чакали да удари техният час.

— Аха — въздъхна Бренда. — Сега вече единственото, което има значение, е численото превъзходство. И то явно е на страната на побърканиците. Наруши ли се балансът, нещата ще станат необратими.

— Кого го е грижа как е станало? — ядоса се Лоурънс. — Единственото, което има значение, е какво е положението *сега*. Огледайте се. Това място е като кошмар наяве. — Той забави малко, за да завие в една странична уличка. — Почти стигнахме. Тук трябва да сме особено внимателни. — Лоурънс изключи фаровете и отново даде газ.

Ставаше все по-тъмно и Томас не можеше да различи нищо, само големи безформени сенки, които кой знае защо му се струваше, че ще скочат върху тях.

— Може би не трябва да караш толкова бързо.

— Спокойно — каза мъжът. — Минавал съм от тук безброй пъти. Познавам го като длан...

Томас полетя напред и коланът едва го задържа. Бяха се блъснали в нещо, което попадна под пикапа — съдейки по звука, беше от метал. Пикапът подскочи няколко пъти и после спря.

— Какво беше това? — прошепна Бренда.

— Не зная — отвърна Лоурънс дори по-тихо от нея. — Трябва да е някакъв боклук. Изкара ми акъла.

Той подкара бавно напред и в същия миг металното стържене се появи отново. Чу се трополене, после нов удар и след него се възцари тишина.

— Освободихме се — промърмори Лоурънс, без да си прави труда да крие облекчението си. Той продължи, но този път далеч побавно. — Нищо не виждам отвън.

— Дали да не включиш пак фаровете? — предложи Томас, учуден от това колко силно тупти сърцето му. — Навън е такава тъмница.

— Тъй де — добави Бренда. — И без това всички са чули шумотевещата.

— Май си права — рече Лоурънс и включи фаровете.

Светлините озариха цялата улица, която, след доскорошния мрак, изглеждаше ярко осветена, като да е на слънце. Томас присви очи, ала миг по-късно ги ококори, парализиран от страх. На около двайсетина крачки пред тях се бе появила тълпа от поне трийсет души, които стояха плътно притиснати един в друг и запречваха улицата.

Лицата им бяха бледи и измъчени, покрити с белези и драскотини. Дрипави парцали едва покриваха телата им. Стояха там, загледани в светлината на фаровете, но сякаш не я забелязваха. Приличаха на ходещи трупове, на възкръснали мъртъвци.

Томас потрепери и усети, че го побиват ледени тръпки.

Тълпата започна да се разделя. Движеха се в унисон и по средата на улицата се оформи широко празно пространство. После един от тях махна с ръка, давайки знак на пикапа да продължи.

— Брей, че учтиви побърканияци — прошепна Лоурънс.

— Тия може да не са съвсем превъртели още — подхвърли Томас, макар да осъзнаваше колко глупаво звучи. — Или не са в настроение да ги мачка пикап?

— Каквото и да е, давай напред — предложи Бренда. — Преди да са си променили мнението.

За облекчение на Томас Лоурънс направи точно това — пикапът се стрелна напред, без да забавя. Докато ги подминаваха, нещастниците извърнаха лица към тях. Отблизо изглеждаха още по-страшно и Томас отново потрепери.

Тъкмо приближаваха края на групата, когато се чуха няколко силни гърмежа и пикапът подскочи, преди да се люшне надясно. Предницата му се заби в стената и смачка двама притиснати към нея побърканияци. Томас гледеше ужасен през предното стъкло как окървавените им тела продължаваха да се гърчат.

— Какво беше това, мамка му? — изруга Лоурънс и включи на задна.

Изминаха само няколко метра обратно, под акомпанимента на ужасяващо скърцане, преди пикапът да се разтресе. Двата побърканияци рухнаха на земята и незабавно бяха нападнати от тези най-близо до тях. Томас побърза да извърне глава, завладян от ужас и отвращение. Останалите побърканияци взеха да думкат с юмруци по ламарината и стъклата. В същото време гумите продължаваха да се въртят с пицене, без обаче да могат да зацепят. Цялата тази какофония бе като трескаво кошмарно видение.

— Какво става? — извика Бренда.

— Направили са нещо на гумите. Или на оста. Не зная какво!

Лоурънс непрестанно превключваше на първа и задна скорост, ала не успяваха да се придвижат повече от метър-два. Към прозореца вдясно от Томас се приближи жена с разчорлена коса. Стискаше с две ръце тежка лопата и я стовари върху прозореца. Стъклото издържа.

— Трябва да се махнем веднага! — извика Томас. Чувстваше се напълно безпомощен. Глупаво постъпиха, като позволиха да попаднат в една толкова очевидна клопка.

Лоурънс не спираше да мести скоростния лост, но положението не се промени. От тавана отекнаха удари. Някой се бе покатерил горе. Побърканиците атакуваха прозорците с всичко, каквото им падне. Жената вдясно от Томас не спираше да млати стъклото с лопатата. Накрая, след шестия или седмия удар върху стъклото се появи пукнатина.

— Ще го разбие! — изкрещя той с пресипнал от страх глас.

— Изкарай ни оттук! — викна Бренда на Лоурънс.

Пикапът се придвижи още няколко сантиметра, колкото жената да не уцели при следващия удар. Но някой стовари чук върху предното стъкло и то се покри с паяжина от ситни пукнатини, сякаш върху прозореца бе разцъфнало бяло цвете.

Пикапът отново се люшна назад. Мъжът с чука се претърколи и падна, преди да успее да удари прозореца. Друг побърканик изтръгна чука от ръката му и посегна да нанесе удар. Върху него се нахвърлиха двама мъже и започна борба за оръжието. Пукнатините в предното стъкло скриваха почти напълно гледката пред пикапа. Отзад долетя звук от строшено стъкло и когато Томас завъртя глава, видя една ръка да се пъха през нацърбения отвор. Вече беше изподрана и омазана в кръв.

Томас разкопча колана и се промъкна в задната част на пикапа. Сграбчи първото, което му попадна — оказа се, че е пластмасова пръчка с четка в единия край и острие в другия, вероятно предназначена за почистване на снега, и забодя острата част в ръката на нападателя. Чу се болезнен писък и ръката изчезна обратно, оставяйки кървави дири по нацърбения отвор.

— Искаш ли гранатомета? — извика му Бренда.

— Не! — отвърна Томас. — Не е удобен за стрелба в тясно помещение. Използвай пистолета!

Пикапът се люшна напред, после отново спря, Томас си удари носа в задната част на седалката и усети, че го пронизва остра болка. Когато се обърна, мъж и жена вече изтръгваха останките на строшения заден прозорец. От ръцете им се стичаше кръв.

— Вземи! — викна му Бренда. Той взе пистолета, прицели се, стреля веднъж, два пъти и един от побърканиците падна с агонизиращ вик, заглушен от поредния вой на двигателя.

— Още малко и ще се освободим! — извика Лоурънс. — Не зная как, по дяволите, го правят!

Томас го погледна. Мъжът бе плувнал в пот. В средата на напукания прозорец се бе появила дупка. Паяжината вече покриваше цялото стъкло и навън не се виждаше нищо. Бренда държеше гранатомета, готова да стреля, ако положението стане съвсем отчайващо.

Пикапът се стрелна назад, после напред и отново назад. Този път, изглежда, Лоурънс го владееше малко по-добре. Чифт ръце се пъкнаха през разбития заден прозорец и Томас пусна още два куршума. Последваха нови писъци и зад отвора за миг се мярна изкривено от болка женско лице.

— Момче, само ни пусни вътре — каза тя дрезгаво. — Гладни сме. Дайте ни малко храна. *Пусни ни вътре!*

Жената изкрещя последните думи и напъха глава в отвора, явно си мислеше, че може да се промуши през него. Томас не искаше да я застреля, но държеше пистолета насочен към нея, в случай че по някакъв начин тя се озове вътре. Но когато пикапът отново подскочи напред, тя падна навън.

Томас се приготви за обратното люшване на пикапа. Но след няколко кратки сътресения колата внезапно пое в правилната посока.

— Мисля, че успяхме! — извика Лоурънс.

Този път изминаха почти десетина крачки. Побърканиците не спираха да ги следват и след кратко затишие пространството наново се огласи от виковете и крясъците им. Мъж напъха в отвора ръка, стиснал нож, и започна да го размахва вътре слепешката. Томас вдигна пистолета и стреля. Колко ли беше убил? Трима? Четирима? Нима наистина ги бе застрелял?

С един последен жалостив стон пикапът за пореден път се стрелна напред и този път не спря. Подскочи няколко пъти, докато прегазваше падналите на шосето побърканицы, и Томас видя, че от покрива им тупнаха поне две сенки. Останалите се хвърлиха да ги преследват, но скоро изостанаха.

Томас се сви на седалката, загледан в хлътналия покрив. Поемаше си въздух на пресекулки, опитвайки се да не позволи на чувствата да го завладеят напълно. Почти не забелязваше Лоурънс, който направи още няколко остри завоя и после хлътна през разтворена желязна порта, която се затвори отзад в мига, когато я подминаха.

Когато пикапът спря и Лоурънс изключи двигателя, светът около Томас бе обгърнат от тишина. Единственото, което чуваше, бе пулсиращата в слепоочията му кръв. Той затвори очи и се опита да успокои дишането си. Известно време никой не смееше да проговори. Пръв Лоурънс наруши мълчанието.

— Отвън са. Заобиколили са ни. Чакат да излезем.

Томас се наведе към прозореца. Зад строшеното стъкло бе непрогледен мрак.

— Кой? — попита Бренда.

— Пазачите на шефа. Знаят, че това е наша кола, но няма да се приближат, докато не излезем. Трябва да се уверят, че ни познават. Поне двайсетина души ни държат на прицел.

— И какво ще правим? — попита Томас.

— Ще излезем бавно. Те ще ме познаят.

— Едновременно или един по един?

— Аз ще изляза пръв, за да им кажа, че всичко е наред. Почакайте, докато чукна на прозореца, преди да ме последвате. Готови ли сте?

— Доколкото е възможно — въздъхна Томас.

— Ще бъде голяма тъпотия — обади се Бренда, — ако ни застрелят, след като преживяхме всичко това. Сигурна съм, че вече и аз приличам на побърканячка.

Лоурънс отвори вратата. Томас зачака, изпълнен с безпокойство. Малко след това на капака се потропа и той едва не подскочи.

Бренда отвори вратата и излезе навън. Томас я последва, напрягайки очи да различи нещо в мрака.

Чу се остро изщракване и мястото внезапно се озари в светлина. Томас вдигна ръце да закрие очите си и се опита да надзърне между пръстите. Точно срещу тях върху триножник бе поставен мощен прожектор. Едва успяваше да различи два силуета от двете му страни.

Той завъртя бавно глава и преброи поне десетина души, въоръжени с различни оръжия — точно както бе казал Лоурънс.

— Лоурънс, ти ли си това? — извика един мъж откъм бетонната стена. Беше невъзможно да се определи кой точно бе проговорил.

— Да, аз съм.

— Какво е станало с пикапа и какви са тия хора? Кажете ми, че не си довел заразени вътре.

— На две преки оттук ни нападна голяма група побърканици. А тези тук са мунита — те ме накараха да ги докарам при вас. Искат да се срещнат с шефа.

— Защо? — попита мъжът.

— Казаха, че...

— По-добре да го чуя от тях — прекъсна го мъжът. — Я си кажете имената и защо сте накарали моя човек да ви докара. Дано да имате солидна причина да ми повредите пикапа.

Томас и Бренда се спогледаха и тя кимна.

Той отново извърна лице към прожектора, съсредоточавайки се върху човека вдясно от него. Предполагаше, че той е заговорил.

— Казвам се Томас. Това е Бренда. Ние познаваме Гали — бяхме с него в ЗЛО. Преди няколко дни той ни каза за „Дясната ръка“ и какво правите. Смятахме да ви помогнем, но не и ако действате по този начин. Искаме само да разберем какво подготвяте, защо отвлечате хора и ги затваряте. Според мен така биха действали от ЗЛО.

Томас не знаеше какво да очаква, но човекът отсреща започна да се смее.

— Мисля, че ще ви позволя да се срещнете с шефа. Ако не за друго, поне за да избие от главиците си тъпата идея, че може да имаме нещо общо със ЗЛО.

Томас сви рамене.

— Чудесно. Да видим този ваш началник. — По тона на неговия събеседник личеше, че той бе искрено отвратен от ЗЛО. Но това все още не обясняваше защо са отвлечли толкова хора.

— Хлапе, по-добре внимавай какви ги плещиш оттук нататък — скастри го другият. — Лоурънс, вкарай ги вътре. И някой да провери пикапа за оръжие.

Томас запази мълчание, докато ги водеха с Бренда по зле осветеното метално стълбище. После през една паянтова дървена врата поеха надолу по мръсен коридор, осветен от една-единствена крушка и с олюпени тапети, и накрая се озоваха в просторно помещение, което вероятно е било разкошна заседателна зала преди около петдесет години. Сега мебелировката се свеждаше до голяма захабена маса и подредени около нея пластмасови столове.

Двама души седяха в далечния край на масата. Томас веднага позна в единия Гали. Изглеждаше уморен и раздърпан, но поздрави с кимване и дори с усмивка — по-скоро леко набръчкване в долната част на луничавото му лице. До него седеше огромен мъж, по-скоро тлъст, отколкото мускулист, туловището му едва се побираше на пластмасовия стол.

— Това ли е щабът на „Дясната ръка“? — попита Бренда. — Очаквах нещо по-впечатляващо.

Гали се намръщи и отвърна:

— Местили сме се повече пъти, отколкото мога да изброя. Но благодаря за комплимента.

— И кой от двамата ви е шефът? — попита Томас.

Гали кимна към събеседника си.

— Не се прави на умник — естествено, че командва Винс. И покажи малко уважение. Рискувал е живота си само защото вярва, че този свят може да бъде и по-добър.

Томас вдигна ръце в успокояващ жест.

— Не исках никого да обидя. Но като си спомних как се държа в твоята квартира, помислих си да не би ти да дърпаш юздите.

— Е, не съм аз. Винс е.

— Този Винс може ли да говори?

— *Стига!* — изрева дебелият с нисък, тътнещ глас. — Градът ни е превзет от побърканияци. Не мога да повярвам, че седим тук и вие двамата се надприказвате. Какво всъщност искате?

Томас се постара да овладее надигащия се гняв.

— Само едно нещо. Искаме да разберем защо ни отвлякохте. Защо отвличате хора за ЗЛО. Гали ни вдъхна доста надежди — помислихме си, че сме на една страна. Представете си изненадата ни, когато научихме, че „Дясната ръка“ са също толкова лоши, колкото и

хората, срещу които би трябвало да воюват. Колко пари ще спечелите от продажбата на хора?

— Гали — произнесе мъжът сякаш не бе чул нито дума от казаното от Томас.

— Да?

— Вярваш ли на тия двамата?

Гали отказа да срещне погледа на Томас.

— Да — кимна. — Вярвам.

Винс се наведе напред и опря масивните си ръце на масата.

— Тогава да не губим време. Момче, това е диверсионна операция и не възнамеряваме да печелим от когото и да било. Събираме мунита, за да имитираме дейност за ЗЛО.

Томас го зяпна изненадано.

— И защо, по дяволите, ви е хрумнало да правите подобно нещо?

— Смятаме да ги използваме, за да проникнем в техния щаб.

Томас втренчи поглед в мъжа. Ако ЗЛО наистина бе виновна за изчезването на мунитата, идеята бе толкова проста, че почти щеше да се разсмее.

— Може и да стане.

— Радвам се, че го одобряваш. — Лицето на мъжа оставаше безстрастно и Томас не знаеше дали говори подигравателно, или не. — Установихме връзка и сделката за продажбата вече е уговорена. Това е и пропускът ни да влезем вътре. Трябва да спрем тези хора. Да им попречим да прахосват още ресурси за безполезни експерименти. Ако държат светът да оцелее, ще го направят, без да пострада който и да било. Нека човешката раса продължи напред, без да губи здрав разум.

— Смяташ ли, че има някаква надежда да открият лек? — попита Томас.

Винс въздъхна и се засмя.

— Ако вярваше в това дори само за секунда, нямаше сега да си тук, пред мен, нали? Нямаше да избягаш и да търсиш възмездие. Предполагам, че това искаш. Зная какво си преживял — Гали ми разказа всичко. — Той си пое дъх. — Не, доста отдавна се отказахме да чакаме този техен... лек.

— Не съм тук да диря възмездие — възрази Томас. — Не става въпрос за нас. Харесва ми идеята да използваш техните възможности за нещо друго. Но доколко си запознат с дейността на ЗЛО?

Винс се облегна назад и столът изскърца жалостиво.

— Току-що ви разкрих една тайна, която пазим с цената на живота си. Ваш ред е да се отплатите за оказаното доверие. Ако Лоурънс и хората му са знаели кои сте, щяха да ви доведат тук незабавно. Извинявам се за грубото отношение.

— Не ми трябва извинения — заяви Томас. Макар да бе обезпокоен от идеята, че „Дясната ръка“ са щели да се отнасят с тях различно. — Искам само да знам какво сте намислили.

— Няма да продължим, докато не споделиш с нас какво ви е известно. Какво можете да ни предложите?

— Кажи му — прошепна Бренда и го сръга с лакът. — Затова дойдохме.

Права беше. Инстинктът му подсказваше, че може да се довери на Гали от мига, когато получи бележка от него. Без чужда помощ никога нямаше да се върнат при берга, камо ли да постигнат нещо.

— Добре — склони той. — ЗЛО смятат, че могат да получат лекарство, че са на прага да успеят. Единственото липсващо парче съм аз. Кълнат се, че това е истина, но са ни манипулирали и лъгали толкова много пъти, затова е невъзможно да се определи кое е истина и кое измислица. Кой знае какви може да са мотивите им. Или колко са отчаяни, на какво още са способни.

— Колко от вас са тук? — попита Винс.

Томас помисли, преди да отговори.

— Има още неколцина — останаха в помещението, откъдето идваме с Лоурънс. Не сме много, но познаваме нещата отвътре. Вашата група от колко души е?

— Това не е въпрос с лесен отговор. Ако питаш колко души са се присъединили към „Дясната ръка“, откакто започнахме да се събираме преди няколко години, тогава трябва да сме над хиляда. Но колко са наоколо, в безопасност, готови да стигнат до края... Хм. Вероятно говорим едва за няколкостотин.

— Някои от вас имат ли имунитет? — попита Бренда.

— Почти никой. Аз самият не съм муни и след събитията в Денвър нищо чудно вече да съм заразен. Надявам се, че същото не важи за повечето от нас, но е неизбежно в този разрушаващ се свят. Искаме да се уверим, че ще бъде направено нещо, за да се спаси поне малка част от човечеството.

— Може ли да седнем? — Томас кимна към свободните столове.

— Разбира се.

Томас още не се бе настанил, когато отново се върна към въпросите, които не му даваха покой.

— И какво планирате да направите?

Винс за пореден път се засмя.

— Успокой се, синко. Кажи ми какво можете да ни предложите и после ще споделя с теб нашите планове.

Не без усилие на волята Томас овладя любопитството си.

— Виж, ние знаем доста неща за щаба на ЗЛО и организацията там. Някои от хората от нашата група са с възстановена памет. Но най-важното от всичко е, че ЗЛО държи да се върна при тях. Мисля, че можем да използваме по някакъв начин този коз.

— Това ли е? — повдигна вежди Винс. — Всичко, което имате?

— Никога не съм твърдял, че можем да се справим без чужда помощ. Или без оръжия.

При последната забележка Винс и Гали се спогледаха.

Томас усети, че е напилал правилната струна.

— Какво има? — попита той.

Винс се втренчи в него.

— Имаме нещо далеч по-добро от оръжие.

Томас се наведе напред.

— И какво е то?

— Знаем как да направим така, че никой да не може да използва *каквито и да било* оръжия.

— Как? — попита Бренда, преди Томас да успее да проговори.

— Ще оставя на Гали да обясни. — Винс кимна към момчето.

— Добре, помислете си за „Дясната ръка“ — поде Гали и се изправи. — Тези хора не са войници. Те са счетоводители, портиери, водопроводчици, учители. От друга страна, ЗЛО разполагат със своя малка армия. Обучена да използва най-модерни и скъпи оръжия. Дори да разбием някой склад с гранатомети, пак предимството ще е на тяхна страна.

— Какъв е планът тогава? — не се сдържа Томас.

— Единственият начин да играем наравно е да направим така, че те да не разполагат с никакви оръжия. Тогава вероятно ще имаме шансове.

— И какво — смятате да им ги откраднете? — попита Бренда. — Да спрете доставките?

— Нищо такова — поклати глава Гали. После на лицето му се изписа детинско вълнение. — Въпросът не е колко души можеш да привлечеш за каузата си, а какви са те. От всички, завербувани от „Дясната ръка“, една жена има ключово значение.

— Коя? — попита Томас.

— Името ѝ е Шарлот Чисуел. Тя е водещ инженер в най-голямата компания за производство на оръжия в целия свят. По-точно за свръхмодерни оръжия, използващи технологии от второ поколение. Всеки пистолет, гранатомет — каквото посочиш, — използван от ЗЛО, идва оттам, и те всички разчитат на високотехнологична електроника и компютърни системи, за да функционират. Шарлот е открила начин да направи тези оръжия безполезни.

— Наистина? — В гласа на Бренда се долови съмнение. Томас също намираше идеята за доста неправдоподобна, но продължи да слуша внимателно обясненията на Гали.

— Има един чип, който се използва при всички оръжия, и тя посвети последните няколко месеца на опити да го препрограмира

дистанционно — по-точно да го блокира. Накрая успя. Настройката ще отнеме няколко часа и ще е нужно в сградата да бъде поставено миниатюрно устройство — смятаме това да свършат нашите мунита, след като ги предадем на ЗЛО. Ако се получи, ние също няма да разполагаме с оръжия, но поне ще играем наравно с тях.

— Ако не и с известно предимство — добави Винс. — Техните войници и охраната им са обучени да използват тези оръжия. Свикнали са да се уповават на тях. Но нямат нужния опит в ръкопашни схватки. В истински бой. В размяна на удари, в използване на ножове, лопати, прътове. — На устните му затрептя зла усмивка. — Ще бъде като в старите времена. И мисля, че можем да им надвием. Ако не го направим по тоя начин, ако оръжията им все още функционират, ще ни унищожат, преди още да се е почнало.

Томас неволно си спомни за битката със скръбниците в лабиринта. Тя беше нещо като това, за което говореше Винс. Той потрепери при тази мисъл, но все пак бе по-добре, отколкото да се изправиш срещу мощни оръжия.

Ако се получи, значи наистина имаха шансове. Изведнъж го завладя вълнение.

— И как ще го направите?

Винс въздъхна.

— Имаме три берга. Отиваме с около осемдесет души — най-силните от групата. Ще предадем мунитата на нашата връзка със ЗЛО, за да заложат устройството. Това ще е най-трудната част. А когато то си свърши работата, ще пробием дупка в стената и ще нахлуем вътре. Поставим ли ръка на комплекса, Шарлот ще ни осигури достатъчно функциониращи оръжия за да държим нещата под наш контрол. Трябва да успеем, иначе всеки от нас ще загине. Ако се наложи, готови сме да взривим онова проклето място.

Томас се замисли. Неговата група можеше да е безценна при тази атака. Особено тези от тях, които бяха възвърнали паметта си. Те познаваха разположението на комплекса.

Винс продължи да говори сякаш бе прочел мислите му.

— Ако това, което Гали казва, е истина, ти и приятелите ти ще бъдете особено полезни за осъществяването на нашия план, тъй като познавате онова място като дланта си. Всеки човек е от полза — независимо колко е стар или млад.

— Ние също имаме берг — припомни Бренда. — Освен ако побърканиците не са го натрошили на парчета. Той е зад денвърските стени, на северозападната страна. Пилотът е при нашите приятели.

— Къде са вашите бергове? — попита Томас.

Винс махна с ръка към дъното на помещението.

— Нататък. На сигурно място. Ще ми се да разполагахме с още една седмица за подготовка, но няма такава възможност. Устройството на Шарлот е готово. Хората ни само чакат знак. Можем да ви оставим два дена, за да се запознаете с плановете ни и да се подготвите, но не повече. А после — в атака. Няма причини да се изкарваме герои. Просто ще отидем и ще свършим работата.

Томас го погледна обнадежден.

— Толкова ли си уверен?

— Чуй ме, момче — изгледа го мрачно Винс. — От години насам единственото, за което слушаме, е мисията на ЗЛО. Как всеки грош, всеки мъж или жена, всички налични ресурси трябва да бъдат посветени на каузата да се открие лечение за изблика. Казаха ни, че са намерили хора с имунитет и ако успеят да разберат защо мозъците им не се поразяват от вируса, целият свят ще бъде спасен! А междуременно градовете се рушат, западат образование, медицина, служби за сигурност — всички достижения на човечеството. И всичко това, за да може ЗЛО да прави каквото си пожелае.

— Зная — кимна Томас. — Твърде добре ги познавам.

Винс не можеше да спре да говори, бълваше мисли и идеи, които бе трупал в себе си от години.

— Далеч по-добре е да се съсредоточим върху преустановяване разпространението на болестта, отколкото върху нейното лечение. Но ЗЛО засмукват средства и дърпат при себе си най-добрите специалисти. И не само това — дават ни фалшиви надежди за вълшебния лек, който в края на краищата ще спаси света. Ако почакаме още малко, може да не остане никой за спасяване.

Винс имаше уморен вид. В помещението се възцари мълчание. Томас не намираще аргументи срещу изречените думи.

Най-сетне Винс заговори отново:

— Нашите хора, които продават мунита, биха могли да скрият някъде устройството, след като проникнат вътре, но ще е далеч по-лесно, ако то вече е на място, когато ние пристигнем. Когато съобщим,

че караме с нас мунита, ще получим разрешение да се приземим и...
— Той повдигна вежди, сякаш нямаше смисъл да продължава.

Томас кимна.

— И тогава идва времето за моята задача.

— Да — потвърди усмихнато Винс. — Мисля, че тогава идва
твоят ред.

Томас бе завладян от неочаквано спокойствие.

— Можете да ме спуснете на няколко мили от комплекса и да измина пеш остатъка от пътя. Ще им кажа, че съм се върнал да довършим изпитанията. Предполагам, че ще ме посрещнат с отворени обятия. Просто ми покажи как да задействам устройството.

— По-добре Шарлот да ти каже — отвърна все така усмихнато Винс.

— От моите приятели — Тереза, Арис и останалите — ще получиш полезна информация и помощ. Бренда също знае доста неща. — Томас кимна уверено. Вече беше приел рискованата задача. Това бе единственият им шанс.

— Добре, Гали. — Винс се надигна. — Какво следва? Как ще го направим?

Старият враг на Томас също се изправи.

— Ще извикам Шарлот да те обучи да работиш с прибора. След това ще те отведем в хангара, ще отлетим с берга и ще те оставим в околностите на комплекса на ЗЛЮ, докато останалите се подготвят за финалния етап. Ще разполагаш с няколко часа, постарай се да се държиш естествено. Инак, когато се появим с мунитата, може да пробудим подозренията им.

— Ще се справя — обеща Томас и пое бавно въздух в опит да се овладее.

— Добре. Когато отпътуваш, ще преместим тук Тереза и другите. Надявам се, нямаш нищо против още една малка разходка из града.

Шарлот се оказа дребна, мълчалива женица, изцяло отдадена на работата си. Тя обясни на Томас обезвреждащата функция на прибора накратко и делово. Приборът бе достатъчно дребен, за да се побере в раницата, която му бяха осигурили, снабдена с малко храна и дрехи за прехода на открито, който му предстоеше. Веднага щом постави и

активира устройството, то щеше да издири и да се свърже с всички оръжия, след което да блокира работата на чипа. Процесът щеше да отнеме около час.

Съвсем просто, помисли си Томас. Най-трудното беше да постави някъде устройството, без да събуди подозрения.

Гали реши, че Лоурънс ще откара Томас при изоставения хангар, където държаха берговете. Оттам щяха да отлетят право към щаба на ЗЛО. Предстоеше му още едно пътуване с пикап през завладените от побърканиящи улици на града, но този път щяха да изберат най-бързия маршрут, което означаваше, че ще минат по една от големите улици, а и вече се зазоряваше. Този факт караше Томас да се чувства по-добре.

Бе се заел да помага при подреждането на припасите, когато се появи Бренда. Той ѝ кимна и тя му се усмихна едва забележимо.

— Ще ти липсвам ли? — попита Томас. Опита се да прозвучи като шега, но наистина се надяваше да чуе „да“.

Тя завъртя очи.

— Никога не го казвай. Говориш все едно вече си се предал. Съвсем скоро всички ще се съберем отново и ще си припомним доброто старо време.

— Та аз те познавам едва от няколко седмици.

— Както и да е. — Тя го прегърна и прошепна в ухото му: — Зная, че бях пратена в онзи град в Обгорените земи, за да те намеря и да се престоря на твоя приятелка. Но искам да запомниш, че сега наистина си мой *приятел*. Ти...

Той се дръпна рязко и я погледна в лицето.

— Какво?

— Ами... моля те, не позволявай да те убият.

Томас преглътна. Не знаеше какво да каже.

— Е? — подкани го тя.

— Ти също се пази — бе всичко, което успя да каже.

Бренда се наведе и го целуна по бузата.

— Това е най-сладкото нещо, което съм те чувала да казваш. —

Тя завъртя очи и отново се усмихна.

И тази усмивка сякаш направи деня по-светъл.

— Гледай да не объркаш нещо — заръча ѝ той.

— Обещавам. Ще се видим до ден-два.

— Добре.

— И аз ще се постарая да не ме убият. Обещавам.
Томас отново я притегли в обятията си.
— Разбрахме се.

„Дясната ръка“ им отпусна нов пикап. Лоурънс управляваше, а до него се настани пилотът. Беше мрачна жена, не особено любезна, затворена в мислите си. Лоурънс също не изглеждаше в добро разположение на духа въпреки блестящата си кариера от доставчик на храна до шофьор за особено важни задачи в град, из който върлуват побърканияци. При това за втори път.

Когато слънцето изгря, то озари един съвсем различен град. Светлината някак го правеше да изглежда по-безопасен.

Томас бе получил pistolета си напълно зареден и го бе пъхнал в джинсите си. Знаеше, че пълнител от дванайсет патрона няма да спре тълпа побърканияци, но все пак му даваше някакво спокойствие.

— Добре, не забравяй плана — рече Лоурънс, нарушавайки най-сетне мълчанието.

— И какъв беше той? — попита Томас.

— Да се доберем до хангара, без никой от нас да умре.

Томас се съгласи, че плана си го бива.

Отново потънаха в мълчание и сега се чуваше само бумтенето на двигателя и трополенето от дупките под гумите. Томас не можеше да не се замисли за всички неща, които биха могли да се объркат. Опита се да изтика тези мисли и се загледа през прозореца в опустошените улици.

Досега бе видял само неколцина минавачи, повечето от тях от разстояние. Зачуди се дали жителите не са си останали по домовете, изплашени от това, което може да ги дебне в сенките — и дали някои от тях сами не дебнеха в сенките.

Слънцето се отразяваше в грамадните прозорци на небостъргачите — масивни постройки, които се простираха във всички посоки. Пикапът мина през самия център на града, движейки се по широка улица с изоставени автомобили. Томас зърна неколцина побърканияци да се спотайват вътре в колите в очакване някой да се приближи, за да го нападнат.

Лоурънс сви след около две мили и продължи по друг булевард, водещ към градския портал. Покрай пътя бяха вдигнати прегради — вероятно построени в по-добри времена, за да спират шума от преминаващите превозни средства и да не смущават отдиха на живеещите в околните къщи. Струваше му се невъзможно някога да е съществувал подобен свят. Свят, в който не изпитваш всекидневен страх за живота си.

— Този булевард ще ни откара право там — обясни Лоурънс. — Хангарът е добре защитен, така че там няма от какво да се безпокоим. След час ще сме във въздуха — далеч от всякаква опасност.

— Разбрано — кимна Томас, макар че след изминалата нощ не му се вярваше всичко да мине толкова лесно. Пилотът продължаваше да мълчи.

Изминаха още три мили, преди Лоурънс да забави скоростта.

— Какво е това, за бога? — промърмори той.

Когато Томас погледна към улицата, видя, че шофьорът говори за няколко коли, които обикаляха в кръг.

— Най-добре да се разминем по-бързо с тях — реши Лоурънс, който, изглежда, говореше на себе си.

Томас не се обади, макар да подозираше, че каквото и да става там, очакват ги неприятности.

Лоурънс отново натисна газта.

— Ще изгубим твърде много време, ако се върнем да потърсим друг път. Минавам, пък каквото ще да става.

— Само не прави нищо глупаво — тросна се пилотът. — Защото пеша със сигурност няма да стигнем при берговете.

Когато се приближиха, Томас се наведе към прозореца, за да види какво става. Тълпа от двайсетина души се сражаваше за голяма купчина от нещо, което той не различаваше добре. На около стотина крачки от тях бяха колите, които се въртяха, засилваха и блъскаха една в друга. Цяло чудо бе, че все още никой на пътя не бе пострадал.

— Какво смяташ да правиш? — попита Томас. Лоурънс продължаваше да натиска газта и вече почти бяха стигнали на мястото.

— Трябва да спреш! — извика пилотът.

Лоурънс не й обърна внимание.

— Не. Ще мина през тях.

— Ще се ударим.

— Всичко ще бъде наред. Просто млъкни!

Наближиха групата налагащи се хора. Томас извъртя глава към страничния прозорец. Побърканяците разкъсваха чували с боклуци и вадеха отвътре остатъци от храна и полуразвалено месо. Ала не успяваха да ги задържат, тъй като други мигом се нахвърляха върху тях. Разменяха се удари, закривени пръсти оставяха кървави дири. Един от мъжете имаше зееща рана на лицето, от която шуртеше кръв.

Пикапът рязко се наклони на една страна и Томас насочи вниманието си напред. Колите пред тях бяха престанали да се въртят и удрят и сега три от тях бяха застанали на пътя на тяхната. Лоурънс все така не забавяше. Вместо това изви волана и се прицели в широкия отвор между две от колите. Внезапно колата вляво се стрелна напред и зави така, че да засече пикала, преди да е преминал през отвора.

— Дръжте се! — изкрещя Лоурънс и натисна педала до долу.

Томас сграбчи седалката под него. Двете коли отстрани не помръдваха, но третата се носеше право към тях. Томас осъзна, че няма да успеят, и се готвеше да го каже, но бе твърде късно.

Предният капак на пикала тъкмо бе навлязъл между двете коли, когато третата ги удари отстрани. Томас полетя наляво и се блъсна в колоната между двата прозореца, които се разбиха с ужасяващо хрущене. Стъкла се разлетяха във всички посоки и пикапът се завъртя на място, сякаш задницата му бе краят на камшик. Въздухът се изпълни със свистене на гуми и стържене на метал.

Шумът изчезна едва когато пикапът се блъсна в бетонната стена на ограждението.

Томас падна на пода, натърти се, кожата на много места се охлузи. Когато се изправи, трите коли вече се отдръпваха назад и шумът от двигателите им отслабваше. Отдалечаваха се по дългата права улица, по която бяха дошли. Томас погледна Лоурънс и пилота — двамата, изглежда, не бяха пострадали.

После се случи нещо странно. Когато извърна глава към прозореца, Томас откри, че го гледа познато лице. Трябваше да изминат няколко секунди, преди в съзнанието му да изплува името.

Беше Нют.

Нют изглеждаше ужасно. От косата му липсваха цели кичури, оголените места бяха зачервени и разранени. Лицето му бе покрито със синини и драскотини, ризата висеше на парцали и едва се държеше на измършавялото му тяло, панталоните му бяха изцапани с мръсотия и кръв. Явно накрая се бе предал на побърканяците и бе станал един от тях.

Но сега гледаше към Томас сякаш го бе познал.

Лоурънс говореше, Томас едва сега му обърна внимание.

— Добре сме. Колата пострада, но се надявам да ни откара до хангара. Само няколко мили са.

Той включи на задна и пикапът се дръпна от бетонната стена. Тишината бе нарушена от скърцане на метал и хрущене на смачкани стъкла. Шофьорът завъртя кормилото и едва сега Томас осъзна какво става.

— Спри! — извика. — Спри колата веднага!

— Какво? — зяпна го Лоурънс. — Какви ги говориш?

— Просто спри шибания пикап!

Лоурънс натисна спирачките, а Томас се наведе към вратата. Понечи да я отвори, но шофьорът го сграбчи за ризата и го дръпна назад.

— Какви, за бога, ги вършиш? — кресна.

Томас не би позволил на каквото и да било да го спре в този момент. Той измъкна пистолета от пояса си и го тикна в лицето на Лоурънс.

— Пусни ме! Веднага ме пусни!

Лоурънс разпери ръце.

— Ей, момче, успокой се! Какво ти става?

Томас се дръпна от него.

— Видях отвън моя приятел — искам да се уверя, че с него всичко е наред. Ако възникнат проблеми, ще скоча обратно в пикапа. Просто се пригответи да ни разкараш оттук, когато ти дам знак.

— Нима вярваш, че онзи тип отвън все още ти е приятел? — попита със студен тон пилотът. — Тези побърканияци отдавна са превъртели. Твоят *приятел* вече е само едно животно. Дори по-лошо от животно.

— Още по-добре. Тъкмо сбогуването ще е кратко. — Томас отвори вратата и скочи на улицата. — Прикривайте ме, ако се наложи. Трябва да го направя.

— Обещавам ти, че ще ти сритам задника, преди да се приберем в берга — изръмжа Лоурънс. — Побързай. Ако онези побърканияци при боклуците тръгнат насам, ще открием огън. Не ме е грижа дали сред тях ще са майка ти и чичо ти Франк.

— Разбрано. — Томас им обърна гръб и пъкна пистолета в панталоните. Отправи се бавно към своя приятел, който стоеше сам, далече от побърканияците и купчината боклуци. Засега другите не проявяваха интерес към него.

Томас измина половината разстояние и спря. Изведнъж забеляза налудничавите пламъчета в очите на Нют. Безумието вече бе проникнало в ума му и се разпространяваше. Как бе възможно да е станало толкова бързо?

— Ей, Нют. Аз съм, Томас. Помниш ме, нали?

Внезапно лицето на Нют се проясни. Томас едва не трепна от изненада.

— Помня те, Томи. Дойде да ме видиш в двореца, но не беше прочел бележката ми. Не мога за няколко дни да изгубя напълно разсъдък.

Томас усети, че сърцето му се свива от мъка.

— Тогава защо си тук? Защо си с... тях?

Нют погледна побърканияците, после отново насочи взор към Томас.

— Защото то идва и си отива, човече. Няма как да ти го обясня. Понякога не мога да се контролирам, почти не осъзнавам какво върша. В други случаи просто усещам някакъв сърбеж в мозъка, който, ако не друго, ужасно ме ядосва.

— Но изглеждаш съвсем наред.

— Да бе. И сигурно се влача с тия побърканияци от немай-къде. Вярно е, че се млатят, но иначе са доста сплотени. Тук, ако си сам, нямаш никакви шансове.

— Нют, ела с мен, още сега. Ще те откараме на безопасно място, някъде, където...

Нют се разсмя и главата му подскочи няколко пъти по странен начин.

— Разкарай се, Томи. Още сега.

— Хайде, ела с мен — помоли го Томас. — Ако ще си поспокоен, може да те вържа.

Лицето на Нют внезапно се изкриви от гняв.

— Млъкни, проклет предател! Не прочете ли бележката ми? Не можа ли да изпълниш поне една последна молба от мен? Трябваше да си герой както винаги, а? Мразя те! Винаги съм те мразил!

„Не го мисли“ — рече си Томас убедено. Това бяха само думи.

— Нют...

— Ти си виновен за всичко! Можехме да ги спрем, когато умряха първите Създатели. Ти можеше да измислиш начин. Но продължи, нали искаше да спасиш света, да си героят. Дойде в лабиринта и там не се спря. Защото мислиш само за себе си! Признай си! Трябва да си този, когото хората ще помнят и почитат! Ах, защо не те хвърлихме в шахтата на Кутията!

Лицето на Нют бе станало мораво, от устата му хвърчеше слюнка. Той пристъпи напред, свил ръце в юмруци.

— Ще го гръмна! — извика отзад Лоурънс. — Махни се от пътя ми!

Томас се завъртя.

— Недей. Това е между мен и него! Нищо не прави! — Отново се извърна към Нют. — Нют, спри. Просто ме изслушай. Нищо повече не искам.

— Мразя те, Томи! — Вече бе на едва няколко крачки от Томас. — Мразя те, мразя те, мразя те! След всичко, което направих за теб, след гадостите, които преживяхме в лабиринта, ти не можа да направиш едничкото нещо, за което те помолих! Не мога повече да гледам сбръчканото ти лице!

Томас отстъпи назад.

— Нют, трябва да се овладееш. Ще те застрелят. Просто спри и ме изслушай! Влизай в пикапа и ми позволи да те вържа. Дай ми поне този шанс! — Не можеше да убие приятел. Просто не можеше.

Нют изкрещя и се хвърли. Отзад изпука гранатомет и гранатата прехвърли Томас, но не уцели. Томас бе замръзнал на място и в този миг Нют го повали и му изкара въздуха. Докато се опитваше да си поеме дъх, побърканото момче се покатери отгоре му и го притисна към земята.

— Трябва да ти издѣра очите — просъска той, като го пръскаше със слюнка. — Да ти дам хубав урок. Защо дойде тук? Прегръдка ли очакваше, мамка ти? А? Да седнем и да си побъбрим за старите времена в Езерото?

Томас разтърси глава, завладян от ужас, докато бавно напипваше дръжката на пистолета.

— Томи, искаш ли да ти кажа защо накуцвам? Казвал ли съм ти някога? Не, мисля, че не съм.

— Как е станало? — попита Томас в опит да спечели време. Пръстите му докоснаха дръжката.

— Опитвах се да се самоубия в лабиринта. Изкатерих се по една от ония шибани стени и скочих. Алби ме откри и ме отнесе в Езерото точно преди да се затворят вратите. Мразех онова място, Томи. Мразех всяка секунда от всеки ден там. И за всичко това бе виновен *ти!*

Нют внезапно се извъртя и сграбчи Томас за ръката, с която стискаше пистолета. Дръпна я към себе си и опря дулото на своето чело.

— Сега искам да ми се отплатиш! Убий ме, преди да се превърна в едно от онези чудовища човекоядци. Застреляй ме! Толкова разчитах да изпълниш това, за което те помолих в бележката! На никого друго не бих се доверил. Убий ме, Томи!

Томас се опита да дръпне ръка, но Нют бе твърде силен.

— Не мога, Нют, не мога.

— Хайде, Томи, отплати ми се! Поправи това, което направи! — Цялото тяло на Нют се тресеше. После гласът му се сниши до нисък, настойчив шепот. — Убий ме, сбръчкан страхливецо. Покажи, че можеш да свършиш поне едно нещо както трябва. Отърви ме от тия мъки.

Томас го гледаше ужасен.

— Нют, може би ние бихме могли...

— Млъкни! Просто млъкни! Аз ти се доверих! А сега го направи!

— Не мога!

— *Направи го!*

— Не мога! — Как бе възможно Нют да иска от него подобно нещо? Да повярва, че би убил най-добрия си приятел?

— Убий ме, иначе аз ще ти видя сметката. Убий ме! Направи го!

— Нют...

— Направи го, преди да съм станал един от тях.

— Аз...

— УБИЙ МЕ! — Изведнъж очите му отново се проясниха, сякаш за съвсем кратко той бе възвърнал разсъдък, и гласът му омекна: — Моля те, Томи. *Моля те.*

Докато дърпаше спусъка, Томас имаше чувството, че сърцето му полита надолу към някаква черна бездна.

Томас бе затворил очи, когато го направи. Той чу тъпия удар от сблъсъка на куршума с плът и кост, усети как се разтресе тялото на Нют, после момчето рухна на земята. Томас се завъртя по корем, изправи се и побягна, без да отваря очи. Ужасът от стореното заплашваше да го завладее напълно, изпълваше очите му със сълзи и той едва различи белия пикап отпред.

— Влизай! — извика Лоурънс.

Вратата все още беше отворена. Томас скочи вътре и я дръпна. Миг по-късно пикапът потегли.

Никой не произнесе нито дума. Томас се загледа през прозореца. Чувстваше се като в мъгла. Беше застрелял в главата най-добрия си приятел. Нют го бе искал, беше го молил. Но все пак Томас дръпна спусъка. Погледна надолу и видя, че ръцете му треперят, а краката му сякаш се бяха вдървили от студ.

— Какво направих? — прошепна, но този път другите мълчаха.

Останалата част от пътуването премина като в мъгла. Разминаха се с още групи побърканици, дори на няколко пъти стреляха с гранатомета от прозореца. А после приближиха външната стена на града и минаха през вратата, зад която имаше неголямо летище. Влязоха в просторен хангар, който се охраняваше от тежковъоръжени пазачи на „Дясната ръка“.

Томас не говореше, вършеше каквото му нареждат, отиде там, където му казаха. Качиха се на берга и той ги следваше, докато правеха предстартова подготовка. Но не каза нито дума. Пилотът отиде в кабината да вдигне огромния кораб, Лоурънс изчезна някъде и Томас остана сам в каюткомпанията. Излегна се на кушетката, загледан в металната решетка на тавана.

Откакто застреля Нют, не бе помислял и за миг за предстоящата задача. След като избяга с неимоверни мъки от ЗЛО, ето че пак се

връщаше при тях, доброволно.

Вече не го беше грижа. Каквото ще има да става, нека стане. Знаеше, че няма да се отърве до края на живота си от видяното. Чък, който се опитва отчаяно да си поеме дъх, докато кръвта му изтича, а сега и Нют, облецил в него безумните си очи. И в последния миг на здрав разсъдък молещ за милост.

Томас спусна клепачи, ала видението не изчезна. Мина доста време, преди да успее да заспи.

Събуди го Лоурънс.

— Отваряй очи, момче. След няколко минути пристигаме. Хвърляме те долу и изчезваме яко дим. Без да се обиждаш.

— Няма за какво. — Томас изстена и спусна крака от кушетката. — Колко дълго ще трябва да вървя до комплекса?

— Няколко мили. Не се безпокой, не мисля, че ще срещнеш по пътя си побърканици. В пустошта става доста студено. Най-много да зърнеш някоя ядосана полска мишка. Или пък да те погнат вълци. Нищо особено.

Томас вдигна глава, очаквайки да види усмивка, ала мъжът се бе обърнал и се занимаваше с нещо в ъгъла.

— При вратата на хангара те чака раница и топло палто. — Лоурънс подреждаше части от снаряжението на лавицата. — Имаш вода и храна. Искаме да сме сигурни, че ще си прекараш добре на излета — ще се порадваш на природата и прочее. — Отново без усмивка.

— Благодаря — промърмори Томас. Опитваше се отчаяно да не се плъзне назад в черната бездна на мъката. Все още не можеше да прогони от мислите си Нют и Чък.

Лоурънс приключи това, с което се занимаваше, и се обърна към него.

— Ще те попитам само веднъж.

— Какво?

— Сигурен ли си, че искаш да отидеш? От малкото, което знам за онези хора, направо ми настръхва косата. Те отвличат, измъчват, убиват — правят каквото им скимне. Струва ми се малко налудничаво да им се напъхаш сам в ръцете.

Томас обаче вече не изпитваше страх.

— Ще се справя. Постарай се да дойдеш за мен.

Лоурънс поклати глава.

— Или си най-големият куражлия, когото съм срещал, или си побъркан. Както и да е, иди се изкъпи и облечи чисти дрехи — трябва да има в гардеробчето.

Томас не знаеше как изглежда в момента, но предполагаше, че е мъртвешки бледо зомби с изцъклени очи.

— Добре — рече той и стана с надеждата водата да отмие и част от ужаса.

Бергът се наклони и Томас се улови за перилата на стената. Люкът на платформата започна да се откъства още докато корабът се снишаваше над земята. Отвън нахлу вледеняващ вятър. Бумтежът на двигателите се усили. Томас видя, че са над малка полянка сред гора от покрити със сняг борове — толкова много, че бергът нямаше да може да се приземи. Налагаше се да скочи.

Корабът продължи да се спуска и Томас се приготви.

— Успех, момче — пожела му Лоурънс и кимна към отвора, когато се приближиха до земята.

Из поляната бяха разхвърлени дънери на отдавна отсечени дървета. Високи, масивни борове заобикаляха Томас от всички страни, проточвайки се към небето като вълшебни кули. Той закри очи от пронизващия вятър, докато бергът се издигаше нагоре, и го изпрати с поглед.

Въздухът бе студен и щипещ, откъм гората полъхваше свежест, сякаш се намираще в някакъв девствен, недокоснат от човешка ръка свят — място, далече от всякакви епидемии. Беше сигурен, че малцина на този свят могат днес да се наслаждават на подобна гледка, и за миг се почувства щастлив.

Той нагласи ремъците на раницата и се отправи в посоката, която му бе показал Лоурънс, твърдо решен да стигне час по-скоро. Колкото по-малко време има да обмисля случилото се с Нют, толкова по-добре. А и тук, в пустошта, не можеше да остане до безкрай. Той прекоси покритата със сняг поляна и навлезе сред дърветата. Веднага усети как го обгръща приятният им аромат на смола и това като че ли му помогна да прогони далече неприятните спомени.

Справяше се доста добре, като се имаше предвид теренът. През цялото време се опитваше да се съсредоточи върху миризмите и звуците на птички и дребни гризачи. Сетивата му не бяха привикнали към подобни неща, тъй като бе прекарал по-голямата част от досегашния си живот на закрито. Ако, разбира се, не се броят лабиринтът и Обгорените земи. Докато вървеше из гората, стори му се трудно да повярва, че на една и съща планета може да съществуват толкова различни места — Обгорените земи, лабиринтът, тази местност. Сетне мислите му се отнесоха. Зачуди се какъв ли ще е животът за обитателите на гората, ако хората някога изчезнат.

Вървя около час, преди най-сетне да стигне покрайнините на гората, отвъд която започваше широко и пусто поле. На местата, където вятърът бе отнесъл снежната покривка, тъмнееха петна замръзнала кал. Назъбени камъни стърчаха над снега, далеч напред

полето завършваше със стръмен, почти отвесен склон. А отвъд него бе океанът — синя шир, простираща се чак до хоризонта, където една ярка черта го разделяше от по-светлата синева на небето. Почти на самия ръб, на около миля пред него, се издигаше щабът на ЗЛО.

Комплексът бе огромен, конгломерат от взаимносвързани, тъмни сгради, заобиколен от бетонна стена, в която на равни разстояния се виждаха процепи. Една от сградите с овална форма приличаше на кула. Суровият климат на този район, примесен с въздействието на океана, бе оставил своя отпечатък върху фасадите на сградите — стените им бяха покрити с пукнатини, но въпреки това изглеждаха като постройки, които ще издържат вечно, независимо какво биха хвърлили срещу тях човек и природа. Кой знае защо това пробуди полузабравен спомен от някаква детска книжка — за злоещо свърталище на духове. Изглеждаше съвършеното място, където да се настани организация, опитваща се да попречи на света да се превърне в една голяма лудница. Дълъг, тесен път започваше от комплекса и се губеше в гората.

Томас пое през един каменист район. Наоколо цареше странна, почти успокояваща тишина. Единственото, което чуваше, освен шума от стъпките си и собственото си дишане, бе грохотът на далечния прибой, но дори той бе доста слаб. Беше сигурен, че хората от ЗЛО вече са го забелязали — без съмнение системите за охрана бяха в пълна готовност.

Внезапен рязък звук, метално дрънчене върху камък, го накара да спре. Сякаш призован от охраната, на една скала се бе покатерил метален бръмбар и червените му очички гледаха право към Томас.

Спомни си как се бе почувствал, когато за пръв път видя една от тези гадинки в Езерото, точно преди да се стрелне към горичката. Струваше му се като спомен от съвсем друг живот.

Той помахна на бръмбара острие и продължи да върви. След десетина минути ще почука на вратата на ЗЛО и ще помоли, за първи път, да го пуснат вътре. Не да излезе навън.

Томас стигна билото на последния хълм и започна да се спуска надолу по заледената пътека, обрамчваща комплекса. Изглежда, някога е имало опити околните земи да бъдат облагородявани, но храстите и тревата отдавна се бяха предали на вятъра и зеленикавите петна сред

снега бяха от буренаци. Може би вътре го очакваше Плъха, чудейки се дали Томас най-сетне не е решил да премине на тяхна страна.

Още два бръмбара привлякоха вниманието му. Пълзяха сред снега и оглеждаха околностите с червените си очички. Когато приближи, Томас вдигна очи към прозорците, но те бяха тъмни и непрозрачни. Някакво бумтене отзад го накара да се обърне. Няколко източени мълнии танцуваха върху снега и това го накара да си спомни за Обгорените земи, за онзи ужасяващ дъжд от светкавици, посрещнал ги, когато приближаваха града. Можеше само да се надява, че тук, на север, времето няма да му поднесе подобна изненада.

Той продължи по пътеката и забави едва когато доближи главния вход. Тук го очакваше висока стъклена врата, която пробуди нови спомени в душата му. Бягството от лабиринта, преследването по коридорите на ЗЛО, измъкването през тези врати и проливният дъжд отвън. Той извърна глава надясно, към малкия паркинг, където сред колите забеляза стар автобус. Вероятно бе същият, който бе прегазил онази болна жена, а след това ги бе откарал в спалните помещения, където с умовете им си поигра равнотранспортът, преди да ги изпратят в Обгорените земи.

А сега, след всичко, през което бе преминал, ето че пак стоеше на прага на ЗЛО, този път по собствена воля. Той протегна ръка и потропа по студеното тъмно стъкло. Не виждаше нищо от другата страна.

Почти веднага се чу щракане на брави и после вратата се отвори навън. Джансън — когото от самото начало бяха кръстили Плъха — му протегна ръка.

— Томас, добре дошъл отново при нас — поздрави го той. — Никой не ми вярваше, но непрестанно им повтарях, че ще се върнеш. Радвам се, че направи правилния избор.

— По-добре да се захващаме за работа — отвърна Томас. Трябваше да изиграе ролята си, но не бе длъжен да е учтив.

— Чудесна идея. — Джансън отстъпи и се поклони леко. — След теб.

Усетил, че по гърба му пробягват ледени тръпки, Томас подмина Плъха и пристъпи в щаба на ЗЛО.

Томас се озова в приемна с няколко дивана и столове, подредени пред голямо празно бюро. Мебелите бяха ярки и разноцветни, но това не променяше мрачната атмосфера на мястото.

— Най-добре да се отбием за малко до моя кабинет — махна Джансън към коридора, започващ вдясно от приемната. Двамата се отправиха нататък. — Ужасно съжаляваме за това, което стана в Денвър. Жалко е да се изгуби цял един град с подобен потенциал. Но това е още една причина да побързаме с успешното завършване на нашия проект.

— Какво трябва да се направи? — попита Томас.

— Ще го обсъдим в моя кабинет. Там е и водещият ни екип.

Приборът, скътан на дъното на раницата, тежеше като воденичен камък в мислите на Томас. По някакъв начин трябваше да го извади и заложи, за да даде начало на операцията.

— Ами добре — съгласи се той. — Може ли преди това да се отбия в тоалетната? — Това бе първото, което му хрумна. И единственият сигурен начин да остане за малко насаме.

— Има една малко по-нататък — посочи Плъха.

Свиха зад ъгъла и продължиха по още по-тъмен коридор, който водеше към мъжката тоалетна.

— Ще чакам отвън. — Джансън кимна към вратата.

Томас влезе вътре, без да отговори. Извади прибора от раницата и се огледа. Над умивалника имаше дървено шкафче за тоалетни принадлежности и горният му рафт бе с капак, зад който Томас можеше да прикрие устройството. Томас пусна водата от чешмата, после активира устройството, като трепна при тихия звук, който издаде, и го нагласи в шкафчето. Изсуши си ръцете и се опита да се успокои.

После излезе в коридора.

— Свърши ли? — попита Джансън, неприятно учтив.

— Свърших — отвърна Томас.

Те продължиха нататък и подминаха няколко портрета на председателя Пейдж, същите като на плакатите, разлепени по улиците на Денвър.

— Ще се срещна ли някога с председателя? — попита Томас, разглеждайки жената от снимката с любопитство.

— Председателят Пейдж е много заета — обясни Джансън. — Не забравяй, Томас, съставянето на модела и откриването на лечение са едва началото. Все още организираме снабдяването на населението — хората ни работят неуморно над това.

— Какво те кара да мислиш, че ще се получи? И защо точно аз? Джансън го изгледа с усмивка.

— Зная го, Томас. Вярвам с всяка частица на съществуването си. И ти обещавам, че ще получиш благодарността, която заслужаваш.

Кой знае защо в този миг Томас се сети за Нют.

— Не искам никаква благодарност.

— Ето че стигнахме — заяви мъжът, сякаш не бе чул думите му.

Спряха пред врата без надпис и Плъха го пусна вътре. Двама души — мъж и жена — седяха пред бюро. Томас не ги познаваше.

Жената носеше тъмен костюм, имаше дълга червена коса, на носа ѝ бяха закрепени очила с елегантни рамки. Мъжът бе плешив, кокалест и мършав, облечен в зелен комбинезон.

— Това са моите помощници — представи ги Джансън, докато се настаняваше зад бюрото. — Доктор Райт — посочи той жената — е нашият водещ психолог, и доктор Кристенсън, който е лекар. Имаме доста неща да обсъдим, така че моля да ме извиниш за краткото представяне.

— Защо аз съм Последният кандидат? — попита Томас, без да изчаква продължението.

Джансън се понадигна и се зае безцелно да подрежда предметите по бюрото, преди да седне отново и да положи ръце в скута.

— Чудесен въпрос. Разполагахме едва с шепа — извини ме за термина — от образци, подходящи да изпълнят тази функция. В последно време тази групичка се смали до теб и Тереза. Но тя притежава способност да изпълнява заповеди, каквато на теб ти липсва. Твоята наклонност към свободно мислене бе причината да се спрем на теб като Последен кандидат.

„Бунтовник докрай“ — помисли си огорчено Томас. Опитите му да се възпротиви на системата в края на краищата се оказаха точно това, от което тя имаше нужда. Всяка частица от гнева му бе насочена към хората, седящи срещу него. Към Плъха. За Томас Джансън се бе превърнал в олицетворение на всичко, което представляваше ЗЛО.

— Хайде да приключваме по-скоро с това — рече той. Опитваше се да се овладее, но почти чуваше гневните нотки в гласа си.

Джансън замръзна.

— Малко търпение, моля. Няма да отнеме много. Не забравяй, че съставянето на модела за поведение в гибелната зона е деликатна операция. Говорим за ума ти и най-малката грешка в интерпретацията на мислите и възприятията ти може да направи безполезни проучванията ни.

— Така е — потвърди доктор Райт и затъкна един кичур зад ухото си. — Зная, че доктор Джансън ти е обяснил колко е важно да се върнеш при нас, и ние се радваме, че взе правилното решение. — Гласът ѝ бе мек и приятен, издаваше висока интелигентност.

Доктор Кристенсън се покашля и заговори с тънък, напрегнат гласец. Томас почти веднага изпита неприязън към него.

— Не зная как би могъл да вземеш друго решение. Този свят е на прага на всеобща катастрофа и ти можеш да го спасиш.

— Така твърдите вие — отбеляза хладно Томас.

— Именно — намеси се Джансън. — Така твърдим ние. Всичко е готово. Но има още нещо, което трябва да ти кажем, за да можеш да разбереш решението, което вече си взел.

— И аз искам да попитам още нещо — каза Томас. — Смисълът на тези ваши променливи не беше ли да ме държите в неведение? Или смятате да ме хвърлите в някоя клетка с горили? Да ме накарате да прекося минно поле? Да ме метнете в океана, за да видите дали ще доплувам обратно до брега?

— Просто му кажи останалото — тросна се доктор Кристенсън.

— Останалото? — учуди се Томас.

— Да, Томас — кимна с въздишка Джансън. — Останалото. След всички изпитания, след всички проучвания, след цялата събрана и анализирана информация, след променливите, през които те накарахме да преминеш, теб и твоите приятели, се стигна до този последен етап.

Томас мълчеше. Усещаше, че гърдите му са се стегнали от напрежение, и същевременно изпитваше желанието да не чуе какво ще последва.

Джансън се наклони напред и опря лакти на бюрото, с мрачно и сериозно изражение.

— Едно последно нещо.

— И какво е то?

— Томас, трябва ни твоят мозък.

Томас усети, че сърцето му блъска в гърдите. Той знаеше, че човекът отсреща не го подлага на проверка. Бяха приключили с тази част от изследванията. Сега им трябваше образецът, най-подходящ да... даде всичко от себе си, за да открият търсения лек.

Изпълни го тревожното предчувствие, че „Дясната ръка“ няма да успее да дойде навреме.

— Моят мозък? — повтори той с неузнаваем глас.

— Да — потвърди доктор Кристенсън. — Последният кандидат държи липсващото парче, необходимо да бъде приключен моделът. Но няма начин да го определим, докато не проследим поведенческата реакция на фона на променлива. Вивисекцията ще ни осигури тази окончателна информация, ще ни покаже как функционират системите ти. Не се безпокой, няма да изпитваш болка — ще ти дадем упойка, докато...

Нямаше нужда да довършва изречението. Думите му потънаха в тишината, възцарила се в кабинета. Томас нямаше сили да заговори. Неведнъж през краткия си живот се бе изправял лице в лице със смъртта, но го бе правил движен от надеждата да оцелее, да изкара още един ден. Ала сега бе различно. Това не бе поредното изпитание, докато пристигнат спасителите му. Не беше нещо, от което би могъл да се върне. Това бе краят.

Изведнъж го споходи странна мисъл: дали Тереза знае за това?

Остана изненадан от болката, която тя породила.

— Томас? — повика го Джансън, нарушавайки потока от мисли. — Зная, че за теб това е ужасно голям шок. Искам да те уверя, че това не е поредният тест. Не е променлива и аз не те лъжа. Ние смятаме, че можем да завършим модела и да открием лек, като анализираме мозъчната ти тъкан и как, в комбинация с данните, които вече събрахме, нейният физичен субстрат ѝ позволява да се съпротивлява на вируса на изблика. Целта на нашите проучвания е да спасим живота на много хора, а не да ги погубим.

— Събираме и анализираме информация от години насам и от всички ти показва най-силни реакции към променливите — продължи доктор Райт. — От доста време знаехме, че в края на краищата ще трябва да се спрем на най-добрия кандидат за този последна процедура.

Сега доктор Кристенсън се зае да описва с подробности процеса:

— Трябва да си жив, но не и буден. Ще те упоим, ще поставим местна упойка на мястото на разреза и тъй като в мозъка няма нервни окончания, процесът ще е сравнително безболезнен. За съжаление, няма да се възстановиш от невронното изследване — процедурата е летална. Но резултатите ще са с неоценима стойност.

— А ако не се получи? — попита Томас. Непрестанно си спомняше последната среща с Нют. Би ли могъл наистина да помогне на други да не стигат до неговото състояние?

На лицето на психоложката се изписа смущение.

— Тогава ще продължим... да работим над това. Но ние сме напълно уверени...

Томас я прекъсна, неспособен да се сдържи:

— Не знаете, нали? Заели сте се да отвличате мунита. Вашите... образци. За да започнете всичко отначало.

В началото никой не проговаряше. После Джансън каза:

— Ще направим всичко, което е нужно, за да открием лек. С възможно най-малко жертви. Няма какво друго да кажа по въпроса.

— Защо изобщо говорим? — попита Томас. — Защо просто не ме хванете, завържете и не ми изтръгнете мозъка?

— Защото ти си Последният кандидат — отвърна доктор Кристенсън. — Ти си част от моста между нашите Създатели и сегашния екип. Опитваме се да ти окажем уважението, което заслужаваш. Надяваме се, че сам ще направиш избора.

— Томас, необходимо ли ти е време, за да помислиш? — намеси се доктор Райт. — Зная, че е трудно, и те уверявам, че за нас също не е никак лесно. Готов ли си да предоставиш мозъка си на науката? Ще ни позволиш ли да съберем последните късчета от мозайката? Да изменим още една крачка към откриването на лекарство, което ще спаси човешката раса?

Томас не знаеше какво да каже. Не можеше да повярва на този неочакван поврат в събитията. След всичко, което стана, нима им беше

нужна само неговата смърт?

„Дясната ръка“ навярно вече идваше. Образът на Нют отново изникна в съзнанието му.

— Искам да остана сам — каза той. — Моля ви. — По някаква странна причина част от него бе готова да им повярва, да направи каквото искат. Дори заради нищожния шанс да се получи.

— Постъпваш правилно — увери го доктор Кристенсън. — И не се безпокой. Няма да почувстваш никаква болка.

Томас не желаше да чуе нито дума повече.

— Просто искам да остана известно време сам, преди да започнете.

— Разбира се — съгласи се Джансън и стана. — Ще те изпратим до медицинския сектор и там ще ти осигурим стая, в която да си сам за известно време. Но не забравяй, че времето ни е ограничено.

Томас наведе глава, втренчи поглед в пода. Планът, измислен от него и „Дясната ръка“, изведнъж му се стори невероятно глупав. Дори да успее да избяга от тези тук — макар че не знаеше дали го иска, — как ще оцелее, докато приятелите му пристигнат?

— Томас? — Доктор Райт се пресегна и сложи ръката си върху неговата. — Добре ли си? Имаш ли още въпроси?

Томас се изправи и избута ръката ѝ настрана.

— Да вървим... където казахте.

Гърдите му отново се свиха, сякаш внезапно някой бе изпомпал въздуха от кабинета на Джансън. Той стана и се отправи към вратата. Отвори я и излезе в коридора. Дори това му костваше твърде много усилия.

Томас следваше лекарите, завладян от объркани мисли. Не знаеше какво да прави. Нямахше начин да се свърже с „Дясната ръка“, а бе изгубил способността да разговаря телепатично с Тереза — или с Арис.

Свърнаха на няколко места и това криволичещо движение накара Томас да си спомни за лабиринта. Почти му се прииска отново да е там, където животът като че ли не бе толкова сложен.

— Тук отляво има една подходяща стая — посочи Джансън. — Вече поставих там таблет, в случай че искаш да оставиш съобщение за твоите приятели. Ще намеря начин да им го предам.

— А аз ще се погрижа да ти донесат нещо за ядене — обади се отзад доктор Райт.

Томас бе подразнен от тяхното внимание. Спомни си как едно време са изпълнявали смъртното наказание на осъдените. Винаги им предлагали последно ядене. Каквото си пожелаят.

— Искам пържола — заяви той и я погледна. — И скариди. И омар. И палачинки. И шоколадов сладкиш.

— Съжалявам, ще трябва да се задоволиш с няколко сандвича.

Томас въздъхна.

— Така и предполагам.

Томас седеше в меко кресло, загледан в таблета на масата пред него. Нямахше никакво намерение да пише на когото и да било, но не знаеше какво друго да прави. Положението се оказа далеч по-сложно, отколкото бе очаквал. Нямахше представа какво му готви съдбата, но мисълта, че ще го разрежат жив, не му бе хрумнала. Беше предполагал, че ще разговарят с него, че ще се заемат с разни изследвания, докато пристигне „Дясната ръка“.

Но от тези изследвания връщане назад нямаше.

Накрая написа кратка прощална бележка до Миньо и Бренда, в случай че повече не ги види, и отпусна глава на сгънатите си ръце, докато му донесат храната. Яде бавно, след това пак си почива.

Единствената му надежда бе, че неговите приятели ще дойдат навреме. Бе решил да не напуска тази стая, докато не стане крайно наложително.

После задряма, а минутите се нижеха.

Събуди го почукване на вратата.

— Томас? — чу приглушения глас на Джансън. — Наистина трябва да започваме.

Думите му пробудиха паника в душата на Томас.

— Аз... още не съм готов. — Знаеше, че звучи нелепо.

След дълга пауза Джансън продължи:

— Боя се, че нямаме кой знае какъв избор.

— Но... — Томас се чудеше какво да каже, ала в този момент вратата се отвори и Джансън влезе вътре.

— Томас, забавянето само влошава нещата. Трябва да вървим.

Томас нямаше идея какво да направи. Беше изненадан колко е бил спокоен до този момент. Даваше си сметка, че е стигнал предела и времето му изтича. Той си пое бавно дъх.

— Да приключваме тогава.

Плъха се усмихна.

— Последвай ме.

Джансън отведе Томас в стаята за подготовка, където имаше болнична количка и всякакви монитори, както и няколко сестри. Там беше и доктор Кристенсън, облечен с престилка и с хирургична маска на лицето. Томас виждаше само очите му, но и по тях определи, че няма търпение да започне.

— Това е то, нали? — попита. Отново го завладя паника, усети, че стомахът му се свива болезнено. — Време ли е да ме режете?

— Съжалявам — отвърна докторът. — Но трябва да започваме.

Плъха се готвеше да добави нещо, когато в сградата зазвуча тревожният сигнал на аларма.

Сърцето на Томас подскочи, той почувства първия полъх на надеждата. Това трябваше да е „Дясната ръка“.

Вратата се отвори и когато той се обърна, видя, че на прага стои жена с изплашен вид.

— Пристигна бергът с доставката, но се оказа, че е измама, за да вкарат хора вътре. В този момент се опитват да превземат комплекса.

Отговорът на Джансън накара Томас да замръзне от ужас.

— Трябва да побързаме с процедурата. Кристенсън, започвай. Сложете му упойка.

Гърлото на Томас се сви, гърдите му отказваха да се движат. Сякаш тялото му бе замръзнало.

Джансън продължи да издава заповеди:

— Доктор Кристенсън, побързайте. Кой знае какво са намислили тези хора, не бива да губим нито секунда. Ще ида да наредя на охраната да не ги допуска насам.

— Почакайте — успя най-сетне да изграчи с прегракнал глас Томас. — Не съм сигурен, че мога да го направя. — Думите му прозвучаха неуверено, сигурен бе, че няма да се спрат на този етап.

Лицето на Джансън почервения. Вместо да отвърне на Томас той се обърна към лекаря:

— Направи каквото е нужно да отвориш това хлапе.

Томас понечи да протестира, но в този миг нещо остро се заби в ръката му и прати топли вълни нагоре към тялото. Той изгуби сили и тупна на количката. Беше напълно обездвижен от шията надолу, завладян от ужас. Доктор Кристенсън се наведе над него и подаде спринцовката на сестрата.

— Томас, наистина съжалявам. Но трябва да го направим.

Докторът и сестрата го нагласиха в количката, вдигнаха краката и изопнаха тялото. Томас можеше да мърда съвсем леко с глава, но само толкова. Изведнъж си даде сметка, че е обречен. След малко ще умре. Освен ако някой от „Дясната ръка“ не се добере дотук веднага, той щеше да умре.

Джансън се появи в полезрението му. Кимна одобрително и потупа доктора по рамото.

— Хайде, приключвайте. — След което изчезна, а Томас чу викове откъм коридора, преди вратата да се затвори.

— Трябва да довърша още някои изследвания — обясни доктор Кристенсън. — А след това ще те прехвърлим в операционната. — Той се обърна да подреди някакви инструменти отзад.

Томас имаше чувството, че докторът му говори от разстояние стотици мили. Лежеше безпомощно, мъчеше се да подреди мислите си, докато докторът му вземаше кръв, а след това направи измервания на черепа. Но едрите капки пот по челото издаваха и неговото притеснение. Ще му стигне ли един час да приключи с операцията? Няколко часа?

Томас затвори очи. Зачуди се дали устройството за обезвреждане на оръжия си е свършило работата. Или някой го е открил. Всъщност почти му се искаше да е така. Ами ако ЗЛО наистина са на ръба да открият лелеяния лек? Той се помъчи да диша равномерно, опита се да раздвижи крайници. Нищо не се получи.

Докторът внезапно се изправи и се усмихна на Томас.

— Мисля, че сме готови. Сега ще те откараме в операционната.

Мъжът побутна леглото и над главата на Томас изплува таванът на коридора. Неспособно да помръдне, момчето следеше местещите се лампи. По някое време затвори очи.

Скоро ще го приспят. Светът ще изчезне. А след това ще умре.

Томас отново отвори очи. Пак ги затвори. Сърцето му туптеше, ръцете му бяха плувнали в пот, пръстите стискаха отчаяно чаршафа. Движенията му се възвръщаха, но бавно. Отвори очи. Светлини над него. Още един завой, после още един. Отчаянието бе толкова силно, че заплашваше да изстиска живота от него, преди да го направят докторите.

— Аз... — изхъхри той, но нищо друго не излезе от гърлото му.

— Какво? — Кристенсън се наведе към него.

Томас се опита да заговори, но преди да успее да оформи някакви думи, коридорът се разтресе от оглушителен тътен, докторът се спъна и тласна количката, докато се мъчеше да запази равновесие. Леглото полетя право напред и се удари в стената, отскочи и се блъсна в другата стена. Томас се опита да помръдне, но все още беше парализиран, безпомощен. Спомни си за Чък и Нют и сърцето му се изпълни с печал.

Някой изкрещя от посоката на взрива. Последваха викове, сетне отново се възцари тишина, докторът се изправи, улови дръжките на количката и продължи да я тика по коридора и право през две люлеещи се врати. Озоваха се в бяла операционна зала, където ги чакаха още лекари с операционни престилки.

Кристенсън незабавно започна да дава разпореждания:

— Трябва да побързаме! Всички да заемат местата си. Лиза, въведи го в анестезия. Веднага!

— Не сме приключили с подготов... — понечи да отвърне една нисичка жена.

— Няма значение! Нищо чудно скоро цялата сграда да бъде обхваната от пламъци.

Той нагласи количката непосредствено до операционната маса, няколко ръце се пресегнаха, вдигнаха Томас и го прехвърлиха на масата. Изтегнат по гръб, той завъртя очи и установи, че е заобиколен от поне десетина лекари и сестри. Усети убождане в ръката и когато погледна, установи, че ниската жена му поставя система. Все още можеше да помръдва леко само ръцете.

Нагласиха отгоре операционна лампа. Поставиха и други неща върху тялото му — датчици на монитори, които се заеха да издават равномерно писукане. Чуваше разговори на много хора, те се движеха забързано като в добре трениран танц.

А светлината бе толкова ярка. Стаята се завъртя, макар че той лежеше съвършено неподвижно. Единственото, което усещаше, бе надигацият се ужас. И съзнанието, че краят е съвсем, ама съвсем близо.

— Дано успеете — успя да произнесе.

След няколко секунди упойката го надви и той потъна в безсъзнание.

Известно време в главата му цареше непрогледен мрак. Разломът в пространството на мислите му бе тънък като косъм — само толкова, колкото да осъзнае, че се намира в това пространство. Някъде в далечните покрайнини частица от съзнанието му знаеше, че Томас спи, но все още е жив, за да могат да изследват мозъка му. И вероятно да го разрежат на части.

Значи поне не е мъртъв.

По някое време, докато пребиваваше в тази безформена среда, той чу глас. Викаше името му.

След като чу няколко пъти „Томас“, той най-сетне реши да го последва, да се опита да го намери. Опита се да тръгне към гласа.

Към името си.

— Томас, аз вярвам в теб — произнесе женски глас в момента, в който изплуваше в съзнание. Не го позна, но беше едновременно мек и властен. Той продължаваше да се бори, чу собствените си пъшкания, усети, че се мести в леглото.

Накрая отвори очи и премигна на ярката светлина. Вратата се затвори зад този, който бе дошъл да го събуди.

— Почакай — опита се да извика, но от устата му едва излезе слаб шепот.

С огромно усилие на волята успя да се подпре на лакът и после да се изправи. Беше сам в стаята, единственият звук бе далечен грохот. Умът му започна да се прояснява и той си даде сметка, че ако се изключеше замайването, беше съвсем добре. Което означаваше, че — освен ако не е станало някакво чудо — все още разполага с мозъка си.

На масичката до леглото бе поставен хартиен плик, който привлече вниманието му. Върху него бе изписано с големи букви „Томас“. Той завъртя крака да седне, наведе се и взе плика.

Вътре имаше два листа. Първият бе карта на комплекса на ЗЛО, на която с черен флумастер бяха очертани няколко маршрута. Набързо прегледа втория — беше писмо, адресирано до него и подписано от председателя Пейдж. Остави картата и се зае да чете писмото.

Скъпи Томас,

Вярвам, че с изпитанията е приключено. Разполагаме с повече от достатъчно информация, за да завършим модела. Моите помощници не са съгласни с мен по този въпрос, но все пак успях да спра процедурата и да ти спася живота. За нас сега остава да работим с данните, които сме събрали, и да се опитаем да получим лекарство за изблика. Твоето участие, както и на останалите образци, вече не е необходимо.

Пред теб сега стои особено важна задача. Когато станах председател, дадох си сметка колко е важно тази сграда да разполага с таен изход. Ще те помоля да напуснеш комплекса заедно с твоите приятели, както и всички онези хора с имунитет, които сме събрали. Времето ти е ограничено, но предполагам, че сам го знаеш.

На приложената карта съм начертала три маршрута. Първият показва как да излезеш от тази сграда през тунел — след като се озовеш отвън, ще можеш да намериш мястото, през което са проникнали „Дясната ръка“. Там ще се присъединиш към тях. Вторият маршрут ще ти покаже как да се добереш до мунитата. Третият води към тайната врата. Това е равнотранспорт, който ще те премести там, където, надявам се, ще започнеш нов живот. Намери приятелите си и бягай.

Ейва Пейдж, председател

Томас бе втренчил поглед в писмото, докато мислите му безцелно се гонеха в кръг. Откъм коридора долетя нов гръм, който го върна в реалността. Вярваше на Бренда, а тя на председателя. Оставаше му само да поеме на път. Той сгъна писмото и картата, пхна ги в задния джоб и бавно се изправи. Беше изненадан колко бързо се възстановяват силите му. Изтича до вратата и надзърна навън. Коридорът изглеждаше празен. Той се измъкна и в този момент отзад се появиха тичешком двама души. Не му обърнаха внимание и Томас си даде сметка, че в края на краищата хаосът, създаден от „Дясната ръка“, може би наистина е помогнал за спасяването му.

Извади картата и я проучи внимателно, проследявайки с пръст черната линия, водеща към тунела. Нямахше да му отнеме много време да стигне до него. Запомни маршрута и се затича по коридора, като междуременно разглеждаше другите два очертани от председателя Пейдж маршрута.

Измина само няколко крачки, преди да спре, изумен от това, което виждаше. Но нямахше никаква грешка.

ЗЛО бяха скрили мунитата в лабиринта.

На картата имаше два лабиринта — по един за група А и група Б. И двата вероятно бяха построени дълбоко в скалния масив, разположен под централния комплекс на щабквартирата на ЗЛО. Томас не знаеше към кой от тях го насочват, но който и да бе, това означаваше, че пак ще се върне в лабиринта. Със свито сърце той продължи да тича към входа на тунела.

Следвайки картата, измина няколко коридора и се спусна по дълго стълбище в мазето. Пътят му минаваше през пусти помещения и накрая през една малка врата, отвъд която започваше тунелът. Вътре беше тъмно, но за облекчение на Томас мракът не бе непрогледен. Няколко голи крушки висяха от тавана. След около двеста крачки стигна стълбата, която бе отбелязана на картата. Продължи нагоре и на върха спря при метален капак с валчеста дръжка, която му напомняше за вратата на Картографската в Езерото.

Томас завъртя дръжката и натисна масивния капак с цялата си тежест. Отгоре се показва мъждива светлина и докато капакът се повдигаше с поскърцване, той усети да нахлува студен въздух. Озова се върху гола скала в покрита със сняг земя между гората и щаба на ЗЛО.

Внимателно нагласи капака на тунела, след което приклепна на скалата. Не забелязваше никакво движение, но пък и нощта бе твърде тъмна, за да се види каквото и да било. Вдигна глава към небето и когато съгледа ниските сиви облаци, надвиснали над комплекса, си даде сметка, че няма понятие колко време е прекарал вътре. Дали бе останал в сградата само няколко часа, или цяло денонощие?

В бележката от председателя Пейдж пишеше, че „Дясната ръка“ са пробрили свой вход в комплекса, вероятно при експлозиите, които Томас бе чул по-рано, и това бе мястото, където трябваше първо да отиде. Разбираше защо трябва да се свърже с групата — колкото са повече, толкова ще е по-безопасно, а и трябваше да ги отведе там, където бяха скрити мунитата. Според картата най-добрата възможност

бе да прекоси поредицата от сгради от мястото, където се намиреше, и да огледа района.

Той се зае с това, притичвайки приведен покрай стената. Опитваше се да не привлича внимание, нито да вдига шум. Една светкавица раздра небето, озари бетонния комплекс и се отрази в белия сняг. Скоро след това я последва гръмотевица, която разтресе земята под краката му.

Стигна първата сграда и се шмугна в редицата от изсъхнали шубраци край нея. Продължи покрай бетонната стена, но засега не откриваше нищо. Спря при първия ъгъл и надзърна предпазливо — нататък следваха няколко двора. Но все още нямаше и следа от пробива, направен от неговите приятели.

Заобиколи следващите две сгради, но когато приближи четвъртата, чу гласове и се просна на земята. Пропълзя възможно най-тихо по замръзналата земя до близкия храст, сетне надзърна иззад него.

Ето там. На алеята имаше купчина отломки, зад тях в стената на сградата зееше огромна дупка. Което означаваше, че експлозията е била задействана отвътре. Бледа светлина, процеждаща се през отвора, хвърляше сенки на земята. В края на един такъв сенчест участък стояха двама души с цивилни дрехи. „Дясната ръка“.

Томас понечи да се изправи, когато нечия леденостудена ръка го стисна силно за устата и го дръпна назад. Друга ръка го улови през кръста и продължи да го влачи по земята, а краката му се заровиха в дълбокия сняг. Томас започна да ритя и да се дърпа, но човекът, който го държеше, бе твърде силен.

Свиха зад ъгъла и се озоваха в друго малко дворче, където Томас бе хвърлен по корем на земята. Похитителят му се наведе, притисна го с длан и отново му затисна устата. Томас извъртя глава. Не познаваше този човек. Но втори мъж се наведе над него.

Джансън.

— Много съм разочарован — рече Плъха. — Явно не всички в моята организация играят за един и същи отбор.

Томас не можеше да направи нищо друго, освен да продължи да се бори с човека, който го държеше.

Джансън въздъхна.

— Предполагам, че ще трябва да го направим по трудния начин.

Джансън извади дълъг, остър нож, вдигна го и го разгледа с присвити очи.

— Нека ти кажа нещо, хлапе. Никога не съм се смятал за човек на насилието, но ти и твоите приятелчета определено ме докарахте до ръба. Търпението ми е на изчерпване, но въпреки това ще се помъча да се овладее. За разлика от теб аз не мисля само за себе си. Посветил съм се на спасяването на хората и каквото и да стане, ще довърша този проект.

Томас полагаше отчаяни усилия да запази спокойствие. Застина неподвижно. И без това съпротивата не му бе донесла нищо, а трябваше да пести сили за момента, когато му се удаде възможност да се защити. Нямаше съмнение какви са плановете на Плъха — щеше да го заплаши с ножа, а после да го върне колкото се може по-скоро в операционната.

— Ето, можел си да си послушен. Няма смисъл да се бориш с нас. Трябва да се гордееш със себе си, Томас. Ти и твоят ум ще спасят този свят.

Сега заговори и мъжът, който притискаше Томас към земята:

— Ще ти пусна устата, момче. Но издадеш ли звук, уважаемият Джансън ще те сръчка с ножа, разбрано? Искаме те жив, но това не означава, че не може да те нарежем малко.

Томас кимна, опитвайки се да изглежда смирен, и мъжът се отдръпна.

— Умно момче.

Сега бе ред на Томас да си изпробва късмета. Той замахна силно с крак и изрита Джансън в лицето. Главата на Плъха подскочи рязко назад и той тупна на земята. Тъмнокосият се хвърли да обезвреди Томас, но той се извъртя рязко и отново изрита Джансън, този път в ръката, която държеше ножа. Острието отлетя настрана и се удари в стената на сградата.

Томас погледна нататък, а това бе достатъчно за niskия чернокош мъж. Той се хвърли върху Томас и го събори върху Джансън. Плъха се заизвива под тях, докато двамата се бореха. Томас нададе вик, мъчейки се да се освободи от двамата мъже. Надигна се, залази на ръце и крака и хукна право към ножа. Падна до него, сграбчи го и се завъртя, очаквайки всеки миг да го нападнат. Но двамата мъже очевидно бяха изненадани от внезапния му прилив на сила.

Томас стисна ножа пред себе си.

— Искам само да ме пуснете да си вървя. Кълна се, че ако ми се нахвърлите, ще ви намушкам и двамата.

— Двама срещу един сме, хлапе — отбеляза Джансън. — Ножът ти не ме плаши.

— Знаеш какво мога да правя — рече Томас, като се опитваше да прозвучи колкото се може по-решително. — Гледал си ме в лабиринта и в Обгорените земи.

Едва не му стана смешно. Бяха го превърнали в убиец, и то защо? За да спасява хора?

Ниският мъж изпръхтя презрително.

— Ако си мислиш, че ние...

Томас замахна назад и хвърли ножа, както бе гледал да го прави Гали. Оръжието се завъртя, святкайки, във въздуха и се заби в шията на niskия мъж. В началото нямаше кръв, но с изкривено от ужас лице мъжът се вкопчи в дръжката. Едва сега кръвта рукна, избликвайки на тъмни струи с всяко туптене на сърцето. Мъжът отвори уста, но преди да успее да проговори, рухна на колене.

— Ти, малък... — прошепна Джансън, облещил очи в своя колега.

Томас бе не по-малко изненадан от това, което бе направил, и все още стоеше неподвижно, но се сепна и излезе от вцепенението си, когато чу гласа на Джансън. Побърза да хукне към ъгъла на сградата и мястото, където бе видял дупката.

— Томас! — извика Джансън. Момчето чу стъпките му отзад.

— Върни се тук! Нямаш представа какво правиш!

Томас дори не забави крачка. Подмина храста, зад който се бе крил, и се насочи право към отвора в стената. Мъж и жена бяха приклекли там, опрели гърбове един в друг. Щом видяха Томас, и двамата се изправиха.

— Аз съм Томас! — извика им той, преди още да са го попитали.
— На ваша страна съм!

Те се спогледаха, а през това време Томас стигна до тях. Дишайки тежко, той се обърна и мярна силуета на Джансън, който бе на петдесетина крачки.

— Търсеха те навсякъде — съобщи мъжът. — Трябва да влезеш вътре. — Той посочи с пръст дупката в стената.

— Къде са останалите? — попита все така запъхтяно Томас.

— Къде е Винс?

Докато говореха, Джансън дотича при тях. Томас се обърна към него. Лицето на Плъха бе изкривено от гняв. Изражение, което Томас бе виждал и преди. Същото като на Нют. Сега вече знаеше. Плъха бе болен от изблика.

Джансън заговори на пресекулки:

— Това момче... е собственост... на ЗЛО. Предайте ми го.

Жената дори не трепна.

— Старче, тук при нас твоята ЗЛО не играе. На твое място щях да се разкарам час по-скоро. Лоши неща предстои да се случат на приятелчетата ти вътре.

Плъха не отговори, само местеше очи между Томас и другите двама. Накрая заотстъпва бавно назад.

— Вие май не разбирате. С вашата сляпа арогантност ще сложите край на всичко. Надявам се да изкарате достатъчно дълго, за да видите какво е адът.

Той се обърна и побягна, потъвайки в мрака.

— Какво му направи, че го ядоса така? — попита жената.

Томас се опитваше да си поеме дъх.

— Дълга история. Трябва да се срещна с Винс или с човека, който командва. И да намеря моите приятели.

— Успокой се, хлапе — погледна го мъжът. — Засега всичко върви като по ноти. Хората заемат позиции, залагат и се готвят за действие.

— Залагат? — не разбра Томас.

— Залагат.

— Какво означава това?

— Експлозивни, глупако. Ще сринем цялата сграда до основи. Ще покажем на тези от ЗЛО, че намеренията ни са сериозни.

Едва сега Томас започна да осъзнава някои неща. До този момент не си бе давал сметка колко фанатично е настроен Винс. По същия начин „Дясната ръка“ се бе отнесла и към него и приятелите му, преди да се измъкнат с пикапа. А и защо носят експлозивни, а не нормални оръжия? Нямаше никаква логика, освен ако целта им не бе да разрушават, а не да превземат. „Дясната ръка“, изглежда, не вървеше по същия път, който бе избрал той. Може би имаха свои мотиви да постъпват така, но Томас си даваше сметка, че тази организация е с далеч по-мрачно предназначение.

Трябваше да действа внимателно. В момента най-важното бе да спаси приятелите си и да освободи онези, които са били заловени.

Гласът на жената прекъсна мислите му:

— Нещо много се умълча.

— Ами... извинявайте. Кога според плана ще бъдат задействани експлозивите?

— Съвсем скоро, предполагам. Залагат ги от близо два часа. Искат да ги детонират по едно и също време, но се съмнявам, че разполагаме с толкова опитни специалисти.

— Ами хората вътре? Тези, които дойдохме да спасим?

Двамата се спогледаха и свиха рамене.

— Винс се надява да изведе всички.

— Надява се? Какво означава това?

— Надява се и толкоз.

— Трябва да говоря с него. — Всъщност Томас искаше да открие Миньо и Бренда. Със или без „Дясната ръка“ той знаеше какво трябва да направят: да слязат в лабиринта и да отведат всички при равнотранспорта.

Жената посочи отвора в стената.

— Мини оттатък и се огледай. Винс не би трябвало да е много далече. Но внимавай. Охраната на ЗЛЮ щъка навсякъде из това място. А те са доста жестоки копелдаци.

— Благодаря за предупреждението. — Томас се обърна, нетърпелив да влезе вътре. Зад отвора се виждаше само непрогледен мрак, който сякаш заплашваше да го погълне. Нямаше нито тревожни сигнали, нито мигащи светлини. Той прекрачи през ръба.

В началото не виждаше и не чуваше нищо. Вървеше сред тишина и се озърташе, преди да свие зад всеки ъгъл. Постепенно просветля и накрая забеляза врата в дъното на коридора, която бе леко открената. Изтича при нея и когато надзърна през процепа, видя голяма стая с преобърнати на една страна маси, подредени като преграда. Зад тях бяха приклекли неколцина.

Всички погледи бяха втренчени в голямата двойна врата в другия край на помещението и никой не му обърна внимание, когато се промуши вътре. Почти веднага забеляза Гали и Винс зад една от масите, но другите не му бяха познати. В далечния край имаше малък кабинет и там, изглежда, се бяха спотаили още десетина души. От мястото си не можеше да различи лицата им.

— Ей! — прошепна Томас. — Ей, Гали!

Момчето се обърна, но се озърта няколко секунди, преди да забележи Томас. На лицето му се изписа изненада, дори недоверие.

Томас му помахаша и Гали му даде знак да се наведе и да се промъкне до него.

Томас се огледа, за да се увери, че няма пряка заплаха, приведе се и изтича до масата, където легна на пода при останалите. Измъчваха го толкова много въпроси, че не знаеше откъде да започне.

— Какво стана? — попита го Гали. — Какво ти направиха?

Винс го изгледа през рамо, но не продума.

Томас не беше сигурен как да отговори.

— Ами те... направиха ми изследвания. Виж, зная къде държат мунитата. Не може да взривите това място, преди да сме ги измъкнали!

— Ами иди ги изведи — обади се Винс. — Толкова много е заложено на карта, че не смятам да рискувам.

— Ти си довел някои от тях тук! — Томас потърси подкрепа в Гали, но момчето само сви равнодушно рамене.

Томас бе сам срещу тях.

— Къде са Бренда, Миньо и другите? — попита той.

Гали кимна към страничната стая.

— Всички са там, казаха, че няма да предприемат нищо, докато не се върнеш.

Томас внезапно изпита съжаление към изплашеното хлапе пред него.

— Гали, ела с мен. Остави тези хора да правят каквото искат. Ела да ни помогнеш. Не ти ли се иска някой да бе направил нещичко за нас, докато бяхме в лабиринта?

Винс го изгледа гневно.

— Дори не си го помисляй — излая той. — Томас, знаеше с каква цел идваме тук. Ако ни изоставиш, ще те сметна за предател. И ще станеш един от враговете ни.

Томас не сваляше поглед от Гали. Видя тъгата в очите на момчето и сърцето му се сви. Но забеляза там и нещо, което не бе виждал досега. Вяра. Истинска вяра.

— Ела с нас — повтори Томас.

На устните на стария му враг затрептя усмивка и той реагира по начин, по който Томас вече не бе очаквал.

— Добре.

Томас реши да не проверява каква ще е реакцията на Винс. Сграбчи Гали за ръката и го дръпна назад от преобърнатата маса, а после го поведе към малкия кабинет.

Миньо бе първият, който го посрещна с радостна прегръдка, а Гали ги гледаше смутено отстрани. После дойдоха и другите. Бренда. Хорхе. Тереза. Дори Арис. Томас почти се замая от толкова много прегръдки и думи на облекчение и радост. Особено се развълнува, като видя Бренда, и я задържа най-дълго в обятията си. Но колкото и да му беше приятно, знаеше, че времето им изтича.

Затова отстъпи назад.

— Не мога да ви обяснявам точно сега. Трябва да открием мунитата, които ЗЛО са събрали, сетне да се доберем до една задна вратичка, водеща при равнотранспорта, за който получих сведения. И трябва да бързаме, преди „Дясната ръка“ да взриви това място.

— Къде са мунитата? — попита Бренда.

— Да, какво научи? — присъедини се към нея Миньо.

Томас не бе си и помислял, че някога ще произнесе тези думи.

— Трябва да се върнем в лабиринта.

Томас им показва писмото и само след минута всички — дори Тереза и Гали — се съгласиха да се разделят с „Дясната ръка“ и да продължат самостоятелно. Да се отправят към лабиринта.

Бренда погледна картата и заяви, че знае точно как се стига до там. Подаде му нож и той го стисна в ръка, чудейки се дали оцеляването му може да зависи от това тънко острие. Измъкнаха се от кабинета и се отправиха към двойната врата въпреки виковете на Винс и другите, които твърдяха, че са се побъркали, и ги предупреждаваха, че може да загинат с мунитата. Томас не им обърна внимание.

Вратата все още бе леко открехната и Томас пръв се шмугна през нея. Приведе се, готов за атака, но коридорът бе пуст. Зад него се изнизаша и останалите и той реши да замени безшумното промъкване с бързина и хукна надолу по дългия коридор. Сумракът придаваше кошмарен изглед на мястото, сякаш зад ъглите ги дебнеха духовете на всички, загинали по вина на ЗЛО. Но Томас бе изпълнен със странната увереност, че те са на тяхна страна.

Бренда ги водеше и скоро свиха зад ъгъла и слязоха по тясно стълбище. Минаха направо през един склад и продължиха по друг дълъг коридор. Още стълби, наляво и после надясно. Томас тичаше редом с Бренда и се озърташе за дебнещи опасности. Не спря нито за миг да си поеме дъх, нито се усъмни в способността за ориентация на Бренда. Отново беше бегач и въпреки всичко се чувстваше добре.

Стигнаха края на един коридор и свиха надясно. Томас измина само няколко крачки, когато нещо се метна върху него, вкопчи се в рамото му и го събори на земята.

Томас падна и се затъркаля, опитвайки се да се освободи от този, който го притискаше. Беше тъмно и не виждаше с кого си има работа, но продължаваше да блъска и рита, после замахна с ножа, уцели нещо и чу женски вик. Един юмрук го прасна по дясната скула, нещо твърдо се заби в бедрото му.

Томас напрегна мишци и тласна с всичката си сила. Нападателят му се удари в стената и отново скочи върху него. Двамата пак се затъркаляха и се блъснаха в други боричкащи се двойки. Томас полагаше отчаяни усилия да не изпусне ножа и не спираше да посяга с него, но бе трудно да постигне каквото и да било от толкова близко разстояние. Замахна с лявата ръка и изглежда, попадна в челюстта на своя противник, след това използва краткия миг на затишие, за да го прободне в корема. Нов писък — отново женски и определено на човека, който го бе нападнал.

Томас се изправи и се озърна на кого от другарите си да помогне. На бледата светлина видя, че Миньо е седнал върху някакъв тип и го налага с юмруци. Бренда и Хорхе мереха сили с друг пазач и го бяха съборили. Мъжът обаче успя да се изправи и хукна по тъмния коридор. Тереза, Хариет и Арис се бяха облегли на стената да си поемат дъх. Всички бяха живи. Трябваше да продължат час по-скоро.

— Хайде! — извика им той. — Миньо, остави тоя тип!

Приятелят му нанесе още няколко удара, после се изправи и на прощаване изрита своя противник.

— Приключих. Можем да вървим.

Групата се обърна и продължи тичешком.

Спуснаха се по поредното стълбище и се озоваха в тясно помещение на дъното. Томас едва не се скова от изненада, когато осъзна къде са стигнали. Това бе помещението, където бяха разположени гнездата за скръбници, същото, в което се бяха озовали, след като избягаха от лабиринта. Прозорците на стаята за наблюдение все още бяха разбити — подът бе осеян със стъклени парчета. Близо четирийсетте гнезда, където държаха и зареждаха скръбниците, изглеждаха неизползвани, след като езерните се бяха измъкнали преди няколко седмици. Бялата им повърхност бе покрита с тънък слой прах.

Знаеше, че като член на ЗЛО е прекарал безброй часове на това място, докато бяха строили лабиринта, и сега изпитваше срам за това.

Бренда посочи една стълба, която водеше към шахтата за скръбници, използвана при бягството им — а тогава са могли просто да се спуснат по стълбата.

— Защо няма никого тук? — попита Миньо. Той се завъртя в кръг, оглеждайки мястото. — Ако наистина държат хората тук, защо няма охрана?

Томас се замисли над думите му.

— Защо ти трябва войници да ги пазят, когато лабиринтът може да върши тази работа? Помисли си на нас колко време ни бе нужно, за да го разберем.

— Не зная — промърмори Миньо. — Но нещо не ми харесва тази работа.

Томас повдигна рамене.

— Е, нищо няма да се получи, ако седим тук. Ако нямате друго предложение, да се качим горе и да ги измъкнем.

— Предложение? — повтори Миньо. — Аз нямам никакво.

— Тогава нагоре.

Томас се изкатери по стълбата и се озова в още едно познато помещение — това с пултовете, където бе въвел кодовете, с които се изключваха скръбниците. Чък също бе стигнал дотук, помнеше колко храбро се държа, макар да си умираше от страх. И само час след това гибелта наистина го застигна. Болката от загубата на неговия приятел отново се пробуди в гърдите на Томас.

— Дом, мил дом — пропя Миньо. Сочеше кръглата дупка над тях. Това бе отворът, излизащ на Скалата. Във времето, когато лабиринтът функционираше, този отвор бе прикриван с холографско изображение, за да изглежда като безкрайно небе отвъд стръмния ръб на Скалата. Сега, разбира се, устройството бе изключено и през отвора се виждаха стените на лабиринта. Една метална стълба бе подпряна така, че да води право към тях.

— Не мога да повярвам, че се върнахме отново тук — въздъхна Тереза. Гласът ѝ отекна глухо в околните стени.

Думите ѝ го накараха да си помисли, че двамата най-сетне са застанали на една и съща страна. Опитват се да спасят други хора, да поправят това, което бяха направили. Да се помъчат да започнат всичко поновому. Искаше му се да го повярва с всяка частица на съществуването си.

— Луда работа, а? — погледна я той.

Тя се усмихна за първи път от... не помнеше откога.

— Луда работа.

Имаше толкова много неща, които Томас все още не помнеше — за себе си, за нея, — но тя бе тук, готова да помага, и това бе всичко,

което можеше да желае.

— Не мислите ли, че е най-добре да се качим горе? — попита Бренда.

— Ами да — съгласи се Томас. — Най-добре е да се качим.

Той се изкатери последен. Горе се издърпа над ръба и премина по двете дъски, поставени върху отвора в каменния под на лабиринта. Под него, където сега се виждаше само дъното на шахта, преди холограмата бе създавала илюзията за бездна. Спря се и вдигна глава, за да се изправи за пръв път пред лабиринта.

Там, където някога имаше яркосиньо небе, сега имаше само тъмносив таван. Холограмата, скриваща стените на Скалата, бе деактивирана и на нейно място се извиваше тъмносив свод. Но гледката на масивните, обрасли с бръшлян стени на лабиринта накара дъха му да секне. Те си оставаха все така величествени и без помощта на илюзията и сега бяха надвиснали над него като древни, напукани, обрасли в зеленина монолити. Сякаш стърчаха тук от хиляда години — огромни надгробни камъни, бележещи гробовете на мнозина.

Томас се бе завърнал.

Този път ги поведе Миньо, изправил рамене, и всичко в поведението му показваше, че изпитва гордост за двете години, през които бе властвал из коридорите на лабиринта. Томас го следваше на крачка и не спираше да извива глава, за да огледа величествения бръшлян, надвиснал от тавана. Беше странно усещането да се завърне тук след всичко, което бе преживял след бягството си.

Никой не произнесе нито дума, докато тичаха към Езерото. Томас се зачуди какво ли си мислят за лабиринта Бренда и Хорхе — не се съмняваше, че им изглежда огромен. Един бръмбар острие никога не би могъл да предаде подобни мащаби в стаята за наблюдение. И можеше само да си представи какви спомени се пробуждат в душата на Гали.

Свърнаха зад последния ъгъл и стигнаха източния портал на Езерото. Когато Томас се изравни с онзи участък от стената, където бе завързал Алби за бръшляна, и вдигна глава към мястото, видя там само гъсто сплетени клони. Колко много усилия да спаси бившия водач на езерните само за да го види как умира няколко дена по-късно, след като умът му така и не можа да се възстанови от Промяната.

Мисъл, която накара в жилите му да закипи гняв.

Стигнаха отвора в стената, образуващ Източната порта, и Томас спря да си поеме дъх. Езерото бе изпълнено със стотици хора. Томас с ужас забеляза, че сред тях има дори бебета и малки деца. Трябваше да изминат няколко секунди, преди вестта за идването им да се разпространи из тълпата, но не след дълго всички погледи бяха втренчени в новопоявилите се и над Езерото се възцари тишина.

— Знаеше ли, че са толкова много? — попита Миньо.

Имаше хора навсякъде — никога досега в Езерото не е било толкова многолюдно. Но това, което лиши Томас от способността да говори, бе видът на самото Езеро. Прихлупената постройка, която наричаха Чифлика, дребните, превити дръвчета, Кървав дом, нивите, сега обрасли с плевели. Обгорената Картографска, с почерняла, зееща

врата. От мястото, където стоеше, виждаше леярната. Душата му се изпълваше с вълнение и трепет.

— Ей, мечтателю! — Миньо щракна с пръсти. — Попитах те нещо.

— А? Какво? Има толкова много... заради тях мястото изглежда по-малко, отколкото го помнеш.

Не им отне много време да открият приятелите си. Пържитиган. Клинт, фелдошаря. Соня и други момичета от група Б. Всички дотичаха при тях, прегръщаха ги и се смееха.

Пържитиган тупна Томас по рамото.

— Можеш ли да повярваш, че ме тикнаха обратно тук? Дори не ми позволиха да готвя, три пъти на ден ни пращаха храна. Пък и кухнята не работи — няма ток, нищичко няма.

Томас се засмя и от това гневът му се поуталожих.

— Че ти едва се справяше да готвиш на петдесетина. А тук има цяла армия.

— Много смешно, Томас. Ама че си смешник. Но се радвам да те видя. — Изведнъж той се ококори. — Гали? Гали е тук? Гали е жив?

— Аз също се радвам да те видя — отвърна сухо Гали.

Томас сръчка Пържитиган.

— Дълга история. Той сега е от добрите.

Гали изсумтя, но не каза нищо.

Миньо се приближи към тях.

— Добре, край на безгрижните времена. Как, по дяволите, смяташ да го направим?

— Не би трябвало да е много трудно — отвърна Томас. Никак не му се нравеше идеята да прекара цялото това множество не само през лабиринта, но и през комплекса, чак до равнотранспорта. Но въпреки всичко трябваше да го направи.

— Не ми пробутвай тия бръщолевеници — ядоса се Миньо. — По очите ти познавам, когато мамиш.

Томас се засмя.

— Е, поне разполагаме с достатъчно хора, за да се бием.

— Погледна ли тия нещастници? — Миньо изглеждаше отвратен. — Половината от тях са по-млади от нас, другата половина, изглежда, не са помирисвали бой.

— Понякога численото преимущество е напълно достатъчно.

Томас забеляза Тереза, повика я, сетне откри и Бренда.

— Какъв е планът? — попита Тереза.

Ако тя наистина бе с тях, спомените й щяха да са безценни.

— Добре, да се разделим на групи — заговори той, обръщайки се към всички. — Тук трябва да има към петстотин души, значи групите ще са от по петдесетима. По един езерен ще отговаря за всяка от групите. Тереза, знаеш ли как се стига до помещението с пултовете?

Той й го показа на картата и тя кимна.

— Тогава ние тримата с Бренда ще поведем хората нататък. Всички останали да си изберат групи и да ни последват. Освен Миньо, Хорхе и Гали. Мисля, че вие, момчета, ще трябва да ни прикривате отзад.

— Съгласен — кимна Миньо. Колкото и да бе странно, изглеждаше сякаш му е скучно.

— Каквото наредиш, *мучачо* — добави Хорхе.

Гали само повдигна рамене.

През следващите двацет минути разделяха хората на групи и ги подреждаха в редици. Обърнаха специално внимание да са равномерно разпределени по възраст и сила. Мунитата нямаха нищо против да изпълняват заповеди, след като разбраха, че са дошли да ги спасят.

Веднага след като ги разпределиха по групи, Томас и приятелите му застанаха пред източната порта. Томас размаха ръка да привлече вниманието на останалите.

— Чуйте ме! — провикна се той. — ЗЛО се готви да ви използва с научна цел. Вашите тела и умовете ви. Те изучават хора от години, събират данни, за да открият лечение от изблика. Смятат да прибегнат и до вас, но вие заслужавате повече от това да сте опитни мишки. Вие, ние сме бъдещето и това бъдеще няма да настъпи по начина, по който държи да стане ЗЛО. Ето защо сме тук. За да ви измъкнем от това място. Ще преминем през поредица от сгради, за да достигнем равнотранспорта, който ще ни отведе на безопасно място. Ако ни нападнат, ще трябва да се бием. Придържайте се към своята група и най-силните от вас ще трябва да се погрижат да опазят останалите, в случай че...

Гласът на Томас бе прекъснат от силен гърмеж — приличаше на цепеща се скала. А после нищо. Само ехото отекваше в гигантските стени.

— Какво беше това? — провикна се Миньо, вдигнал глава към небето.

Томас огледа Езерото и стените на лабиринта, но не откри нищо. Готвеше се да продължи, когато се чу нов трясък, после още един. Вълни от набиращи сила тътени преминаваха през Езерото, в началото ниски, а сетне нарастващи по сила и височина. Земята под краката им се тресеше и сякаш целият свят заплашваше да се разпадне.

Хората се въртяха в кръг, търсейки източника на звука, и Томас виждаше, че сред тях назрява паника. Скоро щеше да изгуби контрол. Земята се разтресе още по-силно, към звуците на цепеща се скала се прибавиха писъци на хора.

Изведнъж Томас се досети какво става.

— Експлозивите.

— Какво? — извика Миньо.

Томас погледна към него.

— „Дясната ръка“.

Оглушителен грохот разтърси Езерото и Томас се обърна да види какво става. Част от стената вляво от Източната порта се бе откъртила и във всички посоки летяха грамадни отломъци — цели канари. Остатъкът продължаваше да се крепи под неестествен ъгъл, след това се претърколи и рухна на земята.

Томас не успя дори да извика, когато една огромна плоча се стовари върху група хора и ги премаза под тежестта си. Остана да стои на място, замаян и безмълвен, загледан в нащърбените краища на каменния къс, изпод който се процеждаше кръв.

Ранените надаваха оглушителни писъци. Към несекващия грохот се прибавяше и бумтенето на земята, която продължаваше да се тресе. Лабиринтът се разпадаше — трябваше час по-скоро да се измъкнат.

— Бягайте! — извика той на Соня.

Тя не се поколеба — обърна се и побягна в посока към коридорите. Хората, подредени в редица зад нея, хукнаха, без да ги подканят.

Томас се олюля, разпери ръце да запази равновесие и се озърна за Миньо.

— Поведи тези отзад. Ние с Тереза и Бренда ще вървим напред!

Миньо кимна и го побутна да върви. Томас погледна за миг през рамо, тъкмо навреме, за да види как Чифлика рухва сред облак от трески. Погледна към Картографската, чиито стени се бяха напукали и се рушаха.

Нямаше време за губене. Успя да открие Тереза сред целия този хаос, улови я за ръката и я дръпна към отвора на лабиринта. Бренда беше там, заедно с Хорхе помагаше на хората да се прехвърлят и пазеше някой да не падне.

Чу се още един гърмеж и когато погледна нагоре, Томас забеляза, че нов къс от стената се е стоварил върху участъка с нивите. За щастие, там нямаше никой. Завладян от внезапен ужас, той си даде сметка, че всеки миг покривът може да се срине.

— Давай! — извика му Бренда. — Аз съм зад теб!

Тереза го сграбчи за ръката и го дръпна напред, тримата претичаха покрай нащърбения лъв ръб на портата и навлязоха в лабиринта, където коридорът бе изпълнен от бягащо множество. Томас трябваше да изпревари няколко души, за да стигне Соня — нямаше представа дали тя е била бегач на група Б, или просто познава достатъчно добре разположението.

Земята продължаваше да се тресе и да подскача при всяка нова експлозия. Хората се люшкаха наляво-надясно, падаха, ставаха и

отново се затичваха. Томас продължаваше да се движи с множеството. От стените се сипеха камъни. Един от тях удари човек недалеч пред него и го събори безжизнен на земята.

Томас задмина Соня и поведе цялата група.

Знаеше, че се приближават. Можеше само да се надява, че лабиринтът е бил първото ударено място и че останалата част от комплекса все още е съхранена — че времето ще им стигне да се изтеглят. Подът под краката му внезапно подскочи и познатият звук на цепещ се камък изпълни въздуха. Той падна по очи и побърза да се изправи. На стотина крачки пред тях част от каменния под се бе повдигнала. Изведнъж под него избухна експлозия и във всички посоки се разлетяха отломки и прахоляк.

Томас не спря. Имаше тясна пътека между стената и изпъкналата част и той претича по нея, а Тереза и Бренда го следваха по петите. Но теснината щеше да забави останалите.

— Побързайте! — извика той през рамо. Огледа се да види какво става и зърна само отчаяние в очите на хората зад него.

Соня премина през тясната част и спря да помага на другите зад нея. Прехвърляха се малко по-чевръсто, отколкото очакваше Томас, и той продължи с максимална бързина към Скалата.

Докато бягаше из лабиринта, светът около него продължаваше да се тресе и руши. Хората надаваха изплашени викове и плачеха. Нищо не можеше да направи, освен да води оцелелите напред. Наляво и после надясно. Отново надясно. След това се озоваха в дългия коридор, който завършваше при Скалата. Отвъд ръба се виждаше сивкавият таван и черните стени, както и овалната дупка на изхода. Огромна пукнатина минаваше през фалшивото небе.

Той се обърна към Соня и извика:

— По-бързо! Размърдайте се!

Ала веднага щом се приближиха, ужасната гледка накара хората да се сепнат. С изкривени от страх лица те падаха на земята и се дърпаха назад. Видя едно момче, което едва ли имаше десет години, да тегли за ръката възрастна женица, докато най-сетне тя успя да се изправи. Камък с размерите на малка кола се прекатури от върха на стената и удари възрастен мъж, като го запокити на десетина крачки встрани, където той остана да лежи. Томас си пое дъх и отново се втурна напред, без да спира да окуражава с викове хората зад него.

Най-сетне стигна Скалата. Двете дъски си бяха на мястото и Соня даде знак на Тереза да прекоси импровизирания мост и да продължи през стария тунел на скръбниците. Сетне по дъските премина Бренда, следвана от върволица хора.

Томас бе спрял на ръба на Скалата и насочваше бягащите с жестове. Изнурителна работа, особено с всички тези изплашени и обезверени хора, заобиколени от стени, които заплашваха да рухнат всеки момент. Те прекосиха дъските един по един и се спуснаха в тунела. Томас се зачуди дали Тереза не ги насочва към шахтата, вместо да ги сваля по стълбата, за да преминават по-бързо.

— Хайде и ти! — извика му Соня. — Трябва да знаят накъде да продължат, когато слязат долу.

Томас кимна, макар че никак не му се искаше да изостави хората — беше направил същото първия път, когато избягаха от лабиринта — бе изоставил част от езерните, за да въведе кода. Но знаеше, че тя е права. Хвърли един прощален поглед на разпадащия се лабиринт, помисли си за миг каква ли ще е съдбата на Миньо, Пържитиган и другите, обърна се и побягна.

Успя да прекоси дъските с още неколцина, свърна встрани и се насочи към стълбата. Запромушва се надолу през пръстените колкото се може по-бързо и изпита облекчение, когато се озова в основата и откри, че поне тук все още няма следи от разрушения. Тереза вече бе слязла и помагаше на хората, които бяха стигнали тук.

— Аз ще им помагам! — извика ѝ той. — Ти върви напред. — Той посочи двойните врати.

Тя се готвеше да възрази, ала погледът ѝ се премести към нещо зад него. Очите ѝ се разшириха от ужас и Томас мигом се завъртя.

Капаците на няколко прашни гнезда за скръбници се повдигнаха като похлупаци на ковчези.

— Чуй ме! — изкрещя Тереза. Тя го сграбчи за рамото и го завъртя така, че да се обърне с лице към нея. — На опашката на всеки скръбник — и посочи най-близкото гнездо, — която Създателите наричат варел, вътре в издатината има лостче, нещо като дръжка. Трябва да бръкнеш през кожата и да го изтеглиш. Успееш ли, това чудо ще умре.

Томас кимна.

— Разбрано. А ти изтегляй хората!

Капаците на гнездата продължиха да се повдигат, докато Томас изтича при най-близкото. Той се наведе и надзърна през отвора. Огромното пихтиесто тяло на скръбника се тресеше и гърчеше, всмуквайки влага и гориво от тръбичките, прикачени към страните му.

Томас заобиколи от далечния край, покатери се до ръба на контейнера, наклони се и бръкна с ръка. Докосна влажната кожа на мястото, което му бе описала Тереза. Пъшкайки от усилие, най-сетне напипа дръжката и я изтегли с всичка сила. Миг по-късно ръчката остана в ръката му, ала междувременно масивното желеподобно тяло бе застинало неподвижно.

Той хвърли ръчката на пода и изтича при следващото гнездо, където капакът вече се спускаше към пода. Отне му само няколко секунди да се покатери до ръба, да зарови ръка в тлъстата плът и да изтегли ръчката. Докато бягаше към следващото гнездо, Томас се озърна да види какво прави Тереза. Тя все още помагаше на хората да се изправят, след като се бяха спуснали през шахтата, и ги насочваше към вратата. Нови и нови тела се плъзгаха отгоре и се скупчваха едни върху други. Той видя там Соня, после Пържитиган и Гали. Миньо се спусна веднага след тях. Томас бръкна в гнездото, чийто капак вече се бе отместил напълно, а тръбичките, подхранващи тялото на скръбника, бяха започнали да се разкачват. Напипа издутината, пъкна ръка в слоя от тлъстина, докопа ръчката и я изтегли.

После скочи обратно на пода и се обърна към четвъртото гнездо, ала скръбникът там вече се размърдваше и подхранващите тръби отскачаха от тялото му. Томас едва успя да го стигне навреме, прехвърли крак през ръба и се наведе в гнездото. Напъха ръка в издутината и улови ръчката. Чифт тракащи като ножици остриета профучаха съвсем близо до главата му, той се приведе и изтегли и тази ръчка. Огромното туловище започна да се плъзга обратно в контейнера.

Томас знаеше, че е твърде късно да спре последния скръбник, преди да се е измъкнал от гнездото. Обърна се, за да види какво става, и в този миг грамадното пихтиесто тяло се плъосна на пода. Чудовището вече оглеждаше района с малкия си наблюдателен израстък, който се подаваше отпред, и то се сви на топка, а през кожата му щръкнаха остри шипове. Понесе се напред под акомпанимента на бръмчащите вътре в него механизми. Изпод туловището му се разхвърчаха парчета бетон, разкъсвани от шиповете, и Томас остана само безпомощен свидетел, когато скръбникът се заби право в една малка група в подножието на шахтата. Извадените му остриета посякоха неколцина нещастници, преди още да разберат какво става.

Томас потърси отчаяно с поглед нещо, което би могло да му послужи за оръжие. От тавана висеше парче метална тръба, огъната по средата — той изтича и я дръпна. Когато се обърна към скръбника, Миньо вече го бе изпреварил. Риташе го с ярост, която изглеждаше почти плашеща.

Томас се нахвърли върху чудовището, като същевременно крещеше на другите да се отстранят от пътя му. Скръбникът се завъртя към него, сякаш бе чул гласа му, и се изправи на онази част, която вероятно изпълняваше функцията на седалище. От хълбоците му се показаха два израстъка — нова метална ръка, оборудвана с въртящ се и бръмчащ трион, и друга, завършваща със стоманени щипци, чиито четири пръста бяха заточени като бръсначи.

— Миньо, остави на мен, ще се опитам да му отвлека вниманието! — извика той. — А ти се постарай да изкараш останалите. Нека Бренда ги отведе в голямото помещение.

В същия миг забеляза, че някакъв човек се опитва да изпълзи изпод туловището на скръбника. Преди да успее да се изправи, от

търбуха на чудовището се показва метален прът и го прониза в гърдите. Мъжът рухна на пода, задавяйки се в кръв.

Томас се втурна към скръбника, вдигнал металната тръба, готов да го заобиколи и да се опита да се докопа до ръчката. Почти бе успял, когато Тереза се появи неочаквано отдясно и се метна върху скръбника. Чудовището незабавно се сви на топка и металните му ръце я притиснаха към туловището.

— Тереза! — извика Томас и се закова на място, стъписан от случилото се.

— Бягай оттук! Изведи ги навън! — извика тя, докато се дърпаше и риташе отчаяно. До този момент все още не бе пострадала сериозно.

Томас пристъпи напред, стиснал здраво тръбата и озъртащ се за удобно място, където да нападне.

Тереза го погледна отчаяно.

— Бягай от...

Но не можа да продължи. Скръбникът засмука лицето ѝ в пихтиестата си плът и продължаваше да я притегля навътре в себе си с очевидното намерение да я задуши.

Томас го гледаше ужасен. Твърде много хора бяха изгубили живота си. Прекалено много. Нима щеше да се отдръпне и да я остави да загине, както бе станало с другите. Не можеше да го позволи.

Той изкрещя, скочи във въздуха и стовари с цялата си сила тръбата върху чудовището. Въртящият се трион се стрелна към него, но Томас успя да го избегне, като се дръпна вляво. Тръбата и назъбеното колело се срещнаха, разхвърчаха се искри, колелото се строши и отхвъркна настрана. Томас го чу да се търкаля със звън към далечния край на помещението. Той замахна отново и този път заби оръжието си в мекото тяло, встрани от главата на Тереза. Напъна мишци, измъкна тръбата и удари отново и отново.

Внезапно металната ръка го улови, вдигна го във въздуха и го захвърли назад. Но междувремето Тереза бе успяла да се подпре с ръце и крака на туловището и сега се опитваше да се освободи от прегръдката му. Томас атакува пак, подскочи и се улови за желеподобната плът. Използваше тръбата, за да отбие всеки нов удар на скръбника. Тереза почти бе съумяла да се освободи, когато

чудовището внезапно се превъртя и я изхвърли поне на десетина крачки във въздуха.

Томас се вкопчи в металната ръка и отби с крак затварящите се щипци. Подпря се на издутината, плъзна се назад по гърба на скръбника и се протегна. Забоде ръка в плътта и затърси пипнешком ръчката. Нещо изщрака отзад и той почувства остра болка в гърба. Продължаваше да ровичка и колкото по-навътре проникваше, толкова повече му се струваше, че бърника из гъста кал.

Най-сетне пръстите му докоснаха твърдата пластмаса, той изопна ръка още няколко сантиметра, сграбчи ръчката и я дръпна с всички сили, като същевременно оттласна тялото си от скръбника. Когато погледна към Тереза, видя, че остриетата щракат на сантиметри от лицето ѝ. Внезапно се възцари тишина и бръмченето на чудовището изчезна. То се отпусна на пода, сега вече само купчина от тлъстини, скриващи механизмите вътре, а израстъците му изтракаха безсилно върху плочите.

Томас опря глава на пода, поемайки си мъчително и на пресекулки въздух. Тереза изтича при него и му помогна да се обърне по гръб. Видя болката, изписана на лицето ѝ, множеството драскотини, плувналото в пот чело. Ала въпреки това му се усмихваше.

— Благодаря, Том — рече тя.

— Сигурно има защо — засмя се той.

Тя го дръпна да се изправи.

— Да изчезваме.

Томас забеляза, че вече никой не се спускаше през шахтата и Миньо тъкмо бе извел последните хора от групата през двойната врата. Той спря на вратата и се обърна към тях.

— Тези бяха последните. Поне последните оцелели. Сега вече разбирам защо ни пуснаха да влезем — възнамерявали са да ни накълцат на парченца с помощта на проклетите скръбници. Както и да е, вие двамата избързайте отпред, за да помогнете на Бренда.

— Тя добре ли е? — попита Томас. Испитваше почти непреодолимо облекчение.

— Ами да. Вече е горе.

Томас измина няколко крачки, но изведнъж спря. Зараждаше се нов тътнеж, този път от всички страни. Помещението се друсна и подскача в продължение на няколко секунди.

— Най-добре да побързаме — рече той и хукна към вратата, последван от другите.

Поне двеста души бяха успели да се измъкнат от лабиринта. Томас си проправяше път през тълпата, опитвайки се да стигне предния край.

Скоро забеляза Бренда. Тя се хвърли към него, прегърна го и го целуна по бузата. С всяка частица на съществуването си той жадуваше всичко вече да е свършило — да са в безопасност и да не се налага да продължават.

— Миньо ме накара да си тръгна — обясни тя. — Обеща ми, че той ще ти помогне, ако се наложи. Каза ми да изведа хората и че вие можете да се справите с онова чудовище. Трябваше да остана. Съжалявам.

— Аз му казах да постъпи така — каза Томас. — Направила си каквото трябваше. Единственото необходимо. Скоро ще се измъкнем.

— Тогава да побързаме. — Тя го оттласна леко от себе си.

— Добре. — Той стисна ръката ѝ и се върна при Тереза, която вече си пробиваше път към началото на групата.

Коридорът бе дори по-тъмен отпреди. Светлините едва мъждукаха от тавана. Хората, които подминаваха, ги поглеждаха изплашено и нетърпеливо. Томас видя Пържитиган, който не каза нищо, само му отправи окуражаваща усмивка, която, както винаги, приличаше на самодоволно подхилкване. В далечината тътнежите не спираха да разтърсват комплекса. Експлозиите все още бяха на известно разстояние от тях, но Томас знаеше, че това няма да продължи дълго.

Когато двамата с Бренда стигнаха челото на групата, откриха, че хората са спрели при стълбите, неуверени какво да правят нататък.

— Трябва да се качим горе — рече Бренда.

Томас махна на всички да го последват и пое по стълбите.

Отказваше да се поддаде на умората. Четири стъпала, пет, шест. Спря на междинната площадка, пое си дъх и погледна назад, за да види дали вървят подире му. Бренда го преведе през врата, отвъд която

започваше нов коридор, наляво, надясно и пак нагоре по стълби. Още един коридор и този път стълбище надолу. Машинално поставяше краката един пред друг. Можеше само да се надява, че председателят Пейдж не го е излъгала за равнотранспорта.

Някъде над тях отекна експлозия и разтърси цялата сграда до основи. Въздухът се изпълни с прах, от тавана върху им се посипаха дребни отломки. Стените пукаха застрашително. Най-сетне, след няколко секунди трусове, всичко се успокои.

Той се изравни с Бренда и я погледна, за да се увери, че не е пострадала.

— Всички наред ли са? — извика назад в коридора.

— Да! — отвърна нечий глас.

— Продължаваме нататък! Почти стигнахме! — Той се помоли мислено сградата да издържи поне още малко.

Томас, Бренда и тези, които ги следваха, стигнаха участъка от сградата, който бе отбелязан с кръгче на картата — ремонтното помещение. Избухнаха още няколко бомби, всяка една по-близо от предишната. Но не бяха достатъчно разрушителни, че да ги спрат, и сега почти бяха на мястото.

Ремонтната работилница бе разположена зад голямо складово помещение. Покрай стената в него бяха подредени метални шкафове и контейнери. Томас прекоси помещението и махна на другите да го последват. Искаше всички да се съберат, преди да минат през равнотранса. В дъното на склада имаше друга врата, която водеше към търсената от тях стая.

— Нека се съберат вътре — нареди той на Бренда и изтича при вратата. Ако председателят Пейдж ги бе излъгала за равнотранспорта или ако някой от ЗЛО или „Дясната ръка“ бе разбрал намерението им, с тях бе свършено.

Вратата водеше към малката работилница, натъпкана с маси, върху които бяха разхвърляни инструменти, метални отпадъци и машинни части. Отсрещната стена бе закрыта от повесено парче плат. Томас изтича и го дръпна. Отзад имаше тъмносив участък от стената, обрамчен в сребриста рамка, а до него бе пултът за управление.

Равнотранспортът.

Председателят не ги бе излъгала.

Томас едва не се разсмя от облекчение. Самият водач на ЗЛО им помагаше.

Освен ако... той осъзна, че му оставаше да разбере още едно нещо. Трябваше да го провери сам, преди да бъде сигурен, че може да прати останалите. Томас си пое бавно дъх. Сега бе мигът.

Той вдигна крак и прекрачи през блещукащата преграда на равнотранспорта. И се озова в дървена барака с широко разтворена врата. Отвъд нея имаше... зеленина. Много зеленина. Трева, дървета, цветя, храсти. Това му стигаше.

Той се върна обратно и пристъпи развълнуван в ремонтната работилница. Бяха успели — още малко и ще са в безопасност. Върна се тичешком в склада.

— Хайде! — извика. — Всички да влизат в стаята. Проверих — равнотранспортът работи!

Нова експлозия разтресе стените и накара металните инструменти да зазвънтят. Прах и мазилка се посипаха от тавана.

— По-бързо! — повтори той.

Тереза вече насочваше хората. Той остана до вратата и когато първата жена прекрачи прага, хвана ръката ѝ и я отведе при сивата стена на равнотранспорта.

— Знаеш какво е това, нали? — попита.

Тя кимна, опитвайки се да овладее нетърпението си да прекрачи в рамката и да се махне оттук.

— Виждала съм и друг път такива.

— Тогава да разчитам ли, че ще останеш тук и ще помогнеш на другите да го използват?

Жената се подвоуми, сетне кимна.

— Не се безпокой — рече ѝ Томас. — Просто остани, докато можеш.

Веднага щом тя се съгласи, той хукна обратно през вратата.

Отвън вече се бяха скупчили.

— Нататък! — посочи им Томас. — Освободете място за други!

Той се запромъква през тълпата назад към склада. Хората вече се подреждаха в редица. В дъното на тълпата забеляза Миньо, Бренда, Хорхе, Тереза, Арис, Пържитиган и няколко момичета от група Б. Томас се приближи към тях.

— Дано не се бавят много там — сподели опасенията си Миньо.
— Защото взривовете се приближават.

— Скоро всичко наоколо ще рухне — добави Гали.

Томас погледна тавана, сякаш очакваше да се стовари на главите им.

— Зная. Казах им да побързат. Само още малко и ще се из...

— Я, какво става тук? — извика един глас от дъното на склада.

Хората наоколо изпъшкаха и Томас се обърна да види кой е произнесъл тези думи. Плъха тъкмо бе влязъл през вратата, и не беше сам. Беше заобиколен от охрана. Томас преброи общо седем пазачи от ЗЛО, което означаваше, че той и приятелите му имат числено превъзходство.

Джансън спря и сви ръце на фуния, за да го чуват въпреки експлозиите.

— Странно място да се криете, когато всичко се руши!

Нови парчета мазилка се посипаха от тавана.

— Нали знаеш какво има тук? — отвърна също на висок глас Томас. — Но вече е късно, почти свършихме.

Джансън извади дългия нож, с който го бе заплашил отвън, и го размаха. Сякаш по команда останалите от хората му извадиха подобни оръжия.

— Е, ще успеем да спасим поне неколцина от вас — захили се Джансън. — Изглежда, пред нас са тъкмо най-силните и най-умните. А между тях и Последният ни кандидат! Този, който най-много ни трябва, ала отказва да ни сътрудничи!

Томас и приятелите му бяха застанали в редица пред смаляващата се опашка. Оглеждаха пода за предмети, които могат да използват като оръжия — тръби, метални инструменти, дори назъбения край на решетка. Томас забеляза дебело парче кабел, завършващо с щръкнали метални жици, почти толкова опасно, колкото и копие. Сграбчи го, когато поредната експлозия разтърси помещението и един метален шкаф се стовари с трясък на пода.

— Не бях виждал толкова страховита група бандюги! — подхвърли Плъха с подигравателна усмивка. — Трябва да призная, че здравата ме изплашихте!

— Затвори си плювалника и да приключваме — кресна му Миньо.

Джансън втренчи хладен, почти лишен от разум поглед в момчетата.

— С удоволствие — заяви той.

Томас гореше от желание да се нахвърли върху хората от ЗЛО заради всичките страхове и страдания, които му бяха причинили.

— Давайте! — извика той.

Двете групи пристъпиха една срещу друга, но виковете им бяха заглушени от внезапните взривове, които разтърсиха сградата.

Томас кой знае как запази равновесие, въпреки че цялото помещение подскачаше от най-мощната серия експлозии досега. Почти всички шкафове се прекатуриха и из помещението се разлетяха всякакви предмети. На косъм успя да избегне остро дървено парче и прескочи машинна част, която се завъртя от труса.

Гали, който подтичваше до него, се спъна и падна. Томас се наведе да му помогне. Бренда се подхлъзна, ала съумя да се задържи на крака.

Те се сблъскаха с противника като войници, срещащи се на бойното поле. Томас се озова срещу Плъха, който бе поне една глава по-висок от него. Той замахна с дългия си нож към рамото му, но Томас го изпревари и стовари кабела върху оголената му предмишница. Джансън нададе болезнен вик и изпусна оръжието, а от зейналата рана рукна кръв. Той стисна раната с другата ръка и отстъпи назад, блещейки се в Томас с ненавист.

Вдясно и вляво битката вече бушуваше. Чуваха се виковете, звънтене на метал в метал, ругатни и пъшкане. Миньо се биеше с една жена, която изглеждаше два пъти по-силна от мъжете. Бренда се въргалаше на земята, вкопчена в мършав мъж, и се опитваше да избие мачетето от ръката му. Томас успя да огледа всичко това с едно бързо завъртане на главата, но след миг трябваше да се съсредоточи отново върху своя противник.

— Не ми пука дали ще ми изтече кръвта — озъби се Джансън. — Стига да умра, след като те върна там горе.

Нова експлозия накара цялото помещение да се разтресе. Томас се олюля напред, блъсна се в Джансън и изпусна импровизираното си оръжие. Дватамата се завъртяха и тупнаха на земята. Томас се опита да избута противника си с една ръка, докато замахваше с другата. Успя да стовари юмрук върху скулата на Джансън и видя как главата му отскача назад, а от устата му се разхвърчаха кървави пръски. Томас

замахна отново, но мъжът изви рязко цялото си тяло и го отхвърли назад.

Преди дори да помръдне, Джансън се хвърли отгоре му, стисна гърдите му с колене и прикова ръцете му към пода. Томас се опитваше да се изплъзне от хватката, а върху незащитеното му лице се сипеха удари. Тялото му изтръпна от болка. И тогава в жилите му се изля нова порция адреналин. Изпълни го твърдата решимост да не допусне края му да е такъв. Оттласна се с крака от пода и изви корем към тавана.

Успя да се повдигне само няколко сантиметра, но това бе достатъчно, за да освободи ръцете си. Парира следващия удар, замахна рязко и юмрукът му попадна в челюстта на Плъха. Джансън изгуби равновесие, Томас го изтика встрани, завъртя се на хълбок и продължи да го рита с крака. Тялото на неговия противник подскачаше при всеки удар. Но когато Томас замахна за пореден път, Джансън внезапно се претърколи и го улови за краката. След това отново се покатери върху него.

Този път Томас направо обезумя. Започна да сипе удари, да се дърпа и да рита. Двамата се затъркаляха по пода, като всеки успяваше да се задържи само за няколко секунди върху другия. Томас изпитваше остра болка при всеки удар на противника. Не спираха да се търкалят и той си помисли, че ако продължи още малко така, навярно ще изгуби съзнание.

Накрая Томас избра един подходящ момент и заби лакът в носа на Джансън, принуждавайки го да закрие лицето си с ръце. За пореден път тялото му сякаш се изпълни с нов прилив на енергия. Той събори Джансън на пода, сграбчи го за гърлото и започна да стиска с всички сили. Усещаше под пръстите си изопнати до пръсване хрущяли, нещо изпука вътре, като че се пречупи. Очите на Джансън се оцъклиха, езикът му увисна през полуотворената уста.

Някой го халоса по темето с разтворена длан, дочу някакви думи, но не те не стигнаха до съзнанието му. В полезрението му изплува Миньо. Той крещеше нещо. Томас бе напълно завладян от жаждата да убива. Изтри очите си с ръкав и отново се съсредоточи върху шията на Джансън. Мъжът лежеше безжизнено, с преbledняло лице и посинели устни.

— Мъртъв е, бе човек! — извика неговият приятел. — Мъртъв е! Томас едва сега намери сили да отпусне ръце и да се изправи.

— Видяхме им сметката на всичките! — извика Миньо в ухото му. — Време е да изчезваме.

Две едновременни експлозии разтърсиха помещението и стените започнаха да се рушат навътре, във всички посоки се разхвърчаха парчета тухли и мазилка, които се посипаха върху тях. Стаята се изпълни с прах и мъгла, из която се мятаха сенчести фигури. Томас се изправи и се насочи към ремонтната работилница.

Около тях с трясък се сипеха парчета от тавана. Звукът бе ужасен, оглушителен. Земята се тресеше непрестанно, бомбите избухваха една след друга и сякаш бяха едновременно навсякъде. Томас падна, но Миньо побърза да го вдигне на крака. След няколко секунди бе ред на Миньо да тупне, Томас го дръпна за ръката и двамата отново хукнаха. Внезапно пред тях изникна Бренда, която ги изгледа с разширени от ужас очи. На Томас му се стори, че мярва наблизо и Тереза, но помещението отново се изпълни с прах и тя се изгуби.

Оглушителният грохот не стихваше. Томас се озърна. Една масивна част от тавана се бе откъртила и летеше към него. Томас я гледаше като хипнотизиран. Тереза отново изплува в периферията на полезрението му, блъсна го с тяло и го тласна напред, към ремонтната. Томас наблюдаваше с ужас как плочата се стоварва върху нея и я затиска на пода. Само главата ѝ и една ръка останаха да стърчат отвън.

— Тереза! — изкреця той, неистов зов, който се извиси над всичко останало. Томас запълзя към нея. Лицето ѝ бе обляно в кръв, ръката ѝ едва потрепваше.

Той извика името ѝ отново, докато пред мисления му взор се редяха образите на окървавения Чък и на Нют, гледащ го с изцъклени очи. Трима от най-близките му приятели бяха мъртви. Отнети от ЗЛО.

— Съжалявам — прошепна ѝ, макар да знаеше, че не може да го чуе. — Наистина съжалявам.

Устните ѝ се раздвижиха и той се наведе, за да чуе какво се мъчи да каже.

— Аз... също — прошепна тя. — Винаги съм... те...

Някой дръпна рязко Томас и го изправи на крака. Нямаше сили да се съпротивлява. Тереза бе мъртва. Тялото му бе океан от болка, сърцето му се бе свило като че ще спре. Бренда и Миньо го бяха вдигнали и му крещяха да върви. Тримата поеха към работилницата. В

една от дупките от взрива вече се разгаряше огън и димът, примесен с прах, се стелеше по пода. Томас се закашля, но чуваше само бумтенето в ушите си.

Нова експлозия разтърси въздуха, Томас извърна глава и установи, че този път е избухнала задната стена на склада и през зейналия отвор се подават огнени езици. Вече се рушеше и остатъкът от тавана. Всеки миг сградата щеше да рухне.

Стигнаха вратата на ремонтната и се шумгнаха вътре навреме, за да видят как Гали изчезва през равнотранспорта. Всички останали вече се бяха прехвърлили. Томас се олюляваше между двамата си другари, които криволичеха покрай преобърнатите маси. Звукът от падащи парчета зад тях се усилваше непрестанно, както и пукотът на разгарящия се пожар. Всичко се сливаше в един общ, неистов вой. Томас не смееше да погледне назад, макар че усещаше настигащото ги бедствие с цялото си същество. Той изтика Бренда през равнотранспорта. Светът около него и Миньо започна бързо да се свива. В последния миг те скочиха през блещукащата сива стена.

Томас едва успяваше да си поеме дъх. Не спираше да кашля, от устата му се стичаше гъста слюнка. Сърцето му туптеше като полудяло и отказваше да се успокои. Беше се приземил на дървения под на бараката и сега пълзеше напред, за да се отдалечи от равнотранспорта, в случай че през него долети някой отломък. С крайчеца на окото зърна Бренда. Тя натискаше някакви копчета на пулта за управление и сивият правоъгълник зад тях внезапно изчезна и на негово място се показва дъсчената стена на бараката. „Откъде знае как се борави с него?“ — зачуди се Томас.

— Вие с Миньо излезте навън — нареди тя и в гласа ѝ се долови настойчива тревога, която Томас не можеше да си обясни. Нали вече бяха в безопасност. Или не бяха? — Аз трябва да свърша една последна работа.

Миньо се надигна и дойде да помогне на Томас.

— Лично аз не смятам да остана и секунда повече тук. Остави я да прави каквото иска. Хайде.

— Разбрано — отвърна Томас. Двамата се спогледаха и си поеха дъх, за първи път изпитващи облекчение, че са се измъкнали от лапите на неминуемата смърт. Пробуди се и плаха надежда, че може би всичко най-сетне е свършило.

Ала независимо от облекчението Томас бе преизпълнен с болката от загубата. Образът на издъхващата пред очите му Тереза бе нещо, което едва ли щеше някога да забрави. Очите му се напълниха със сълзи. В този момент се закле никога да не казва на Миньо какво бе направил с Нют.

— Размърдай се, сбръчканяко — подкани го отново Миньо. Но на лицето му нямаше и следа от усмивка. Гледаше го, сякаш разбираше всичко. Разбираше, че двамата ще трябва да живеят с тази мъка до края на дните си. После се обърна и се отдалечи.

След няколко секунди го последва и Томас.

Когато излязоха навън, той спря да се огледа. Намираха се на място, за което му бяха казали, че вече не съществува. Всичко бе зелено и свежо, трептящо от живот. Стоеше на върха на хълм, над поле с висока трева и диви цветя. Из полето сновяха хората, които бяха спасили, някои от тях тичаха, други подскачаха радостно. Вдясно хълмът се спускаше към долина с високи дървета, която се простираше много мили нататък и завършваше в подножието на скалиста планина, извисяваща се към безоблачното небе. А вляво бе океанът, чиито високи и тъмни вълни, обрамчени с белезникави гребени, се стоварваха върху пясъчен бряг.

Това беше раят. Бяха се озовали в рая. Можеше само да се надява, че един ден сърцето му отново ще се изпълни с радост на това място.

Чу зад него да се затваря вратата на бараката. Когато се обърна, до него стоеше Бренда, която го избута настрани от обхванатата от пламъци сграда.

— За по-сигурно? — попита той.

— За по-сигурно — потвърди тя и го дари с искрена усмивка. — Аз... съжалявам за Тереза.

— Благодаря. — Това бе единственото, което му хрумна да каже.

Известно време тя мълча, Томас също не намери думи. Двамата се спуснаха по склона и се присъединиха към останалите. Повечето от приятелите му носеха белези от скорошния бой с хората на Джансън. Томас зърна Пържитиган и още неколцина, и им кимна. След това като всички останали се обърна към бараката и остана да я гледа как догаря в пламъците.

Няколко часа по-късно Томас седеше на върха на надвесената над океана скала, провесил крака през ръба. Слънцето почти се бе скрило зад хоризонта, който изглеждаше като обхванат от пожарища. Една от най-изумителните гледки, на които някога бе ставал свидетел.

Миньо вече бе поел командването на хората долу в гората, където бяха решили да живеят — организираше групи за набавяне на храна, строеж и охрана. Томас се радваше, че друг поема отговорността. Сега тя му се струваше непосилна. Беше уморен, физически и душевно. Надяваше се, че се намират в някое наистина

изолирано място, докато останалият свят открие начин да се справи с изблика, със или без лечение. Знаеше, че процесът ще е дълъг и мъчителен, и бе напълно сигурен, че не желае да участва в него.

Беше приключил с това.

— Здравей, човече.

Томас се обърна и видя Бренда.

— Здравей и на теб. Искаш ли да седнеш?

— Ами да, благодаря ти. — Тя се отпусна до него. — Напомня ми за залезите в ЗЛО, макар че там никога не са били толкова ярки.

— Същото важи за цял куп други неща. — Той неволно потрепери, след като пред погледа му за миг изникнаха лицата на Чък, Нют и Тереза.

Известно време двамата мълчаха, загледани в изчезващата дневна светлина и в небето, което от оранжево стана розово, виолетово и накрая тъмносиньо.

— Какви мисли се въртят в тази твоя глава? — попита Бренда.

— Абсолютно никакви. Приключих с мисленето за известно време. — Говореше напълно сериозно. За първи път в живота си бе едновременно свободен и в безопасност, колкото и скъпо да му бе струвало това.

После Томас направи единственото, което му хрумна. Пресегна се и хвана ръката на Бренда.

Тя стисна пръстите му.

— Тук сме към двеста души. Всичките с имунитет. Ще е добро начало.

Томас я погледна, малко учуден от увереността в гласа ѝ, сякаш тя знаеше нещо, което не му бе известно.

— И какво трябва да означава това?

Тя се наведе и го целуна по бузата, после по устните.

— Нищо. Съвсем нищичко.

Томас изгони всяка мисъл от ума си и я придърпа в обятията си, докато слънчевата светлина се топеше зад хоризонта.

ЕПИЛОГ

Меморандум на ЗЛО, дата 23.4.10, час 12:45

За: моите колеги

От: Ева Пейдж, председател

Относно: ново начало

И така, ние се провалихме.

Но също така и успяхме.

Първоначалната ни идея не можа да даде плодове, така и не успяхме да създадем модела. Не сполучихме нито с откриването на ваксина, нито с лечението на изблика. Но аз очаквах подобен развой и създадох алтернативен план, за да бъде спасена поне част от нашата раса. С помощта на моите партньори, двама внедрени на нужното място наши служители с имунитет, успях да подготвя и осъществя решение, което ще доведе до най-перспективния завършек, на който бихме могли да се надяваме.

Зная, че преобладаващата част от сътрудниците на ЗЛО смятат, че трябва да продължим с още по-крути мерки, да бъдем по-безцеремонни с нашите образци, да продължим да търсим отговора. Да започнем поредния тур изпитания. Но това, което пропуснахме да забележим, е било пред погледите ни. Мунитата са единственият ресурс, останал в този свят.

И ако всичко мине според плана, значи сме успели да пратим най-умните, най-силните и най-издръжливите от нашите образци на безопасно място, където могат да дадат начало на нова цивилизация, докато останалата част от света постепенно отмира.

Надявам се, че през изминалите години нашата организация поне до известна степен е платила цената за неописуемия грях, извършен срещу човечеството от

предшествениците ни във властта. Макар да осъзнавам, че става въпрос за акт на отчаяние след слънчевите изригвания, разпространяването на изблика с цел контрол над популацията е отвратително и непоправимо престъпление. Било е невъзможно да се предскажат ужасяващите последствия. Откакто е бил извършен този престъпен акт, ЗЛО полага отчаяни усилия да поправи стореното, да открие лек. И макар да се провалихме в тези наши планове, можем поне да заявим, че посяхме семето на човешкото бъдеще.

Нямам представа как ще оцени историята действията на ЗЛО, но заявявам най-отговорно в този документ, че организацията ни винаги е имала само една цел и тя е да се спаси човешката раса.

С този последен акт ние направихме точно това.

Както неведнъж се опитвахме да внушим на всеки от нашите образци, ЗЛО е добро.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.